MERCENAR

4 HANK FROST INVINCIBILUL HANK FROST INVINCIBILUL

AXEL KILGORE

Pista sîngeroasă

AXEL KILGORE

PISTA SÂNGEROASĂ

www.virtual-project.eu

Traducere din limba engleză
NICOLAE CONSTANTINESCU

Coperta: USSOFT şi EDITURA Z

EDITURA Z
BUCUREȘTI
1996

I

Cei doi poliţişti, nişte adevăraţi zdrahoni, coborâră din vagon. Cu un gest identic, aproape simultan, amândoi aruncară la coşul de gunoi ziarele după care se ascunseseră tot timpul drumului.

Cu mâinile în buzunare, omul căruia îi asigurau protecţia se îndrepta liniştit spre ieşirea din gara Winsor. Poliţistul Audibert îşi atinse colegul pe umăr:

— Priveşte, Alfred. S-ar părea că iar vrea să facă o trăznaie. Aş fi în stare să pariez că iar o să ne tragă clapa…

— Pune-te şi tu în locul lui, Martial. Au trecut totuşi zece zile…

— La naiba! Să fii cel mai mare inginer în aeronautică, din Canada şi să nu-ţi poţi întâlni iubita fără să te urmărească poliţia! Are toate motivele să ne trimită la toţi dracii. Asta nu înseamnă că nu mă apucă toate pandaliile când dispare fară urmă. Închipuie-ţi ce-ar fi dacă într-o zi chiar i s-ar întâmpla ceva!

Cu mâna lui mare, plină de păr roşu, poliţistul Alfred Martinet îşi frământă nervos vârful bărbiei pătrate.

— Ai dreptate, Martial. Am fi într-adevăr obligaţi să recunoaştem că scapă în mod regulat de filajul nostru şi ar ieşi cu scandal la RCMP[1].

— Chiar aşa, Alfred. Eu nici nu vreau să mă gândesc!

— La naiba! Să ştii, Martial, că de data asta n-o să ne lăsăm traşi pe sfoară.

Ochii bulbucaţi ai lui Martial Audibert exprimau o stupefacţie în stare brută. Apoi se stăpâni şi privi spre celălalt poliţist cu o mimică care voia să fie maliţioasă.

— Ţie, hoţomanule, ţi-a venit o idee, ceea ce nu m-ar mira deloc.

Pe faţa lui Martinet apăru o expresie fudulă dar modestă, aducând o schimbare radicală trăsăturilor lui greoaie.

— Exact, şopti el cu un ton conspirativ. N-ai observat că

[1] *Royal Canadian Mounted Police* – Jandarmeria regală a Canadei (N.A.)

totdeauna ne face aceeaşi figură?

— Cum să nu, am remarcat, afirmă musculosul lui coleg. Aşteaptă să treacă semaforul pe verde, traversează în zig-zag printre maşini, şi până când să se facă din nou roşu l-am şi pierdut.

— Ei bine, în seara asta îi întindem o cursă. Mai întâi ne împărţim în două grupe de o persoană…

— Având în vedere că nu suntem decât doi, observă Martial, nu putem forma mai multe grupe.

— Las’mă să termin! reluă enervat colegul lui. După ce ieşim din gară, eu o voi lua la dreapta pe strada Gauchetèrie. Tu te vei ţine după el. Părerea mea e că el o va face la stânga ca s-o ia pe strada Montagne. Acolo va încerca să se piardă în mulţime.

Admiraţia din privirea lui Martial Audibert se transformă într-o surpriză totală.

— Şi? mormăi el.

— Şi, răspunse Alfred cu un aer superior, eu ocolesc în viteză grupul de case şi îl regăsesc pe trotuarul din faţă. Dacă face la dreapta, atunci, fireşte, inversăm rolurile.

— Fireşte, încuviinţă Martial cu entuziasm.

Privirea lui era din nou plină de admiraţie. Poliţistul adăugă cu un ton condescendent:

— Jos pălăria, Alfred! E o chestie tare… Foarte tare.

— Lasă, lasă, răspunse Alfred cu o simplitate extraordinară. E o nimica, bătrâne…

* * *

Milton Chilton ieşi din gară şi aruncă o privire la dreapta şi la stânga. Nici măcar nu-şi dădu osteneala să se uite prin hol. Inutil. Ştia că erau acolo. De când îi asigurau „supravegherea”, Milton avea impresia că îi trage după el ca pe nişte animale domestice enorme. Numai numele de familie nu li-l cunoştea. În rest, îi ştia pe de rost. Îi deveniseră atât de familiari încât le dăduse şi nişte nume până la urmă. Tipul acela mare şi cărunt care probabil că nu era departe de doi metri, cu un început de chelie şi ochii bulbucaţi, fusese botezat „Cassius” din cauza gabaritului său. Celălalt era doar cu puţin mai scund şi păros ca o maimuţă. Chica lui roşie şi

zbârlită îi atrăsese porecla de „Cap-de-Lup”.

Noaptea se lăsase peste Montréal. Chilton îşi ridică mâneca pardesiului cenuşiu şi se uită la ceas. Avea întâlnire cu Debby la nouă şi jumătate. Mai avea la dispoziţie încă o oră. Ca de obicei, îşi lăsase timp suficient, căci nu credea că va avea nevoie de mai mult de zece minute pentru a scăpa de îngerii lui păzitori. Ca de obicei... Sau, mai curând, ca de fiecare dată când trebuia să se întâlnească cu Debby. În restul timpului, prin magazine, la cinematograf, la teatru, pe Chilton îl durea în cot că cei doi se ţineau după coada lui. Ba, uneori, i se întâmpla să-l amuze. De exemplu, când făcea jogging. Primul care abandona era Cassius. În schimb, când îi ducea la piscină la sfârşitul săptămânii, „Cap-de-Lup” era cel care arăta o aversiune foarte categorică faţă de elementul lichid.

Canadian britanic, Milton Chilton proiectase un aparat de vânătoare-bombardier în întregime nou, al cărui prototip era aproape terminat. Caracteristicile şi performanţele avionului constituiau o adevărată revoluţie în domeniul aviaticii. Chilton primise multe oferte ispititoare. Ştia că multe ţări jinduiau după capacitatea lui şi că probabil unele dintre ele nu s-ar fi dat înapoi de la o răpire. Era, deci, logic ca guvernul canadian să-l înzestreze cu două gorile. Ceea ce nu prea înţelegea însă, era faptul că îi repartizase gorilele cele mai obtuze din lume. La început, tânărul om de ştiinţă se gândise să semnaleze celor în drept incompetenţa flagrantă a celor doi malaci. Azi îi părea tare bine că se abţinuse.

Căci Milton Chilton avea şi el viaţa lui intimă, pe care voia neapărat s-o apere de toţi şi de toate.

În curând se împlineau doi ani de când o întâlnise pe Deborah Hamilton într-un local de pe strada Bishop, unul din acele locuri de distracţie nocturnă al anglofonilor din Montréal. Acum se felicita că nu o condusese acasă în prima seară. În felul ăsta poliţiştii i-ar fi aflat adresa. În seara aceea, Cassius şi „Cap-de-Lup” avuseseră privilegiul de a o zări pe Debby. Pentru prima şi ultima dată, îşi jurase Chilton. De atunci, reuşise totdeauna să se piardă de ei înainte de întâlnire. La început, fusese conştient că îşi asuma un risc. Apoi, o dată cu obişnuinţa, aceste escapade deveniseră

pentru el un fel de joacă.

Chilton zâmbi pe sub mustăcioara blondă. Ieşi din gară şi făcu la stânga. La prima intersecţie traversă cuminte – la semafor – pentru a coti la dreapta pe strada Montagne. Se opri, prefăcându-se că se uită cu prudenţă la maşini şi întoarse capul să surprindă mişcările „căţeluşilor" săi. Cu un aer degajat, Cassius venea după el păstrând distanţa obişnuită. Dar nici urmă de „Cap-de-Lup". Unde dispăruse celălalt incoruptibil?

Ajuns pe trotuar, Chilton îşi ridică din nou mâna ca şi cum ar fi vrut să se uite la ceas şi, discret, făcu încă un tur de orizont. La lumina unui felinar îl descoperi în sfârşit pe Martinet, trădat de chica lui roşie. Poliţistul alerga ca un apucat spre intersecţia opusă. Chilton înţelese imediat manevra şi surâse. Dar nu-i venea să creadă. Era prima dată când Cassius şi „Cap-de-Lup" luau o astfel de iniţiativă.

Inginerul îşi spuse ca pe viitor să fie mai circumspect şi porni pe strada Montagne. Imediat ce ieşi din raza vizuală a lui Cassius, Chilton o luă la fugă, traversă claxonat de un mic Renault apoi, fără să-şi încetinească cursa, făcu la stânga pe strada Sainte-Catherine. După mai puţin de un minut ajungea la altă intersecţie şi cotea iar la stânga.

Pe strada Crescent tânărul se opri să-şi tragă sufletul. Era sigur că îşi lăsase cu mult în urmă cerberii. Le cunoştea capacităţile intelectuale, dar şi pe cele respiratorii.

Când răsufla, dădea afară spirale groase de abur care scânteiau în lumina de neon a barurilor de noapte. Abia în momentul acela îşi dădu seama Chilton de frigul care se abătuse asupra oraşului. Încă nu era vorba de rigorile iernii cu viscolele ei, dar toamna se instalase de-a binelea. Se înfioră şi ridică gulerul pardesiului. Se îndreptă drept spre un bar cu firma *Black Bear.* Mai întoarse o dată capul înapoi înainte de a deschide uşa, dar nu văzu decât un Oldsmobile vechi şi cenuşiu care oprea lângă bordura trotuarului.

Înăuntru îl întâmpină un val de căldură şi o zarvă plăcută, în bar pluteau aburi de alcool şi miresme de tutun blond. Chilton se descheie la palton, găsi un taburet liber la bar şi

comandă un Chiva’s Regal. În dreapta lui, doi acadieni[2] susţineau o discuţie foarte animată din care nu înţelegea nicio vorbuliță.

Chilton fu servit imediat de un chelner gras cu faţa atinsă de cuperoză, care, după accent şi limbajul fără perdea, se vedea cât se poate de clar că „descălecase” direct de pe pământul irlandez. Plăti consumaţia, bău câteva înghiţituri de whisky, mai mult pentru căldura plăcută pe care i-o producea decât pentru gustul lui, şi, conştiincios, dispăru la toaletă, pentru cazul în care Cassius şi „Cap-de-Lup” s-ar fi arătat pe-acolo.

Pentru că tot se afla acolo, Chilton făcu ceea ce se face de obicei într-un astfel de loc, apoi îşi spălă mâinile la chiuveta din email brun cu pete alungite şi unduitoare. Cei doi bărbaţi năvăliră înăuntru tocmai când se usca.

Erau roşii la faţă şi pardesiele lor mari mai degajau încă răcoarea de pe stradă. Canadianul înţelese imediat şi regretă că se debarasase de câinii săi păzitori. Era adevărat că pe poliţiştii lui nu-i caracteriza fineţea, dar erau valoroşi în cazul unui atac neprevăzut.

Indivizii aveau nişte pălării cenuşii trase pe cap până la urechi. Primul, cel slab, se aşeză repede între chiuvetă şi wc-uri tăindu-i retragerea. Ochii lui căprui şi încercănaţi erau puţin ascunşi de pălăria cenuşie. Complicele său, scund şi solid, se sprijini cu spatele de uşă şi o blocă cu piciorul.

Canadianul simţi o sudoare rece curgându-i pe spate când omul cu ochii încercănaţi scoase un pistol echipat cu surdină apoi îl puse iar repede în buzunar.

— Vei trece înainte, *Mister* Chilton. Îndreaptă-te direct spre ieşire. La cel mai mic cuvânt, la cel mai mic gest eşti ca un om mort.

Deşi formulat într-o engleză cumplită, ordinul era cât se poate de clar. Chilton deschise gura să negocieze. Drept orice tratative, musculosul îi trase pe neaşteptate un pumn în stomac. Inginerul închise ochii şi se îndoi cu o grimasă de durere. După ce-şi recăpătă suflul, primul bărbat se răsti la el:

— Ai înţeles? Ieşi repede!

---

[2] Locuitor din ACADIA, regiune orientală a Canadei franceze (N.T.)

Milton Chilton se supuse fără să scoate o vorbă.

Cu stomacul crispat şi fruntea udă de transpiraţie, inginerul traversă barul, sperând zadarnic că se va petrece un miracol. Dar în sinea lui nu-şi făcea nicio iluzie. Indivizii erau nişte ucigaşi, citise asta în privirea lor. La cel mai mic gest l-ar fi împuşcat fără cea mai mică ezitare.

Se gândi cu amărăciune la Kevin, fiul lui de şapte ani, care trăia în Statele Unite la fosta lui soţie şi care în curând trebuia să vină la Montréal pentru a petrece două săptămâni împreună. Şi Deborah care avea să-l aştepte îngrijorată la culme... Poate că se va gândi să anunţe poliţia, dar atunci va fi prea târziu.

Deschise uşa cu bandiţii în spatele lui. Culmea ironiei, chelnerul cu faţa atinsă de cuperoză le strigă vesel:

— *Cheerio!*

— *So long!* răspunse micul musculos.

Chilton abia avu timp să simtă frigul nopţii. Se pomeni cu un tampon peste nas şi peste gură. Ochii începură să-l usture şi se umeziră de lacrimi. Se sufocă, încercă să se zbată, dar nu mai avea forţă... Cloroform. Mirosul îi provocă o senzaţie de vomă.

Căzu în genunchi pe trotuar. Agresorii îl apucară de subsuori şi îl târâră spre o maşină – un Oldsmobile vechi şi cenuşiu cu portierele pătate de rugină. Vederea îi fu acaparată de o pată mare de un verde închis în jurul căreia dansau, orbitoare, puncte albe şi galbene. În urechi auzea numai un huruit surd. Îşi pierdu cunoştinţa.

II

Gâfâind rău de tot, Alfred Martinet parcurse cu privirea şirul de clădiri de pe strada Montagne. Totul mergea bine, Chilton apucase la stânga după cum fusese prevăzut. Se felicită pentru strategia lui strălucită şi, în trecere, pentru performanţa pe care o realizase alergând aproape opt sute de metri. Apoi îşi reluă mersul cu un pas moderat.

Îndoi”ala începu să-l cuprindă în colţul străzii Sainte-Catherine. Nu întâlnise nici măcar un singur pieton care să semene într-o oarecare măsură cu Milton Chilton. Buzele lui groase schiţară deodată o strâmbătură plină de ciudă. Nu, nu visa. Pe trotuarul din faţă se afla într-adevăr Martial, îşi semnală prezenţa agitând braţul. Celălalt poliţist îl observă, aşteptă la semafor şi traversă la el.

— Ce-ai făcut?

— Pastele şi dumnezeii! bombăni roşcatul. Iar ne-a tras pe sfoară.

— Anafura mă-sii! făcu colegul lui.

O bătrână care trecea din sens invers îi aruncă o privire plină de reproşuri.

— Acum ce facem? întrebă Alfred dezorientat.

— Ce facem... ce facem... A fost ideea ta, nu? Aşa că hotărăşte.

— Bun. Ne întoarcem şi-l aşteptăm la gară, ca de obicei.

În” clipa aceea un fulger trecu prin ochii lui Martial Audibert. Furia lui reţinută izbucni brusc, răsunând în noapte ca bubuitul unui tunet.

— Pe toţi dracii, nici vorbă de aşa ceva! O să-l căutăm! Nu poate să fie departe. Pun prinsoare că a şters-o pe strada Crescent. Acolo sunt o sumedenie de localuri englezeşti.

După ce trecu momentul de năucire, Alfred aprobă cu fermitate:

— Ai dreptate, Martial. La naiba, doar n-o să stăm aici să aşteptăm dezgheţul!

— Mai ales că încă nici n-a îngheţat, observă Martial

pertinent.

* * *

Barmanul gras atins de cuperoză fu gata să scape din mâini halba pe care tocmai o ştersese. O femeie tânără şi fascinantă îşi desfăcea capa de zibelină. Şi, captivat, se uita cum îşi scoate blana, pe care o agăţă lângă manşon şi tocă în cuierul de la intrare. Îşi dădu pe spate părul lung şi negru, apoi cercetă cu privirea clientela.

Milton nu sosise încă.

Deborah se uită la ceas. Nouă şi douăzeci. Venise cu zece minute mai înainte şi nu se alarmă. Alese o banchetă, se instală şi îşi netezi pe şolduri rochia de jerseu de culoare crem. Un chelner se grăbi s-o servească.

Aşteptându-şi ginul cu suc de lămâie, femeie îşi puse geanta pe masă, scoase un pachet de Dunhill şi aprinse o ţigară cu o brichetă de aur. Apoi, îşi aşează picioarele unul peste celălalt şi căzu pe gânduri, având grijă să se uite din când în când spre uşa de la intrare.

Îl vedea pe Milton intrând, căutând-o cu privirea, zâmbindu-i. Îşi agăţa pardesiul în cuier, venea spre ea şi o săruta punându-i mâna pe gât aşa cum avea obiceiul.

Milton Chilton…

Într-o zi, pe la începutul legăturii lor, glumise pe socoteala numelui său. El îi răspunsese cu un râs scurt:

— Ce vrei, nu sunt eu de vină pentru fantezia părinţilor mei.

Nişte părinţi de care aproape că nu vorbea niciodată. Deborah nu insista. Ştia că subiectul era dureros pentru el. Exercitaseră asupra lui Milton presiuni intolerabile ca să ia de nevastă o avere petrolieră în persoana Alexandrei Scartwell, moştenitoarea firmei Petrochem. Tânărul era încă student pe vremea aceea. Dependent şi vulnerabil, fusese nevoit să cedeze. Fără încăpăţânarea obtuză a tăticului şi mămicii Chilton, n-ar fi existat niciodată acel divorţ care îi adusese atâta durere lui Milton, dar a cărui principală victimă era cu siguranţă Kevin, băiatul pe care îl avusese cu Alexandra. Şi Milton s-ar fi hotărât mult mai repede să se căsătorească cu Deborah.

Întoarcerea în Canada fusese un fel de tiflă dată părinţilor şi socrilor lui. Inginerul le dovedise că nu avea nevoie de nimeni ca să câştige bani. Poate că nu o avere considerabilă ca cea a familiei Scartwell, dar suficient pentru a putea trăi fară să ducă grija zilei de mâine. La douăzeci şi nouă de ani Milton Chilton ar fi putut să fie un om fericit, fără probleme. Bărbatul ei. Şi n-ar mai fi fost nevoie să se întâlnească pe ascuns.

* * *

Hank Frost cântări în mână pistolul KG-9 Interdynamics, apoi îl examină cu o meticulozitate de profesionist. Arma semiautomată era uşoară şi stătea bine în mână. Încărcătoarele cu treizeci şi două de cartuşe intrau prin partea de jos ca la un pistol-mitralieră. Siguranţa manuală, o crestătură în care intra levierul chiulasei mobile, permitea transportul armei fară niciun risc. După spusele lui Carlos, pistolul acela lung asigura aceleaşi condiţii de precizie şi de fiabilitate, atât cu proiectile cu cap scobit, cât şi cu gloanţe pline. Carlos Garcia, armurier la Buffalo, era o cunoştinţă veche de-a lui şi Frost avea încredere în el.

— E ultimul meu produs, zise armurierul cu o oarecare mândrie. Într-un singur exemplar deocamdată, dar o să facă pui, mulţi pui, şi o să-mi aducă o grămăjoară frumoasă de bancnote verzi.

— E o armă frumoasă, Carlos. Cred că vei găsi amatori.

— Păstrează-l. E pentru tine.

— Nu, cred că glumeşti! Valorează o avere!

Armurierul insistă:

— Ţi-o cer ca pe un serviciu, Hank. Ca un fel de probă, dacă vrei. Pe urmă o să-mi spui care e părerea ta. Cum ai un adevărat talent de a te amesteca în tot felul de afaceri păguboase, ştiu că nu va putea fi supus unui tratament mai rău.

— Dacă o iei aşa, O.K., admise cel care era poreclit Mercenarul. Îl voi încerca chiar de mâine în poligonul de trageri al bătrânului Sparky. Andrew Deacon a închiriat instalaţiile pentru patru zile.

— Tot mai lucrezi pentru Andrew?

— Când nu am nimic mai serios, răspunse Frost. Pe vremurile astea contractele au devenit cam rare.

— Ce-ar fi, bătrâne, dacă ne-am continua mica noastră conversaţie la *La Herradura,* cu un păhărel în faţă?

— Haidem la *La Herradura!* Mor de foame, declară Frost. Şi te previn că eu dau masa. Sunt dator.

* * *

Zece fară cinci. Deborah Hamilton începea să-şi pună tot felul de întrebări. Poate că de data asta Milton nu putea să scape chiar atât de uşor de îngerii lui păzitori. Inginerul îi vorbise de Cassius şi de „Cap-de-Lup". Ba chiar îi întrezărise, pe când încercau să-şi ascundă siluetele imense după *Le Jurnal de Montréal.* Asta se întâmplase în seara în care Milton intrase cu ea în vorbă în localul de pe *Bishop Street.* Tânăra femeie zâmbi reamintindu-şi întâlnirea lor şi anecdotele grozav de hazlii despre cele două huidume pe care i le povestise Milton.

Paharul era gol. Mai comandă unul. Un moment mai târziu, un bătrân căutător de aur, cu dinţi îngălbeniţi de tutun, se instală hodoronc-tronc la masa ei şi începu să-i istorisească o poveste de adormit copiii care, o asigură bătrânul, era chiar povestea vieţii lui. Deborah era bine dispusă, aşa că suportă răsuflarea fetidă şi sughiţurile bătrânului. Încurajat, omul îi spuse în curând că găsise câteva pepite mari şi că era bogat precum Cresus. Apoi, îi declară că dacă voia să-i acorde mâna, va fi fiinţa cea mai fericită din univers.

— Dra-a… dragoste… şi ba-a… bani, ce-ce… ce poate un om să-si dodo… dorească mai mult? bolborosi beţivanul aruncând stropi din gură.

De data asta Deborah îl invită să plece cu câteva cuvinte politicoase dar fără echivoc. Înainte de a se ridica de la masă, căutătorul de aur îi cerşi o ţigară. Tânăra îi dădu trei ţigări Dunhill, plus o bancnotă de cinci dolari pe care tipul se grăbi s-o facă praf la bar, unde băutura costa mai ieftin.

* * *

— Ştii, Alfred, poate că nu suntem obligaţi să bem un păhărel de fiecare dată când cercetăm un bar…

— Desigur, Martial, numai că aşa e mai cuviincios. La

naiba, trebuie să creăm o bună imagine poliţiei noastre!

— Ai dreptate, Alfred, răspunse Audibert, uitând că amândoi erau îmbrăcaţi în civil.

Cei doi poliţişti se opriră înaintea faţadei hotelului *Méridien* şi avură un moment de ezitare.

— Intrăm? întrebă Martinet.

— Aăăă… Nu crezi că e cam elegant pentru noi, Alfred? Şi apoi, îţi spun că e mai bine să ne ducem pe strada Crescent. Cu siguranţă că acolo i-a dat întâlnire frumoasei lui.

— Ai dreptate, Martial. Hai pe strada Crescent.

* * *

Era unsprezece fară cinci şi Deborah se simţea cu adevărat îngrijorată. De câteva ori fusese nevoită să respingă avansurile vulgare ale unui golan tânăr, jegos şi agresiv. Puţin mai lipsise să nu facă apel la *chucker-aut,* omul însărcinat cu curăţirea localului de scandalagii. Îşi termină al patrulea gin cu suc de lămâie şi hotărî să fie ultimul. Capul începea să i se învârtească şi pipase mai mult de jumătate din ţigări.

Deborah Hamilton era administratora unei agenţii de turism. Nevoită să lucreze până târziu, tânăra femeie se aranjase puţin şi venise direct la întâlnirea cu Milton Chilton. Acum era nerăbdătoare să ajungă în apartamentul ei situat în cartierul *Côte-des-Neiges,* pe coastele Muntelui Regal, ca să asculte micul aparat de înregistrare al telefonului. Dacă nu putuse să vină, Milton îi transmisese un mesaj telefonic prin Tom Bradley, un prieten sigur care le servea de intermediar. Căci Milton bănuia că autorităţile îi puseseră telefonul sub ascultare.

Trecuse de unsprezece când achită nota de plată şi ieşi din *Black Bear.* În acelaşi moment, doi tipi mătăhăloşi şi vizibil chercheliţi tocmai se pregăteau să intre. Cel mai masiv dintre ei îşi reţinu colegul cu braţul.

— Nu mai e cazul să insistăm, Alfred, făcu el cu un ton resemnat. Nu-l vom mai găsi. La ora asta, a ajuns de mult la puicuţa lui.

— Îl… îl ma… mai fa… facem şi p’ăsta, Martial. Dede… de altfel, mie mi-e sete, se bâlbâi celălalt, un roşcat, ciufulit rău de tot.

Intrigată, tânăra femeie se întoarse. Parcă i-ar fi cunoscut pe acei aiuriţi... Ba nu, probabil că se înşela. Cum ar fi putut să cunoască astfel de caricaturi? Dădu din umeri şi făcu cu mâna unui taxi albastru care trecea cu viteză mică.

* * *

Milton Chilton tresări. Avea capul greu. Aerul umed şi rece îi biciuia faţa trezindu-l de-a binelea. Solul de sub el se legăna. Nişte oameni vorbeau cu glas scăzut într-o limbă pe care nu reuşea s-o recunoască. Apoi percepu un clipocit de apă, ca zgomotul de resac şi îşi dădu seama că se afla la bordul unei mici ambarcaţiuni. Cu preţul unui efort violent reuşi să se ridice în capul oaselor. Auzi o mişcare la spatele său şi încercă să se întoarcă. Dar nu avu timp. Primi o lovitură în cap, deasupra urechii drepte. Milton Chilton simţi o durere cumplită şi un firicel de sânge care îi năclăia ceafa, apoi se prăbuşi între băncile bărcii.

Era tot inconştient când răpitorii lui îl aruncară ca pe un sac într-un mic hidroavion legănat de apele fluviului Saint-Laurent.

* * *

Deborah îşi simţi mâinile tremurând când îşi scoase cheile din geantă să descuie uşa apartamentului. Fără măcar să-şi scoată blana, tânăra femeie intră în salon şi apăsă pe butonul micului înregistrator. În timp ce banda se derula, Deborah se aşeză pe un fotoliu şi aprinse o ţigară.

Nu erau decât două mesaje. Unul de la o agenţie imobiliară cu care lucra din când în când. Celălalt de la mama ei care avea gripă şi anula dejunul lor de duminica viitoare.

Tânăra femeie rămase un lung moment fară să reacţioneze în niciun fel. Ochii ei mari de un albastru profund, împăienjeniţi de lacrimi, priveau fix la peretele acoperit cu pânză de in bej.

Ce se întâmplase? O despărţire? Aşa, fără o explicaţie? Era ceva de neconceput din partea lui Milton. Îl cunoştea prea bine. Şi pe urmă nu găsea niciun motiv. Relaţiile dintre ei nu fuseseră umbrite de niciun nor.

Pur şi simplu să fi uitat? Nici atât. Milton n-ar fi lipsit niciodată de la întâlnire fară să anunţe. Era un băiat atent şi

organizat.

Atunci?

Deborah Hamilton îşi înăbuşi un strigăt. Filtrul ţigării îi arsese degetele. Îl strivi în scrumiera de sidef şi, cu dosul palmei, îşi şterse urmele de rimei care îi înnegreau pometii.

Lui Milton i se întâmplase ceva. Ceva grav. Şi nimeni nu ştia asta în afară de ea! Dacă ar fi avut un accident ar fi pus pe cineva s-o anunţe. Atâta pagubă pentru secret. Îl făcuse să-i promită într-o zi că vor discuta pe tema „nu se ştie niciodată”.

Poate că greşise amuzându-se să dejoace supravegherea gorilelor. Dar acum ce să facă? O durea capul şi simţea un nod în gât. Se ridică, îşi aruncă blana pe divan şi se duse în sala de baie să dizolve aspirină într-un pahar cu apă. Trebuia să-l sune pe Tom Bradley… Dar… Nu, era inutil. Milton nu luase legătura cu el. Tom nu ştia nimic. Îl îngrijora poate fară motiv. Şi apoi era târziu, iar Tom se scula de dimineaţă. Tânăra se uită la ceas. Era trecut de douăsprezece şi jumătate.

Înghiţi aspirina şi se întoarse în salon. Îşi înăbuşi un hohot de plâns, apoi îşi consultă cartea de telefon şi, cu o mână moale dar hotărâtă, formă numărul celor de la RCMP.

Telefonul sună o dată, de două ori. Apoi se auzi un clinchet. O voce anunţă în franceză şi engleză că legătura era stabilită. După mai puţin de o jumătate de minut, un poliţist francofon luă locul bandei. Pronunţând o formulă stereotipă, poliţistul o invită pe tânăra femeie să enunţe cu claritate obiectul apelului ei telefonic.

— E posibil în engleză? întrebă Deborah. Vorbesc destul de bine franceza dar ar fi mai uşor dacă…

Fără s-o lase să termine, poliţistul îi răspunse cu un ton nu prea amabil:

— Binevoiţi să aşteptaţi o clipă.

Aşteptă. Un minut. Deborah îşi auzea bătăile inimii în receptor. Până la urmă, la capătul celălalt al firului se auzi un fel de fâsâit, după care răsună o voce groasă:

— *Corporal Blaring of the RCMP on the line.*

Deborah îi relată foarte repede caporalului Blaring ceea ce

avusese suficient timp să pregătească.

— Ştiţi ce poate să vă coste acest gen de glumă? zise poliţistul cu severitate.

O glumă… Deborah insistă energic jurând pe toţi sfinţii că era ceva foarte serios şi foarte urgent. Omul se lăsă convins.

— Rămâneţi la telefon, conchise el cu o voce îmblânzită. Trebuie să anunţ un ofiţer.

De data aceasta aşteptarea fu mult mai lungă. Deborah simţea că nu mai rezistă. Picioarele nu o mai ţineau. Se aşează din nou în fotoliu.

La capătul a ceea ce ei i se păru o eternitate, un anume căpitan Blacker se prezentă cum scria la regulament. O rugă să-şi spună numele, prenumele, vârsta, ocupaţia, îi ceru adresa şi să repete tot ce-i spusese caporalului.

— Şi cunoaşteţi numele acestor doi incapabili, domnişoară Hamilton?

— Nu, căpitane. Milt… ăăă, domnul Chilton nu a vorbit niciodată cu ei.

— Şi de când spuneţi că durează asta?

— De aproape doi ani.

— *Fuck the bleeding bastards!* Înjură ofiţerul. Oh! Scuzaţi-mă… Nu-i cunosc pe *indivizii* care aveau sarcina să-l protejeze pe domnul Chilton, dar vă garantez că îşi vor sfârşi cariera hăituind braconierii din nordul districtului Keewatin! Aţi mai luat legătura şi cu alte persoane, domnişoară Hamilton?

— Nu, căpitane, răspunse femeia cu o voce sugrumată.

— Mai bine să nu întreprindeţi nimic, îi ceru Blacker. Vă trimit doi oameni. Nu părăsiţi domiciliul înainte de venirea lor. Încuiaţi-vă uşa. Nu telefonaţi şi nu răspundeţi la telefon. Iar în privinţa domnului Chilton, voi transmite imediat ordinul de a fi căutat peste tot.

Deborah închise telefonul, apoi se scula încet şi se duse să încuie uşa culoarului. Când apăru din nou în pragul salonului, două dâre negricioase îi brăzdau obrajii totdeauna machiaţi impecabil. Se îndreptă cu un pas de automat spre un mic bar din acaju, situat la celălalt capăt al încăperii, luă un pahar, o sticlă de gin, se întoarse şi se lăsă să cadă din nou pe fotoliu.

Trecuseră aproape patru ore de când inginerul Milton Chilton fusese răpit de la toaleta barului *Black Bear.*

III

Hank Frost miji ochiul drept şi ţinti inamicul. Ţinta, un individ sinistru, înarmat cu un revolver de calibru mare, era lipită pe un suport realizat dintr-un polimer deosebit de rezistent. Frost zâmbi, apoi lăsă jos arma. În depărtare, Andrew Deacon, directorul agenţiei de protecţie *Diablo Protective Services,* se asigura că totul e în ordine.

Era un timp infect în după-amiaza aceea de septembrie. Peste terenul de tir de la Buffalo Rock cădea o burniţă măruntă şi lipicioasă. Frost desfăcu buzunarul canadienei bej, scoase o batistă mare cu pătrăţele şi îşi şterse fruntea. După aceea îşi şterse cu grijă şi panglica de piele neagră nou-nouţă care îi acoperea ochiul stâng, pierdut în războiul din Vietnam. Mercenarul îşi puse batista la loc şi se întoarse spre Ed Panchito aflat în dreapta lui.

— Bătrânul vrea să se asigure că toate curcile lui Sparky sunt la adăpost.

Panchito izbucni în râs.

— Păi cum! N-are de gând să-şi lase nădragii pe-aici. În ziua în care Bob i-a mătrăşit de pe lumea asta două, Sparky i le-a imputat la preţ de caviar. Partea proastă a fost că nu mai rămăsese nimic din ele.

— Fără să mai vorbim de tărăboiul pe care l-a făcut, adăugă bărbatul cu legătura neagră. Probabil că a stricat înregistrările seismografelor pe o rază mai mare de o sută de mile!

— Ce e cu puşcociul ăsta imposibil? întrebă deodată Panchito.

Dăduse cu ochii de revolverul KG-9.

— Ai să vezi după ce-şi termină Bătrânul inspecţia, îi răspunse Mercenarul.

Cu părul în vânt şi pardesiul de gabardină lucind de umezeală, Deacon tocmai se întorcea din centrul terenului de tir. Se aşeză în spatele oamenilor lui, la o distanţă respectabilă, şi strigă:

— Deschideţi focul! Fiecare în ritmul lui. Fără bramburească. Vreau să văd rezultatele!

La dreapta şi la stânga lui Frost se dezlănţui un torent de împuşcături. Mercenarul aşteptă un moment, observând performantele celor de la Diablo. Bob Duncan se descurca onorabil. La fel şi Mike Stacy. Jack Poll, mai repezit, se grăbea prea tare şi asta se reflecta în lipsa de precizie. Cel mai bun era fară discuţie Ed. Panchito.

În sfârşit, omul cu panglică neagră la ochi îşi încărcă revolverul semiautomat. Întinse braţul drept, ţinând arma ca pe un pistol obişnuit şi ţinti înadins puţin mai sus. Ştia că armele de tipul pistolului-mitralieră aveau tendinţa să tragă în jos. Apăsă încet pe trăgaci. Obiectivul său era realizarea unui tir grupat în gâtul inamicului fictiv. Precizie fantastică, recul aproape neglijabil – „copilul” lui Carlos era într-adevăr o bijuterie frumoasă.

Deodată, după unul din ultimele cartuşe, începu să se vadă dincolo prin ţinta de polimer în locul unde Frost îşi plasase cel mai mult gloanţele cu cap scobit. Continuă să tragă. După ce goli încărcătorul, ţinta, aşezată la vreo cincizeci de metri, era decapitată.

Frost băgă imediat al doilea încărcător de treizeci şi două de cartuşe în magazia revolverului KG-9 şi, metodic, trasă o linie întreruptă la nivelul taliei. Ciopârţită, partea de jos a ţintei căzu în iarbă. Îi mai rămăseseră câteva gloanţe. Frost le trase în mica bucată de ţintă care mai rămăsese. Carlos avea să fie mulţumit. Revolverul KG-9 Interdynamics avea o eficacitate redutabilă. Şi funcţionase perfect.

Hotărât să-şi continue experienţa, Frost îşi încărcă încă o dată pistolul. În clipa aceea Andrew Deacon strigă:

— Opriţi focul!

Vântul puternic mâna şiruri de nori imenşi dinspre lacul Erie. Şuviţa lungă de păr negru pe care Bess îi plăcea să şi-o înfăşoare pe deget, era udă şi se lipise de fruntea Mercenarului. Se întoarse. O reţea fină de riduri îi brăzda faţa bronzată când zâmbi descoperind privirea intrigată a lui Deacon.

— Ce mai e şi pistolul ăsta de extraterestru?

— O armă nou-nouţă, fabricată de un prieten de-al meu, răspunse Frost. Şi promite!

Scotoci în buzunarul de la piept, scoase un pachet de Camel umed pe care îl lovi uşor să scoată o ţigară, apoi scăpără bricheta. O flacără galben-portocalie sfârâi în bătaia vântului.

— Cinci minute de break! anunţă Deacon. Frost, urmează-mă la reşedinţă.

Ceilalţi îşi continuară antrenamentul sub conducerea lui Panchito.

— Nicio supărare, zise Mercenarul rânjind. Pe timpul ăsta nu-ţi vine să laşi niciun câine afară.

Ceea ce Sparky Fullmer botezase pompos „reşedinţă” nu era în realitate decât un fost hangar acoperit cu tablă ondulată şi închis cu pereţi din scânduri grosolane. Vara era înăuntru o căldură infernală. Iarna însă, o sobă veche cu păcură duduia în mijlocul hangarului fară să reuşească să încălzească mai departe de vecinătatea imediată. Cei care foloseau terenul de tir se aşezau pe scaune în jurul ei să-şi încălzească mâinile, în timp ce spatele şi partea lor cărnoasă rămâneau expuse colţilor frigului.

Când Frost intră în hangar, Deacon se aşezase deja pe o bancă din lemn de pin, la o masă mare de formă dreptunghiulară, a cărei tăblie din lemn brut era decorată cu tăieturi şi inscripţii variate, rodul imaginaţiei clienţilor lui Sparky Fullmer.

Andrew Deacon şi Hank Frost erau doi oameni total diferiţi. Deacon, cărunt, înalt şi slab, mereu pus la patru ace în costume cu vestă, era un fost birocrat de la FBI, simţindu-se mai în largul lui în faţa unui program de computer decât cu o armă în mână. Crease agenţia Diablo ca să-şi rotunjească pensia. Frost îl considera „uscat” din toate punctele de vedere, atât fizic cât şi moral. Uscat, dar preocupat de fericirea angajaţilor săi, atent la problemele lor. Dacă i s-ar fi cerut Mercenarului să-l caracterizeze printr-un singur cuvânt, probabil că acesta ar fi răspuns „riguros”.

Frost, chiorul mustăcios, deseori neras, era total diferit de el: impetuos, intuitiv şi – din fericire – deseori bine inspirat.

Frost, căpitan în Vietnam, unde îşi câştigase gradele, lucra pentru Diablo atunci când contul lui în bancă se apropia de zona roşie şi nu avea niciun contract ca mercenar. Nu orice contract, asta se înţelegea de la sine. Omul cu panglică neagră se considera el însuşi ca unul din ultimii reprezentanţi ai unei specii pe cale de dispariţie. Sigur, îşi făcea meseria pentru bani, dar nu accepta să lupte decât pentru cauzele care îi păreau legitime sau „nu chiar atât de corupte", cum spunea el. Căci în această lume plină de violenţă, idealul nu mai exista. Pentru că făcuse parte din Secret Service, i se întâmpla să îndeplinească misiuni şi pentru CIA. Frost era un combativ, un individual, dar nu un arivist. De unde şi decepţiile pe care le cunoscuse uneori în profesia lui şi conflictele, deseori violente, pe care le avusese cu lumea politicienilor.

Îşi strivi ţigara cu piciorul şi, fără măcar să se uite la Deacon, traversă reşedinţa pocnindu-şi tălpile de podeaua şubrezită. Fără să ia în seamă pancarta de carton ruptă pe la colţuri care interzicea categoric prezenţa cuiva în spatele barului, Mercenarul se duse să deschidă frigiderul, un aparat susceptibil să fie declarat monument istoric, şi luă două cutii de Budweiser. Apoi se răzgândi, puse la loc cutiile de bere, închise uşa frigiderului hodorogit, şi se întoarse spre etajerele lui Sparky. Câteva clipe mai târziu, Frost aşeza pe masă o sticlă de Cutty Sark şi două pahare.

— Un mic întăritor, şefule? îi propuse el căutându-şi prin buzunare pachetul de Camel.

— Bucuros, răspunse Deacon. Dar numai o jumătate de doză.

— Oricum Sparky îţi va pune la socoteală o doză întreagă, îi atrase atenția Mercenarul.

— Bine. Atunci pune-l plin.

Frost umplu două pahare, depăşind cu mult liniile care serveau ca măsură lui Sparky, apoi întrebă:

— Îţi place jucăria mea cea nouă? Sper că vei trimite clienţi la prietenul meu Carlos Garcia.

— E foarte posibil. Spune-mi, ai de gând să-ţi schimbi cu el vechiul High Power?

— Nici vorbă. Iau revolverul KG-9 dar îl păstrez şi pe-al meu.

— De ce te încăpăţânezi să foloseşti o armă atât de veche?

— În primul rând pentru că e un pistol excelent. Al doilea, pentru că dacă l-am cromat la Metalife, asta înseamnă că – să bat în lemn – am de gând să mă folosesc de el încă mulţi ani de aici încolo. Şi în al treilea rând, pentru că muniţii pentru calibrul de 9 mm se găsesc în lumea întreagă. Se vede că n-ai fost să te războieşti prea departe. De exemplu, în Africa.

— Ai dreptate, admise Deacon. Dar nu te-am chemat să vorbim de puşcoace.

Mercenarul îşi vârî în colţul buzelor o ţigară strâmbă.

— Despre ce e vorba? întrebă el căutându-şi vechea brichetă Zippo prin buzunarele canadienei şi ale blugilor.

Deodată captă o strălucire la limita câmpului său vizual, considerabil redus de pierderea ochiului stâng. Întoarse încet capul şi văzu bricheta lui Deacon aprinsă la capătul ţigării sale.

— Mulţumesc, zise el, dând fumul afară pe nări.

Directorul agenţiei *Diablo Prospective Service* luă o mică înghiţitură de whisky şi tuşi uşor. Frost goli dintr-o înghiţitură jumătate de pahar, trase iar din ţigară şi scuturǎ scrumul pe podea.

— Să-ţi spun, zise în sfârşit Deacon. Nu eşti angajatul meu permanent dar asta nu înseamnă că nu eşti unul din cei mai buni oameni ai mei. Mi s-a încredinţat o treabă mai puţin obişnuită şi nu ţi-o pot repartiza decât ţie. Misiunea nu e dificilă dar… să zicem că ţin cu orice preţ ca totul să meargă şnur. Ăsta e motivul pentru care m-am gândit la tine. E vorba doar să însoţeşti un copil…

— Ce? Ah nu, mulţumesc! Găseşte pe altul. Am oroare de mucoşi. Ţipă întruna, au tot timpul nasul plin de muci şi mereu le vine să facă pipi în momente nepotrivite. Ascultă, Deacon, sunt în stare să fac multe lucruri, dar să fiu doică, slabe speranţe!

Obrajii imperturbabilului Andrew Deacon, în general palizi, deveniră deodată roşii ca macul.

— Lasă-mă să termin, protestă el. Nu e un „mucos”

oarecare, cum zici tu. Este nepotul lui Wilbur Scartwell…

— Cel cu Scartwell Petrochem? întrebă Frost, devenind brusc foarte atent.

— Chiar el, confirmă Deacon. Părinţii sunt divorţaţi şi băiatul trebuie să se ducă să petreacă cincisprezece zile cu tatăl lui care lucrează pentru guvernul canadian. Închipuie-ţi că bătrânul Scartwell s-a adresat la început FBI-ului pentru protecţia micului Kevin. Dar o astfel de misiune nu intră în competenţele federalilor, cu excepţia cazului când există ameninţări, tentative de acte de violenţă sau altele. Altfel, după cum îţi poţi imagina, toată lumea ar avea în faţa uşii un om de la FBI.

— Înţeleg, interveni Mercenarul. Cu alte cuvinte, banii n-au folosit la nimic şi taica Wilbur a trebuit să renunţe.

Andrew Deacon schiţă un zâmbet.

— Numai că eu am relaţiile mele la *Federal Bureau,* şi a fost sfătuit să se adreseze agenţiei mele.

— Cu atât mai bine pentru tine, zise Frost terminându-şi paharul de whisky. Dar poţi încredinţa această misiune oricăruia din oamenii tăi…

— Nu, Frost. Tu vreau să te ocupi de problema asta. După cum ţi-am spus, ţin ca totul să meargă şnur. Misiunea asta ar putea fi începutul unei serii extrem de fructuoase pentru noi şi…

— Fructuoasă pentru *tine,* îl corectă Mercenarul.

— Pentru mine şi implicit pentru noi toţi.

Bărbatul cu panglică neagră întinse mâna spre sticla de Cutty Sark. Îşi umplu din nou paharul, bău o înghiţitură zdravănă, apoi se uită ţintă la Deacon.

— Câţi ani are ţâncul? întrebă el.

— Şapte ani. Se descurcă foarte bine singur. Este fiul Alexandrei Scartwell şi al lui Milton Chilton, un inginer canadian. La destinaţie, protecţia tatălui este asigurată de jandarmi. Ţie nu ţi-ar reveni decât grija drumului dus-întors. În fond, în afara traseului, îţi propun cincisprezece zile de vacanţă în Canada pe cheltuiala milionarei.

— Putem să ştim şi noi de ce tăticul Chilton are dreptul la protecţie oficială? se interesă Frost bănuitor.

— Aăăă… mi se pare că lucrează pentru Apărarea Naţională.

— Doar atât! Ţi se pare… Nu juca teatru cu mine, Deacon! Lucrează Chilton pentru Apărarea Naţională din Canada, da sau nu? Te cunosc, ştiu eu că ai avut grijă să te informezi.

— Da, răspunse Deacon.

— Îmi plac colaborările cinstite, zise Mercenarul. Şi, mai precis, la ce lucrează?

— Nu ştiu, îl asigură Deacon. N-am trecere pe lângă cei de la contraspionaj.

Frost îl crezu. Deacon era în stare să ascundă unele detalii oamenilor lui, dar nu să-i mintă în privinţa unui lucru important. În timp ce-şi termina de băut paharul cu Cutty Sark, Mercenarul căzu pe gânduri. Poate că era pe cale să se „amestece într-o afacere păguboasă”, cum ar fi zis Carlos Garcia. Pe de altă parte, miza putea să fie interesantă. Frost avusese totdeauna o slăbiciune pentru misiunile excitante. Lăsă fumul ţigării să-i gâdile străfundul alveolelor pulmonare, apoi îl suflă fără ruşine în nasul lui Deacon.

— Când ar trebui să-l iau în primire pe puşti?

— Poimâine. Încă nu ştiu ora exactă. Tatăl lui îl aşteaptă peste trei zile la Montréal.

— După părerea ta, Deacon, faptul că a făcut apel la FBI se datorează numai unor fantasme ale bunicuțului Scartwell, sau copilul este într-adevăr în pericol?

— În pericol? Sincer să fiu, nu cred. Măgarii de la FBI mi-ar fi dat de înţeles.

— Mdaaa… mormăi Frost cu oarecare îndoială.

Păstră din nou o tăcere lungă. Se gândea la Bess. La Bess care venise recent în Statele Unite să transmită de la Jocurile Olimpice pentru agenţia ei de presă. Fusese atât de ocupată încât abia îi putuse consacra două seri, şi nici alea în întregime. Nici măcar nu avuseseră timp să cineze împreună şi fuseseră nevoiţi să facă dragoste la repezeală între box şi săritura cu prăjina. Sau gimnastică, nu-şi mai amintea. În schimb îşi amintea cât îl costase drumul dus-întors până la Los Angeles. Asta îi cam rămăsese în gât.

Acum Bess se întorsese la Londra. După ultimele veşti

primite, în perioada asta nu avea nimic special de făcut. Dacă Deacon nu se înşela, cele cincisprezece zile în Canada ar fi putut constitui ocazia de a petrece în sfârşit cu ea vacanţa liniştită pe care i-o promisese de... nu, prefera să nu-şi facă calcule. Mai trase o dată din ţigară, aruncă chiştocul în direcţia sobei cu păcură şi îşi goli paharul.

— Chestia asta e chiar atât de importantă pentru tine? întrebă el în cele din urmă.

— Nu ştiu dacă ăsta e cuvântul. Eu i-aş spune „esenţială”.

În clipa aceea uşa reşedinţei se deschise şi un răcnet făcu să se cutremure pereţii de scânduri.

— Hei, aveţi consfătuire?

Era Sparky Fullmer, cu barba lui mare şi albă care îi cădea peste burduhan, un tip de vreo cincizeci de ani. A doua întrebare a lui Sparky a fost:

— Cât aţi băut?

Privirea lui de vultur descoperise sticla şi paharele.

— Trei, răspunse Andrew Deacon. Le vei trece pe nota de plată a agenţiei.

— Dat fiind dozele pe care probabil că le-aţi tras la măsea, ticăloşilor, o să trec patru, decretă bătrânul Sparky.

Deacon nu protestă în niciun fel. Fullmer era un vechi agent al fostului OSS[3] şi, în ciuda unei oarecare dezaprobări faţă de limbajul lui slobod şi purtările de căruţaş, Deacon avea pentru el un respect fără margini. La nevoie, Sparky avea totdeauna informaţii de primă mână despre subiectele cele mai variate. Şi i se întâmpla frecvent să furnizeze, contra cost, informaţii foarte utile directorului agenţiei Diablo.

— Şi cu cel pe care ai să mi-l torni, or să facă cinci, anunţă Frost surâzând cu gura până la urechi.

— Vă las, le spuse Deacon ridicându-se. Ne întâlnim mâine dimineaţă la mine să punem la punct detaliile de ordin practic.

— O.K., făcu laconic Mercenarul bătând uşor o nouă ţigară pe unghia degetului mare.

---

[3] OSS – *Office of Strategic Service.* Creat la ordinul preşedintelui Franklin D. Roosevelt în 1942 şi condus de generalul Willian Donvan. Dizolvat de preşedintele Truman în 1945 (N.T.)

— *Ciao!* îi strigă Sparky.

Era clar că nu-l întrista deloc plecarea lui Deacon, putând astfel să „sporovăiască în liniște”, cum zicea el. Cu Frost, a „sporovăi” era sinonim cu a discuta despre misiunile trecute și viitoare. Lui Frost îi făcea totdeauna plăcere. Nu numai cu bătrânul povestea anecdote care te făceau să te strâmbi de râs, dar era o mină de informații. Pe lângă asta, omul cu panglică neagră la ochi se putea lăuda că este unul din rarii bipezi în viață pentru care totul era „oferit din partea direcțiunii” la terenul de tir de la Buffalo Rock. Un mic supliment ici și colo la nota de plată a agenției Diablo sau al altor clienți, și Sparky își recupera pierderile.

În timp ce Frost, după ce în sfârșit își găsise bricheta, își aprindea a nu știu câta țigară în ziua aceea, bătrânul arăta cu degetul spre ușa care tocmai se închisese în urma lui Deacon.

— Iar o să-l coste cât ochii din cap, zise el rânjind și făcându-i cu ochiul.

— Nu-ți face griji pentru el, zise Mercenarul, se reface el.

Agenția *Diablo Protective Service* își avea sediul în Indiana. Dar terenurile de tir erau foarte rare în regiune și, când voiau să-l folosească pe cel al lui Sparky, Andrew Deacon îl reținea pentru mai multe zile. Călătoria, hotelul și toate celelalte pentru oamenii care îl însoțeau erau suportate de agenția Diablo.

Vechea bancă din lemn de pin gemu din greu când trebui să suporte cele o sută douăzeci de kilograme ale lui Sparky prin intermediul unui poponeț dolofan.

— Ai, ai, ai! se lamentă fostul agent OSS. Carcasa nu mai e bună de nimic. Noroc că mai e creierul... Uite, bea-l și pe al cincilea.

Și zicând acestea, bătrânul îi turnă cu generozitate whisky în pahar.

— Și al șaselea, adăugă el oferindu-și și el o porție în paharul lui Deacon.

Nu mai rămăsese decât puțin pe fundul sticlei. Sparky îl dădu pe gât direct din sticlă, scoase un râgâit ale căror ecouri îi aminti lui Frost banda sonoră a filmului *Pușcașii marini se revarsă peste Okinawa,* apoi, apucând cadavrul, anunță:

— Mă duc să-i aduc sora geamănă.

Se ridică, îşi deplasă masa impozantă până la bar şi întrebă de departe:

— Ce mai e nou la tine?

— Bah, rutina! Voi pleca în excursie în ţara irochezilor şi a siropului de arţar.

— Ah, da? făcu Sparky interesat.

Banca din lemn de pin se curbă în mod îngrijorător când o făcu din nou să suporte afrontul tenderului său. Frost se uită la el cum destupă sticla de Cutty Sark.

Burduhănosul era trivial, puţin beţiv şi foarte cărpănos, dar astea erau singurele lui defecte. De altfel, din ziua în care neutralizase, umplându-le fundul de alice, trei idioţi care încercau să spargă casa de bani a terenului de tir, Sparky îl considera ca fiul lui şi îl trata în consecinţă.

În timp ce bea – pe banii lui Deacon, nici nu se îndoia de asta – Frost povesti ce ştia despre viitoarea lui misiune.

— Nu ţi se pare că te bagi într-o treabă cam încurcată? zise proprietarul terenului de tir.

— Mărturisesc că m-am gândit şi eu puţin la asta, răspunse Mercenarul.

— Bun. Asta dovedeşte că poate nu eşti chiar nătărău cum pari.

— Mersi pentru compliment. Să ştii că până acum am fost amestecat într-o mulţime de treburi încurcate şi totdeauna m-am descurcat...

— Până într-o zi când o să-ţi rupi dinţii într-un os, bombăni Sparky.

De data asta vorbise „tatăl”. Frost zâmbi, apoi îl întrebă:

— Ai auzit de Milton Chilton?

— Evident.

Frost se aştepta. Sparky auzise de toată lumea. Şi dacă vulpea aceea bătrână lua bani de la Deacon în schimbul informaţiilor pe care i le furniza, lui Frost i le oferea pe gratis, ca toate celelalte. Totuşi nu era scutit de un anumit preţ – aşteptarea. În materie de informaţii, Sparky era serios. Verifica totul şi nu anunţa decât informaţia de care era absolut sigur. Şi îi mai plăcea şi suspansul.

— Trebuie să-l cărăbănesc pe Panchito cu ai lui ca să închid prăvălia şi să-mi hrănesc curcile, dacă nu mi le-o fi asasinat pe toate. Treci mâine după-masă pe la mine. Voi avea să-ţi spun lucruri interesante.

Orice insistenţă ar fi fost inutilă. Aşa făcea Sparky totdeauna. Dar Frost ştia că a doua zi îşi va primi informaţiile.

IV

Căpitanul Blacker era ditamai găliganul. Deborah Hamilton privi o clipă degetele fine şi foarte lungi care băteau maşinal darabana pe birou. Părul tuns perie care acoperea craniul ţuguiat al poliţistului o făcu să se gândească la capul unui ofiţer prusac.

— Nu pot să vă forţez, domnişoară Hamilton, dar ar fi mai înţelept să acceptaţi protecţia noastră.

— Am dreptul să mă îndoiesc, căpitane. Nu i-aţi cerut părerea lui Milton când i-aţi agăţat incapabilii de coadă. Şi iată rezultatul...

Ofiţerul se ridică şi, încrucişându-şi mâinile la spate, începu să se plimbe nervos pe podeaua decolorată a biroului.

— Nu sunt incapabilii „mei”, protestă el cu un ton tăios dar nu lipsit de politeţe. Audibert şi Martinet depind de Fort George, iar noi ne aflăm la Montréal. De altfel au şi primit nişte sancţiuni exemplare.

— Şi ce-am câştigat cu asta? întrebă femeia cu o nuanţă de agresivitate. Pe mine mă interesează să-l găsesc pe Milton.

Ofiţerul se opri în faţa ei, dominând-o cu statura lui înaltă. Părea pe punctul de a-şi pierde calmul. Vocea lui răsună mult mai puţin curtenitoare:

— Asta ne interesează şi pe noi! Au fost instalate baraje în jurul oraşelor Montréal, Ottawa, Toronto şi Québec. Aeroporturile sunt supravegheate. Am întărit chiar şi garnizoanele din Trois-Rivières şi din Chicoutimi. Ce-am fi putut face mai mult de-atât?

— Bineînţeles... capitulă Deborah încercând să-şi stăpânească tremurul care îi revenea în voce. Numai că la ora asta, poate că Milton se află la Vancouver, sau aiurea...

A mari usque ad mare, „de la mare la mare”, aceasta era formula predilectă a canadienilor pentru a evoca imensitatea teritoriului lor naţional. Aproape şase mii de kilometri separau ţinutul Bell-Isle de portul Prince Rupert, la est de Columbia Britanică. Lucrând în domeniul turismului, Deborah cunoştea

foarte bine toate aceste lucruri. Fără a mai vorbi de Yukon, de tundrele deşertice din nord-vest, de Ţara lui Baffin şi de... ar fi însemnat să cauţi acul în carul cu fân. Şi cine putea să ştie... poate că Milton părăsise deja Canada. Cu preţul unui mare efort de voinţă, tânăra femeie reveni la lucrurile practice.

— Aveţi vreo pistă, căpitane?

Blacker avu o scurtă ezitare.

— Deocamdată nu cine ştie ce, răspunse el evaziv. Avem un martor, barmanul de la Black Bear care l-a identificat în mod categoric pe domnul Chilton după o fotografie. Ne-a declarat că l-a văzut plecând şi lăsând pe bar un pahar aproape plin. Chiva's Regal, asta l-a frapat pe barman. După spusele lui, domnul Chilton era însoţit de doi bărbaţi. Dar nu a fost în stare să dea semnalmente precise.

— Ce oră era?

— După spusele barmanului, cu puţin înainte de nouă seara. Telefonul dumneavoastră la RCMP a fost înregistrat la zero şi patruzeci şi şapte de minute, ceea ce constituie un răgaz de patru ore...

Ce voia să insinueze acest poliţist? Încerca cumva să-i pună în cârcă vreo vină în dispariţia lui Milton? Deborah fu gata să-i răspundă: „Şi de peste şaisprezece ore de când îl căutaţi!" Dar consideră că era mai „diplomatic" să-şi ţină pentru ea cugetările. Mai bine să rămână în relaţii bune cu cei care, până la urmă, aveau cele mai mari atuuri în încercarea de a-l găsi pe bărbatul pe care-l iubea. Încercând să se pună în locul lui Blacker, tânăra femeie îşi zise că probabil se gândise la două ipoteze. Milton fusese răpit de nişte gangsteri care aveau de gând să ceară o răscumpărare, drept pentru care trebuia să-şi semnaleze existenţa într-un viitor apropiat. Sau inginerul Milton Chilton fusese răpit de o putere străină care avea nevoie de cunoștințele lui în domeniul aeronauticii, caz în care ar fi fost foarte dificil să i se dea de urmă.

Tânăra femeie îşi simţi pieptul strâns parcă într-o menghină. Luptă un moment cu o angoasă cumplită şi închise ochii încercând să-şi controleze ritmul respirator. Când deschise pleoapele, ochii ei albaştri întâlniră privirea întrebătoare a căpitanului.

Ei da, mai exista o ipoteză. Cu siguranţă că poliţia şi contraspionajul se gândiseră şi la posibilitatea ca Chilton Milton să nu fi fost răpit. Poate că trecuse la străini de bună voie. Deborah Hamilton se simţi brusc cumplit de singură. Numai ea avea convingerea intimă că Milton nu plecase fără să lase urme. Ştia că o iubea şi că n-ar fi părăsit-o în felul ăsta. Şi mai era şi Kevin care peste trei zile trebuia să vină la Montréal. Milton îi promisese că îi va prezenta copilul pe care nu-l văzuse decât în fotografii.

Vru să-i împărtăşească toate aceste gânduri lui Blacker, apoi se răzgândi. Îi venise o altă idee. Cunoştea presiunile care se făceau asupra tânărului inginer. La urma urmelor, poate că Milton avusese motive întemeiate să se dea la fund. Dar, în acest caz, ştia că va lua legătura cu ea. Era sigură de asta. Şi mai ştia că îşi va da şi toată osteneala pentru a-l recupera pe Kevin.

Blacker o privea în continuare cu un aer întrebător. Abia atunci băgă de seamă Deborah că unul din nasturii bluzei i se descheiase în dreptul sânilor. Îl încheie şi ridică privirea zărind o roşeaţă aproape imperceptibilă pe obrajii poliţistului.

În cele din urmă ofiţerul îşi drese glasul şi întrebă:

— Prin urmare, ce-aţi hotărât domnişoară Hamilton?

— În legătură cu protecţia?

— Exact, răspunse Blacker. Să presupunem că nişte indivizi interesaţi de capacitatea domnului Chilton l-au răpit pentru a obţine de la el informaţii tehnice. Dacă domnul Chilton refuză să coopereze, răpitorii lui ar putea fi tentaţi să vă răpească şi pe dumneavoastră pentru a exercita un şantaj asupra prizonierului lor.

— Lăsaţi-mă să mă gândesc până mâine, căpitane. Trebuie să mă lămuresc cum stă situaţia.

— Cum doriţi, zise Blacker cu o strâmbătură înţepată.

Luă din cuier haina tinerei femei şi o ajută să se îmbrace, adăugând cu un ton echivoc:

— Sunteți o femeie liberă…

Apoi deschise uşa, se dădu într-o parte, invitând-o să iasă, şi o salută cu o eleganţă puţin cam rigidă. Deborah simţi în trecere, prin haina de blană, o mână lungă care îi atingea

uşor piciorul. Ca din întâmplare, dar tânăra femeie ştia bine că fusese intenționat.

— Ce măgar! bombăni ea cu jumătate de glas după ce ieşi.

Şi mai era un lucru pe care Deborah îl ştia prea bine. Era sigură că din momentul acela va fi supusă unui filaj discret.

* * *

— Alo! Tu eşti, Frost?

— Ei, da, *baby!* Cam dezamăgită?

— Ce-ai păţit de-mi telefonezi la ora asta? Ţi-ai făcut vreo bubiţă? Ai de cusut vreun nasture? Sau te pomeneşti că ai jucat pocher şi ai pierdut… Da, asta trebuie să fie!

Bărbatul cu panglică neagră la ochi zâmbi. În ciuda paraziţilor, legătura transatlantică era destul de bună. Dar vocea frumoasei Bess ajungea până la el cu un decalaj perceptibil, datorită timpului de transmisie, şi avea impresia că îi vorbea de pe altă planetă.

— Mereu la fel de romantică, după câte văd. Ia spune-mi, începi treaba chiar aşa devreme? Mai întâi te-am sunat acasă şi mi-a răspuns robotul.

— E clar, Frost, că n-ai să pricepi în veci cum e cu fusele orare. Aici e unu şi jumătate. Ai avut noroc că m-ai găsit, tocmai m-am întors de la dejun.

Mercenarul consultă cadranul negru al ceasului său Omega Seamaster. La Buffalo era aproape şase şi jumătate.

— Cum e vremea la Londra?

— Împuţită, răspunse Bess Stallmann.

— Perfect, zise Frost cu un ton vesel. Voiam să-ţi propun să schimbi aerul. Ce-ai zice de cincisprezece zile în Canada? În momentul ăsta acolo e cel mai frumos anotimp al anului. Pădurile imense îmbracă veşmântul somptuos al toamnei. Golită de seva ei primăvăratică, frunza de arţar se înveşmântează în roşu şi auriu înainte de a-şi lua zborul în vârtejuri maiestuoase, secerată de vijelie. Castorul…

— Ţi-ai ratat vocaţia, bietul meu Frost. Apropo, îţi atrag atenţia că tu plăteşti convorbirea.

— Pfff! făcu Mercenarul. Eşti descurajantă. Deci, ce zici?

— Depinde când?

— Peste patru zile. Dacă merge treaba, te iau de la

aeroportul Mirabel.

— Ce cauţi acolo? Vreo misiune?

— Nu chiar. Mai curând o deplasare. Îţi spun că o să petrecem şi noi o vacanţă împreună. O vacanţă adevărată! Îţi dai seama?

— Îmi dau mai ales seama că timpul e cam scurt. Am de rezolvat două-trei chestii urgente. Ascultă, voi face tot posibilul. Te sun spre seară ca să-ţi spun dacă se poate. O.K.?

— O.K., răspunse Hank Frost pregătindu-se să închidă.

Păhărelele de Cutty Sark oferite de Sparky începeau să-şi facă efectul. Era nerăbdător să înfulece un sandvici şi să se ducă la culcare.

— Hei! făcu vocea lui Bess.

Frost duse din nou receptorul la ureche.

— Ce mai e?

— Eşti în Atlanta, în Insula Paştelui sau te uiţi la Mont Blanc?

— Sunt la Buffalo, bolborosi Mercenarul confuz.

Îi dădu tinerei femei numărul hotelului la care stătea, îşi luă rămas bun cu un „*Ciao, baby,* te sărut”, şi în sfârşit închise.

* * *

Frost renunţase până la urmă la sandvici. Înghiţise un *milk-shake* în loc de cină, care probabil că nu-i căzuse prea bine la stomac. Nu era decât opt şi douăzeci. Cam devreme, totuşi, pentru stingerea focurilor. Îl durea capul şi stomacul îi chirăia de indigestie. Pleoştit între două perne în faţa televizorului, Mercenarul urmărea ştirile cu o privire tristă. Deodată, o frază a crainicului îi trezi materia cenuşie amorţită.

— Un furt de o îndrăzneală incredibilă a avut loc în această după-amiază în Milwaukee, în Wisconsin.

Imaginile arătau nişte instalaţii portuare pe malurile lacului Michigan. Intrigat, Frost se ridică şi se aşeză turceşte pe pat. Camera de luat vederi trecea în revistă un şir de camioane staţionate. Apoi unul din camioane apăru în prim-plan. Vehiculul enorm, încărcat cu containere metalice, semăna cu un monstru marin eşuat în docuri. Vocea crainicului se auzi din nou:

— Erau orele patru şi jumătate când un comando format

din patru bărbaţi înarmaţi cu pistoale-mitralieră i-a obligat pe docheri să transporte o încărcătură de plutoniu din unul din aceste containere până la o vedetă rapidă ancorată la mal la o distanţă de vreo sută de metri. Grupul de comando a reuşit să fugă mai înainte ca brigada fluvială să aibă timp să intervină.

Camera de luat vederi arătă un moment apele lacului Michigan pe care se vedea evoluând vedetele poliţiei, apoi comentariul continuă:

— Printr-un hazard extraordinar – „Ca toate hazardurile”, mormăi Frost rânjind în mustaţă –, şoferul camionului parcat lângă cel care transporta materialele radioactive – prim plan asupra cabinei unui camion decorat ca o tarabă de bâlci – luase pe drum un student de origine iraniană. Tânărul, actualmente interogat de poliţie, afirmă că autorii acestei lovituri fără precedent comunicau între ei în persană. Anchetatorii avansează ipoteza unei operaţiuni organizate de teroriştii Jihad-ului Islamic.

Frost îşi înghiţi rânjetele. Dacă Jihad-ul Islamic se servise cu plutoniu de la porţile Marilor Lacuri, asta cu siguranţă că nu promitea nimic bun pentru Statele Unite…

* * *

Băutura şi cele două pachete de Camel fumate în ajun îi provocaseră lui Frost o migrenă rezistentă la toate analgezicele. La trei dimineaţa, când abia aţipise şi el, soneria agresivă a telefonului îi sfredeli timpanele. Era Bess, veselă nevoie mare. Îl anunţa că tocmai îşi începuse ziua de muncă şi că îl suna după cum îi promisese. Se organizase în aşa fel încât să-şi poată rezolva în trei zile cele „două-trei chestii urgente” pe care le avea de făcut şi peste patru zile venea la Montréal. Luase chiar toate informaţiile utile, ceea ce îl obligă pe Frost să aprindă lumina şi să caute hârtie şi stilou pentru a-şi nota ora de sosire a avionului.

Până la ora când bătu la uşa lui Deacon, Mercenarul nu reuşise să înghită nimic solid. Nu avea în stomac decât o cafea. Uşa se deschise şi în faţă îl izbi un miros de after-shave cu lămâie care era să-l alunge urgent de acolo.

Andrew Deacon, pus la patru ace într-un costum cu vestă,

arăta în mare formă. Îl invită pe Frost cu un gest să ia loc, apoi îl examină tăcut cu privirea. Directorul agenţiei Diablo strânse nemulţumit din buze văzând faţa obosită a Mercenarului.

— Mă poţi urmări ca lumea, Frost?

— Perfect, confirmă bărbatul cu panglică neagră la ochi.

— Bine, zise Deacon cu un ton sceptic. Vei lua copilul mâine dimineaţă la zece şi jumătate fix de la proprietatea bunicului său. E undeva lângă South Bend, în Indiana.

Deacon îi spuse o adresă pe care Frost o memoră cu un efort supraomenesc, apoi continuă:

— Vei lua avionul de la Chicago la orele douăsprezece şi cinci. Ceea ce înseamnă că vei ajunge la Montréal pe la orele paisprezece. Am închiriat o maşină de la Avis la O'Hara şi alta la Mirabel.

— Sper că e vorba de Ford-uri LTD.

— Natural, îţi cunosc obiceiurile.

— Şi în privinţa armelor? se interesă Mercenarul.

— Am o înţelegere cu autorităţile canadiene care reînnoiesc periodic un permis nenominalizat pentru angajaţii agenţiei Diablo.

Frost lăsă să-i scape fără să vrea un fluierat admirativ. În Canada legea era foarte severă în privinţa armelor. Pentru a obţine un astfel de permis Deacon fusese nevoit să apeleze la o mulţime de cunoştinţe. Poate că directorul agenţiei Diablo avea braţul mai lung decât părea la prima vedere...

În sfârşit, Mercenarul abordă aspectul cel mai important al problemei.

— Şi livrarea mucosului?

— Milton Chilton nu vrea să dea nicio adresă. Te va contacta chiar el a doua zi dimineaţă la hotelul *Regina Elisabeta* de pe bulevardul Dorchester Ouset, nr.900. Camera ta e reţinută pentru două săptămâni şi jumătate. Modalităţile de întoarcere le vei stabili de comun acord cu tatăl micului Kevin.

— Simpatic, bombăni Frost. Va trebui să-l suport pe puşti aproape douăzeci şi patru de ore.

— Gândeşte-te mai curând la cele cincisprezece zile de

libertate, îl sfătui Deacon. Nu ţi se cer decât două lucruri: să nu părăseşti teritoriul canadian şi să-i dai posibilitatea lui Chilton să ia legătura cu tine oriunde vei fi.

Frost zâmbi în sinea lui. De gândit, se gândea el la cincisprezece zile, dar, fireşte, nici nu putea fi vorba să-i vorbească directorului de la Diablo despre Bess.

— Mergi la terenul de tir? întrebă Deacon.

— Nu, nu mă simt în prea mare formă. O să trag o fugă după-amiază. Am de lămurit nişte lucruri cu Sparky.

— Înţeleg, zise Deacon cu un ton care spunea multe.

Se înţeleseră asupra aspectului financiar al problemei, apoi Frost se ridică.

Ştii, Deacon, zise el punând mâna pe clanţă, asta o fac numai pentru că e vorba de tine. Dar să nu-l aud pe mucos că-mi zice „nene Hank” că ţi-l aduc înapoi cât ai zice peşte!

* * *

Sparky îşi scoase din nara stângă un deget dolofan împodobit cu o încărcătură impresionantă pe care o frământă între degetul mare şi arătător, apoi o ronţăi cu un aer absent. Se vedea bine că era ceva mecanic, iar Frost, uitându-se la omul acela gras aşezat la masa din lemn brut, trebui să facă apel la toată stăpânirea de sine pentru a nu pufni în râs.

— O picătură de Cutty Sark? îi propuse Sparky.

— Nu, mulţumesc, răspunse Frost cu un fior de dezgust. Aş prefera o berică dacă ai.

Fullmer se ridică şi se îndreptă spre frigider. Se întoarse cu o cutie de Budweiser pe care o aşeză în faţa lui Frost, apoi, aşezându-se cu un pârâit sinistru pe banca din lemn de pin, îşi servi un pahar mare de whisky.

— Ai văzut lovitura senzaţională de la Milwaukee? Îl întrebă bărbatul cu panglică neagră la ochi. E bănuit Jihad-ul.

Mastodontul dădu pe gât tot conţinutul paharului, îşi şterse gura cu mâneca apoi, pentru a-şi doza mai bine efectul, se aplecă spre Frost aşezându-şi greoi coatele pe masa murdară. Ochii lui străluceau cu o vioiciune uimitoare.

La început, Frost trebui să-şi tragă repede capul căci puşcaşii marini începuseră să se reverse peste Okinawa. Pe urmă un zâmbet de prinţ-pirat la pensie apăru pe buzele

fostului agent OSS.

— *Este* o lovitură a Jidah-ului, declară el cu siguranţă.

— Eşti sigur de ce afirmi?

— Păi, puţoiule, nu-l cunoşti pe Sparky Fullmer?

Frost prevăzuse acest gen de reacţie. Îi plăcea să-l necăjească pe Sparky, iar lui Sparky îi plăcea să se prefacă că se înfurie. Era un joc amical ale cărui reguli fuseseră stabilite de multă vreme.

— Şi asta nu e singura surpriză, reluă fostul agent. Dar să începem cu câteva generalităţi despre situaţia din Canada, închipuie-ţi că Jihad-ul…

— Ce legătură are cu Canada? îl întrerupse Frost nerăbdător.

— Niciuna… făcu Fullmer rânjind şi măturând aerul cu mâna. Doar că un raport neoficial a semnalat prezenţa a vreo şase membri ai Jihad-ului, săptămâna trecută, în regiunea Fort George, pe litoralul Golfului James. Iar un al doilea raport a semnalat şi alţii, al căror număr nu a putut fi evaluat, chiar în centrul Montréalului.

Sparky avea privirea lui serioasă. Frost ştia că spune adevărul. Şi mai ştia că informatorii neoficiali nu erau alţii decât turnătorii care lucrau pentru serviciile de informaţii.

Grăsanul continuă:

— Pe de altă parte, un grup de vreo zece indivizi a fost reperat acum două zile lângă o amenajare hidraulică de pe Marele Râu. Ăştia ar face parte din Mujahedinii Poporului.

— Duşmanii de moarte ai Jihad-ului… Şi contraspionajul ştie?

— Aiurea! suspină Sparky. După cum spune un bun amic de-al meu „CE-ul canadian n-ar fi în stare să deosebească un mujic de un grizzli”.

Frost zâmbi, aprinse o ţigară Camel şi mototoli pachetul gol. Sursele lui Sparky erau sigure, în privinţa asta nu putea să existe vreo îndoială. De fapt, Mercenarul bănuia că veteranul avea prieteni care ocupau posturi importante în CIA. Prieteni care nu ezitau să-i dea câteva informaţii, ştiind că totdeauna le folosea aşa cum se cuvine.

* * *

Deborah Hamilton nu era obişnuită cu aşa ceva. Avusese nevoie de întreaga dimineaţă ca să-şi dea seama cine o urmăreşte. Dar acum era sigură. Era vorba de un Chevrolet bej care se ţinea după taxiul ei la o distanţă de vreo două sute de metri. Tânăra femeie merse la agenţia ei de turism, lângă aeroportul Dorval. Plăti şoferului, coborî din maşină şi intră în agenţie. Brigitte, blonda oxigenată care îşi petrecea timpul liber luptând împotriva masacrării puilor de focă, se afla la recepţie, dând lămuriri unui client. Deborah salută cu un zâmbet şi intră în birou. Carole pregătea un deviz pentru o excursie în grup.

— Ce-ai păţit? o întrebă ea.

Deborah se uită la tânăra femeie căreia îi încredinţa agenţia când trebuia să lipsească. Carole avea ochi căprui şi un păr negru ca pana corbului, lung şi neted ca al Deborahei. Din spate ai fi putut să o iei pe una drept cealaltă.

— Nu-ţi spun, draga mea... O afacere nesperată. Incredibilă!

— Povesteşte-mi! făcu Carole cu privirea strălucind de curiozitate.

— Nu, numai dacă va merge, răspunse Deborah misterioasă. Ai putea să-mi faci un serviciu?

— Care? zise Carole vizibil dezamăgită.

— După-amiază trebuie să mă duc până la Mirabel. Şi până când n-au să construiască linia aia de metrou-expres... Ai putea să-mi împrumuţi maşina ta?

— Dacă te grăbeşti, O.K., răspunse cealaltă brunetă. Dus-întors cred că sunt peste o sută treizeci de kilometri. Şi în seara asta am întâlnire cu Lewis. Ca să pot ajunge la Sherbrooke la şapte şi jumătate, ar trebui să-mi aduci maşina cel târziu la cinci şi jumătate.

— O vei avea, îi promise Deborah.

Îşi agăţă haina de blană în cuier şi îmbrăcă alta mai uşoară, apoi adăugă:

— Uite, pentru că te duci la întâlnire, îţi împrumut haina de zibelină. Ştiu că-ti doreşti de mult asta...

— Oh, eşti o dulceaţă! exclamă Carole întinzându-i cheile şi actele.

— Şi tu la fel. Mulţumesc pentru maşină.

Două minute mai târziu, ascensorul o ducea pe Deborah Hamilton la parcarea de la subsol. Tânăra femeie se instală la volanul unei maşini Talbot Horizon de culoare verde, demară şi coborî geamul fumuriu ca să fie sigură că va fi reperată la ieşire.

În loc s-o ia spre autostradă pentru a merge la Mirabel, Deborah se duse la bancă de unde scoase o mare sumă de bani. Atâta pagubă dacă îi vor verifica contul, spera că va reuşi să se debaraseze de ei înainte de asta. Deborah credea că Milton nu o va contacta decât după ce va scăpa de cei care o supravegheau. Şi pe urmă, nu voia nici în ruptul capului să mai aibă de-a face cu porcul acela de căpitan Blacker.

La trei şi jumătate se opri în altă parcare subterană, în Piaţa Artelor, şi făcu câteva cumpărături de la o galerie comercială pe care unii o porecleau ironic „cetatea troglodită”. Observă că un individ înalt cu pardesiu de gabardină ieşea din Chevrolet-ul bej şi pornea după ea. Colegul lui rămase la volanul maşinii.

La patru şi un sfert, Deborah intră într-o cabină telefonică şi formă numărul Agenţiei de Turism.

— Alo! Brigitte? Dă-mi-o pe Carole, te rog.

După câteva clipe se auzi vocea celei chemate:

— Sper că n-ai avut vreun necaz cu maşina?…

— Nu, dar a durat mai mult decât prevăzusem. Sunt încă la Mirabel. N-aş vrea să te fac să întârzii, draga mea, numai că ambuteiajele astea… Ascultă, dacă n-am venit până la cinci şi douăzeci şi cinci, coboară să mă aştepţi direct în parcare.

— S-a făcut, Debby. Dar străduieşte-te să nu zăboveşti.

— Voi veni cât pot de repede.

* * *

Deborah Hamilton opri maşina la marginea trotuarului. Ceasul de la bord arăta cinci şi nouăsprezece minute. Tânăra femeie ieşi din maşină, se îndreptă spre un chioşc de ziare şi cumpără o revistă. Când răsuci cheia în contact văzu că cifrele ceasului treceau la cinci şi douăzeci şi trei. Semnaliză şi se îndreptă încet spre intrarea în parcarea subterană, aflată

la mai puţin de patru sute de metri. Carole apăru imediat în lumina farurilor, aşteptând în locul rezervat pentru maşina ei.

— Arăţi superb, draga mea! Ai jura că haina asta de zibelină a fost făcută pe măsura ta.

— Să vezi ce mutră o să facă Lewis! răspunse Carole. Ia zi, cum merge afacerea?

— Îţi voi povesti mâine. Acum fugi! Altfel ai să întârzii.

Deborah se uită după maşina care intra pe rampa de ieşire. Spera ca geamurile fumurii să-i păcălească.

— Hei, Bill, iat-o din nou, zise cel de lângă şoferul Chevrolet-ului.

Şoferul se întoarse spre tovarăşul lui:

— Probabil că ne-a observat. Ai văzut? Şi-a pus iar haina de dimineaţă. Dacă tu crezi că ne păcăleşti cu astfel de trucuri, te înşeli, păpuşo!

Trecuse puţin de şapte când o tânără brunetă cu haină de zibelină intra în Sherbrooke la volanul unei maşini Talbot Horizon de culoare verde, urmată la o distanţă de vreo două sute de metri de un Chevrolet mare de culoare bej.

* * *

Hank Frost îşi trimise cu un bobârnac ţigara în direcţia sobei cu păcură, sporind numărul de chiştoace din jurul ei.

— Crezi că Jihad-ul pregăteşte o acţiune de mare anvergură?

— E foarte posibil, răspunse Sparky Fullmer. La ora actuală oricine poate să meşterească o bombă A. Nu e nevoie decât să-şi procure materialul necesar.

— În Canada? Nu văd de ce, zise Mercenarul.

— Nici eu, mărturisi Sparky. Cu toate astea au fost reperaţi acolo.

— CIA intervine?

— Nu, răspunse Fullmer.

— Cum! exclamă Mercenarul.

— Stai domol, făcu grăsanul cu un ton liniştitor. Am aflat că CIA nu intervine deoarece Canada e o ţară prietenă, foarte apropiată şi s-ar putea s-avem necazuri. Dar în cadrul FBI-ului s-a constituit recent un grup de acţiune special pentru a lupta împotriva terorismului. Mi se pare că se va ocupa de treaba

asta.

— O.K., făcu Mercenarul.

Trase de inelul cutiei de bere, care se deschise cu un mic „pluf”, lăsând să scape afară un norişor de aburi argintii.

— Hai să trecem la informaţiile pe care ţi le-am cerut, îi sugeră el.

Sparky se servi mai întâi cu o înghiţitură zdravănă de whisky, apoi zise cu o voce monotonă;

— Milton Banes Chilton, douăzeci şi nouă de ani, născut la Winnipeg în Monitoba. Şcoala primară şi liceul, apoi studii superioare strălucite la Universitatea din Stanford…

— Hei, hei! Gata, îl întrerupse Frost. Scuteşte-mă de *curriculum vitae.* Te rog să treci direct la piesa de rezistenţă. Nu m-ar interesa nici cât negru sub unghie dacă Milton ar avea un frate vitreg care lucrează într-un abator din Cincinnati.

— Părinţii nu prea l-au răsfăţat dându-i acest prenume, nu-i aşa? observă Sparky zâmbind.

— Milton Chilton… într-adevăr, rimează frumos.

— Adevărul e, reluă grăsanul recăpătându-şi aerul serios, că nu ştim mare lucru despre cetăţeanul Chilton în afara urmelor pe care le-a lăsat în Statele Unite. Adică o fostă soţie, nişte foşti socri plini de lovele şi un puşti de şapte ani. Dar în privinţa asta nu-ţi spun nicio noutate.

— Nu, răspunse Frost bând berea direct din cutie.

— Cam de vreo trei ani, continuă Sparky, Chilton nu mai poate să facă un pas fără să-i aibă pe poliţişti coadă după el. Asta înseamnă că valorează mult, cu siguranţă mai mult decât crede Bătrânul.

Deşi era cu mult mai în vârstă decât el, Sparky căpătase şi el obiceiul – ca şi ceilalţi – să-l numească pe Deacon „Bătrânul”.

— Totuşi am auzit…

Asta era formula consacrată pe care o pronunţa Sparky când urma să facă o dezvăluire. Frost era numai urechi.

— Am auzit, repetă fostul agent OSS, că lucrează la un proiect ultrasecret legat de apărarea naţională a Canadei. În afară de asta, mai nimic. Imposibil chiar să se obţină o

fotografie mai recentă.

— În ce domeniu e proiectul?

— Aeronautică, dar mai mult nu ştiu.

— Crezi că Deacon ştie şi că n-a vrut să-mi spună?

— Să ştie? Bătrânul? Imposibil!

— Mda, făcu Frost pe gânduri. De fapt, micul Kevin valorează o avere. S-ar putea încerca răpirea lui din două motive. Pentru a obţine bani de la familia mamei dar şi pentru a face presiuni asupra tatălui. Va trebui să fiu cu ochii în patru.

— Cu ăla bunul, zise Sparky cu un râs răguşit.

— Hai, las-o baltă Sparky! bombăni Mercenarul. Mă întreb dacă nu cumva am făcut o prostie invitând-o pe Bess…

— Lasă, Hank, totul o să meargă ca pe roate. Numai că, într-adevăr, e mai bine să fii vigilent, mai ales după câte îl cunosc pe bătrânul Scartwell.

Sparky cunoştea pe toată lumea.

— Da? făcu Mercenarul.

— Nu are obiceiul să facă lucruri gratuite. Dacă a cerut ajutorul FBI-ului, asta înseamnă că a mirosit el ceva suspect.

În momentul acela, uşa care abia se mai ținea în balamale se deschise, lăsând să intre o rafală de aer rece, apoi apăru Panchito şi un grup din oamenii lui Deacon.

— Hei, băieţi, Hank s-a lăsat de Cutty Sark, remarcă Duncan cu ironie.

— Ia spune, Bob, îi replică Frost cu aceeaşi ironie, azi câte kilograme de orătănii ne aduci?

— Gura! făcu Bob Duncan. Apropo, te anunţ că e aproape întuneric. Dacă ai intenţia să-ţi mai încerci jucăria, va trebui ca Sparky să-ţi aprindă proiectoarele.

— Mă doare-n cot, răspunse Mercenarul ridicându-se. Bătrânul plăteşte curentul. Salut, Sparky, o să-ţi trimit o ilustrată.

— Aş prefera o piele de castor. O treci pe factura lui Deacon. *Good luck,* Hank!

— Nu-ţi mulţumesc, că poartă ghinion, îi strigă Frost.

Ieşind în atmosfera mohorâtă de afară, Mercenarul auzi glasul răsunător al lui Sparky Fullmer:

— Ia ziceţi, băieţi, cu ce vă servesc?

Cu revolverul KG-9 sub braţ, Hank Frost ieşi în burniţă şi se îndepărtă fară grabă. Adusese cu el trei încărcătoare şi se hotărî să le golească înainte de a se duce să-şi facă bagajele.

Peste câteva minute ciopârţea o primă ţintă, în timp ce prin minte îi treceau tot felul de gânduri. Să o sune pe Bess ca să anuleze vacanţa? Nu numai că dorea tare mult să o vadă, dar îi mai făcuse figura asta de nu ştiu câte ori de când se cunoscuseră într-o savană, la frontiera Zairului cu Burundi. Iar să inventeze un pretext amăgitor pe care ea nu-l va înghiţi? Ar fi putut fi picătura care revarsă paharul. Lovitura de graţie dată relaţiei lor. Şi la fata asta el ţinea mai mult decât la orice pe lume.

Băgă alt încărcător în arma nemaipomenită pe care i-o dăduse Carlos şi hotărî să nu schimbe nimic din planul pe care îl stabilise împreună cu Bess.

* * *

Lui Hank Frost îi plăceau nu numai maşinile puternice, ci şi cele cu caroserii mari. Ford-ul LTD era maşina lui preferată: vechiul Ford LTD, format mare. Numai că aşa ceva nu se mai fabrica din 1979. Aşa că Mercenarul trebuia să se mulţumească cu ce propunea Avis, ultimul model fabricat, nou dar mult mai puţin impozant.

Primirea la familia Scartwell fusese de-a dreptul rece. Un servitor în livrea începuse prin a bombăni ceva în legătură cu urmele de noroi din vestibul, apoi adusese copilul, o valiză şi o listă cu dispoziţii referitoare la obiceiurile higienice şi nutritive ale tânărului Kevin. Imediat ce uşa se închisese, o întâmplare nefericită făcuse ca lista să fie luată de o rafală de vânt.

Mercenarul nu dăduse ochii nici cu Wilbur Scartwell, nici cu fiica lui.

Autostrada era liberă, dar Frost conducea cu o viteză moderată. Aveau tot timpul să ajungă la aeroportul O’Hare şi să prindă avionul Boeing al companiei Pan-Am cu destinaţia Montréal.

Din spate se auzi vocea copilului:

— Maşina ta nu merge prea repede.

— Poate să meargă mult mai repede, dar nu am deloc chef să mă oprească curca… poliţia.

— Maşina ta e mică.

— Ce? Alta mai mare nu există!

— Mincinosule! Bunicuţul meu are trei mult mai mari decât asta, cu televizor în spate, şi cu telefon, şi mai are una chiar cu frigider unde sunt cuburi de gheaţă, dacă vrei să ştii!

Antipatic puşti… Răsfăţat la culme.

— Uită-te ia maşina aia mică, reluă Kevin. Merge mult mai repede decât tine!

Frost zări în oglinda retrovizoare o maşină albă care se apropia cu o viteză halucinantă. Maşina ajunse foarte repede în spatele Ford-ului LTD, apoi ieşi din rând şi încetini. Vehiculele merseră un moment unul lângă altul. Frost identifică marca maşinii: Triumph TR 7. Cei doi tipi din maşina alăturată se uitau la el.

„Iar nişte tineri dintre aceia idioţi care nu pot rezista să nu meargă ca la curse”, îşi zise Mercenarul. Ridică piciorul de pe acceleraţie pentru a le arăta că nu era amator de curse. Triumph-ul încetini şi el.

Blestemând pierderea ochiului care îl stingherea foarte tare, Frost întoarse capul spre maşina de lângă el. Aproape în picioare pe scaun, tipul de lângă şofer se uita cu mare atenţie în partea din spate a Ford-ului. Mercenarul pricepu imediat. Omul voia să se convingă că băiatul era într-adevăr acolo.

Frost reacţionă instantaneu.

— Culcă-te pe podea, Kevin! strigă el.

Acceleră brusc şi motorul scoase un răget ca de fiară sălbatică. După câteva secunde acul vitezometrului arăta nouăzeci de mile pe oră[4]. Dar Triumph-ul era tot în dreptul lui. În ciuda diferenţei de vârstă şi de cilindri, maşina sport răspundea mult mai prompt la comenzi, datorită motorului ei foarte modem şi a cutiei de viteze manuală.

Frost ştia că la viteza maximă, maşina lui ar fi lăsat în urmă fără probleme bătrâna TR 7. Dar mai era nevoie de alte secunde pentru ca motorul să funcţioneze la randamentul maxim. Triumph-ul devie spre stânga de parcă ar fi invitat

[4] Peste o sută patruzeci de kilometri la oră (N.T.)

Ford-ul să-l depăşească prin dreapta. Bara de protecţie a maşinii albe depăşise cu aproximativ un metru pe cea a Ford-ului. Ce voiau acei indivizi? Nu aveau arme. Cel puţin nu le aveau la vedere.

Mercenarul ţinu volanul cu stânga şi întinse mâna dreaptă spre compartimentul de bord unde îşi pusese pistolul KG-9. În clipa aceea, Triumph-ul, care nu-l depăşise complet, coti spre el. Într-o fracţiune de secundă, care n-ar fi putut fi măsurată decât electronic, Frost apucă din nou volanul cu amândouă mâinile şi îl răsuci spre dreapta pentru a evita ciocnirea.

— Dumnezeii mă-sii! înjură el. Încearcă să ne oprească intrând în faţa noastră, numai că o să ne expedieze în natură.

Triumph-ul se apropia din ce în ce mai mult, aproape că atingea aripa stângă a Ford-ului. Cu mâinile încleştate pe volan, Mercenarul continua să devieze spre dreapta. Deodată se ridică un nor de praf. Roţile LTD-ului muşcaseră din acostament. Ca într-un efect de transfocator, Frost văzu bordura metalică venind în întâmpinarea Ford-ului. Nu era cu putinţă să frâneze fară să rişte o răsucire pe loc. Iar dacă izbea bordura metalică la o sută cincizeci la oră, asta însemna rostogolirea pe o parte şi moartea.

V

Hank apucă cu un gest frenetic schimbătorul de viteze. Riscul era mare. Frost ştia că maşina n-ar mai putea fi controlată dacă cutia de viteze făcea explozie. Dat fiind inerţia maşinii, coliziunea ar fi fost cumplită. Dar asta era singura şansă.

Cu maxilarele crispate, Mercenarul apăsă pe butonul de blocare şi trase schimbătorul de viteze în poziţia II. Sub capotă se auzi un urlet infernal. Pistoanele păreau gata să sară din cilindri, expulzate din cauza suprasolicitării. Dar cutia de viteze rezistă. În pământul moale de pe marginea şoselei, roata dreaptă din spate era supusă unei rezistenţe mai mici decât cealaltă roată motrice. Accelerarea ei furioasă azvârli bucăţi de pământ la o distanţă de câteva sute de metri şi provocă o derapare a roţilor din faţă care împinse botul LTD-ului spre bordura metalică. Frost se aştepta la această reacţie datorată diferenţialului. Compensă imediat cu o răsucire de volan spre stânga.

Farul se făcu ţăndări când Ford-ul izbi maşina albă în dreptul roţii drepte din spate. Mercenarul văzu cu coada ochiului Triumph-ul cabrându-se în momentul în care botul întâlnea bordura metalică. Apoi ieşi din raza lui vizuală. Acum avea toate patru roţile pe şosea. Frână şi opri LTD-ul la o distanţă de peste patru sute de metri. Se întoarse imediat spre bancheta din spate.

— E în regulă, Kevin?

— Nemaipomenit! exclamă puştiul. Le-ai făcut-o! Crezi că sunt morţi?

— N-ai stat culcat pe podea?

— Glumeşti? M-am uitat la tine. A fost ceva grozav!

— Ai merita o scatoalcă! strigă Mercenarul.

— Dacă îmi tragi scatoalce, să ştii că te spun lui bunicuţu!

Frost se luă cu mâinile de cap, bombăni un şir de onomatopee şi, în cele din urmă, opri motorul. Luă revolverul KG-9 din micul compartiment de bord, aprinse luminile de

semnalizare, deschise portiera şi zise cu un ton plin de fermitate:

— Să nu te mişti din maşină că ai de-a face cu mine!

Se întoarse la locul accidentului mergând pe lângă bordura metalică.

Maşina albă se răsturnase pe marginea drumului şi ardea degajând un fum negru şi urât mirositor. Câteva vehicule încetiniră, dar Frost le făcu semn celor de la volan să circule mai departe. Niciun automobilist nu se lăsă rugat când văzu pistolul mare din mâna lui Frost. În iarba deasă, la zece metri de maşina sport, zăcea o formă inertă cu braţele încrucişate. Cu siguranţă omul din dreapta şoferului. Celălalt probabil că fusese prins sub vehicul. Frost ştia că nu mai putea face nimic pentru el. Se întoarse la LTD.

După câteva minute, poliţia şi pompierii soseau la locul accidentului. Frost îi mulţumi cerului că încă nu apucase să intre în Illinois. În Indiana, numele lui Deacon era cunoscut iar cel al lui Wilbur Scartwell inspira un respect amestecat cu teamă. Polițiștii se mulţumiră cu o scurtă declaraţie. Insistară totuşi ca Frost să sufle în fiolă. Testul duse la un rezultat negativ. Îl scutiră de ofensa şi pierderea de timp care ar fi însemnat luarea unei probe de sânge.

Mercenarul le explică în două vorbe misiunea pe care o avea. Apoi le dădu o carte de vizită a agenţiei *Diablo Protective Service* pe care notase numărul lui Deacon de la Buffalo. Poliţiştii îl lăsară să plece.

Farul din dreapta era făcut bucăţele şi aripa îndoită serios, dar în rest maşina rezistase. Bara de direcţie era nevătămată şi radiatorul intact. Ford-ul LTD nu era numai o maşină puternică, ci şi solidă.

Frost stinse stopurile şi demară. Abia mai avu timp să prindă avionul de pe aeroportul din Chicago.

În schimbul câtorva scuze şi a altei cărţi de vizită a agenţiei, Frost pusese capăt întrebărilor la agenţia Avis de la aeroportul O’Hare.

* * *

Părăsi artera principală a marelui aeroport Mirabel şi o luă spre sud, în direcţia oraşului Montréal, situat la o distanţă de

aproape şaizeci de kilometri.

Lăsă în dreapta o mare zonă industrială şi intră pe autostrada Laurentides, un adevărat culoar, interminabil şi aproape rectiliniu, prin pădurea canadiană.

Cu un scrâşnet din dinţi, Frost constată că sosea puţin cam târziu pentru a putea admira feeria de culori promisă frumoasei Bess. Ici şi colo se mai zăreau încă una-două frunze roşii, dar fenomenul, foarte rapid, era pe sfârşite. Aştepta alte sarcasme din partea amantei lui…

Ford-ul LTD pe care îl luase în primire era, ca şi celălalt, un model foarte recent. Cel puţin ăsta era albastru închis, culoarea preferată de Mercenar în materie de automobile. Dar motorului îi lipsea în mod ciudat capacitatea de accelerare, mai ales în regim scăzut.

— Asta e din cauza reglajului la aprindere, bombăni Frost.

— Ce zici, nene Hank?

Mercenarul se săltă pe scaun să se uite în oglinda retrovizoare la băiatul blond care se juca în spate. Antipatic puşti! Nu pusese bine piciorul în avion că şi începuse cu „nene” în sus, „nene” în jos, pretextând că aşa le zicea el tuturor prietenilor lui tăticu şi „mămica”.

— Nimic, nimic, răspunse Frost. Astea sunt treburile celor mari.

— Foarte bine. Atunci nu mă interesează, declară Kevin Chilton căţărându-şi „Omul-păianjen” din plastic pe marginea banchetei.

Frost căzuse pe gânduri. Era nerăbdător să afle identitatea celor doi bărbaţi ucişi în accidentul de dimineaţă. Poate că indivizii aceia aveau ceva cu Kevin, numai că încercaseră să oprească Ford-ul într-un mod cam sinucigaş. La urma urmelor, poate că totuşi nimerise peste nişte tineri deveniţi agresivi din cauza alcoolului sau drogurilor. Astfel de lucruri nu erau o raritate.

„Oricum, erau nişte smintiţi”, conchise el în gând.

— Pe el! Moarte coiotului cu ficat galben! urlă Kevin.

— Ce te-a apucat? bombăni Mercenarul.

— Cum ce? Albator îl atacă pe „Omul-păianjen” ca să cucerească colina!

— Puteai să mă anunţi! M-ai făcut să deviez de la drum.

— Dacă te anunţ se ratează efectul surpriză, răspunse copilul cu o logică implacabilă. Auzi, nene Hank, o să-mi cumperi sirop de arţă?

— Nu e bun pentru dinţi. Şi pe urmă se zice *„ar-ţar”.*

— Ah da, ai dreptate. Păi atunci n-ai decât să-mi cumperi fondante cu sirop de arţa-rî, decretă Kevin. Îmi place la fel de mult.

Frost simţea o nevoie violentă de a se destinde. Dădu drumul la radio.

— *Vom merge la Toronto... cu maşina! Vom merge la Montréal... călare!* cânta Charlebois.

Frost îl opri. Chestia asta nu prea îl destindea. În momentul următor, în spate răsună un „Iaaau!” victorios. Frost tresări şi întrebă:

— Presupun că Albator a cucerit marginea banchetei.

— Obligatoriu, că e ditamai matahala. Şi îi lipseşte un ochi, ca ţie.

Frost zâmbi fără să vrea. Până la urmă, puştiul avea şi părţi bune...

Merseră aşa câteva minute, fără ca în spate să mai audă vreun strigăt războinic. Probabil că Albator îşi savura triumful. Frost savura calmul. Ce linişte se aşternuse deodată!

Apoi se produse inevitabilul.

— Auzi, nene Hank...

— Ce mai e?

— Îmi vine să fac pipi.

— Nu puteai să faci la aeroport? Ţi-am spus că avem de mers cel puţin o oră. Ţine-te şi tu. Nu putem să oprim.

— Nu mai pot!

Vocea era imploratoare, aproape speriată.

— La dracu’! izbucni Mercenarul.

— Mămica mea nu-mi dă voie să spun „dracu”.

Frost tăcu ca să nu înjure şi mai şi. Aruncă o privire în oglinda retrovizoare, semnalizã, ridică piciorul de pe acceleraţie şi se opri pe marginea drumului.

În timp ce copilul îşi făcea nevoia, câteva maşini trecură claxonând pentru a le indica că făceau ceva interzis.

Canadienii respectau cu rigurozitate regulile de circulaţie. Frost îi bombăni pe sub mustaţă apoi, deodată, remarcă un Lincoln Continental negru, oprit cu capota deschisă la cinci sute de metri în faţa Ford-ului. Îşi aminti că fusese singura maşină care nu claxonase când îi depăşise. Ciudat!

Înainte de a pleca, Mercenarul aruncă o privire spre numărul maşinii. Lincoln-ul era înmatriculat în Pennsylvania. Se uită din nou în oglinda retrovizoare. Maşina „în pană" porni şi ea, aproape imediat după ei. Frost acceleră. Lincoln-ul acceleră şi el. Frost încetini. Lincoln-ul la fel. Ai fi zis că e vorba de un filaj. N-avea ce zice, vacanţa se anunţa promiţătoare... Mercenarul hotărî să nu intervină imediat. Oricum, pe autostradă nu avea nicio şansă să scape de eventualii urmăritori.

Era trei şi ceva când Frost trecu fluviul Saint-Laurent pe podul Papineau. Kevin adormise iar Lincoln-ul dispăruse de la punctul de plată al taxei de autostradă. Mercenarul îşi zise că probabil se înşelase şi nu se mai gândi la el.

Când ajunseră la hotel trebui să-l trezească pe Kevin. Frost deschise portiera şi se uită la el. Întins pe banchetă cât era de lung, copilul dormea cu gura deschisă, fără nicio grijă. În fond, nu era decât un biet copil, împărţit între familia plină de bani şi dominatoare a mamei şi un tată poate genial dar inaccesibil. Mercenarul îl găsi frumos, aproape emoţionant. Îl prinse de umăr şi îl clătină uşor murmurând:

— Sus, băiete. Am ajuns.

Kevin Chilton deschise ochii şi se întinse.

— Deja? făcu el cu o voce adormită.

* * *

Camera reţinută de Deacon era mare. Frost găsi un pat de două persoane şi un altul mai mic, aşezat într-un colţ şi înconjurat cu un paravan.

În avion nu se servise masa. După ce se instalară, Frost îl duse imediat pe Kevin să ia ceva în gură la cel mai apropiat *fast-food.* După aceea îl sună de Deacon care încă nu ştia nimic precis despre indivizii din maşina albă. Apoi urcară în cameră să se odihnească. Kevin îşi pregăti la televizor un program format în special din desene animate japoneze alese

pe sprânceană.

Pe la sfârşitul după-amiezii coborâră la maşină. Frost se hotărâse să se ocupe personal de reglaje. Deschise capota Ford-ului albastru, scoase trusa de scule pusă la dispoziţie de Avis, desfăcu capacul aprinzătorului şi execută reglajele necesare.

Apoi, porni motorul, acceleră de câteva ori, după care îl lăsă să funcţioneze un moment în relanti.

— Gata, zise el întrerupând contactul. Asta înseamnă o aprindere reglată.

— Eşti grozav de priceput! exclamă puştiul uimit.

* * *

După cină, Kevin puse întrebarea inevitabilă:

— Ce-ai păţit la ochi?

Frost aprinse o ţigară şi suflă fumul spre lustră. Zâmbetul făcu să-i apară câteva riduri uşoare la marginea ochiului valid.

— Oh, mi s-a întâmplat când eram mic. Cred că eram de vârsta ta, poate chiar mai mic. Vezi, nu trebuie niciodată să le pui piedică colegilor tăi când mănâncă o acadea…

— Povestea ta nu e adevărată, zise Kevin cu o siguranţă surprinzătoare.

— Nu, nu e adevărată, admise Mercenarul.

— Atunci de ce nu vrei să spui?

— Pentru că e o amintire mult prea neplăcută.

— Înţeleg, zise copilul foarte serios.

Apoi întrebă brusc:

— Îmi mai dai o Coca, nene Hank?

— Bineînţeles, Kevin.

— Acasă mămica nu mă lasă niciodată să beau Coca, mărturisi copilul cu un zâmbet maliţios. Cu siguranţă că recomandarea asta era trecută pe lista pe care ai pierdut-o.

— Spune-mi, Kevin…

— Da?

— N-ai vrea să nu-mi mai spus „nenea Hank”?

— Şi cum să-ţi spun?

— Aş prefera, Hank ş-atât.

— O.K., Hank.

La opt, Frost hotărî că sosise timpul să facă nani. Kevin îşi puse pijamaua, se spălă pe dinţi şi se culcă. Frost se aplecă deasupra patului, ezită o clipă, şi, în cele din urmă, îl sărută pe frunte.

— Să ştii, Hank, că, de fapt, eu ţin la tine.

— Aăăă... ăăă... Şi eu ţin la tine, se bâlbâi Mercenarul.

După ce Kevin adormi de-a binelea, Frost sună la centrală şi ceru numărul de la hotelul din Buffalo. Primi imediat legătura dar cineva de la recepţie îl anunţă că domnul Deacon plecase de la hotel pe la sfârşitul după-amiezii. Frost îşi înăbuşi o înjurătură. Cum putuse să uite? Cu siguranţă din cauza precipitării ultimelor evenimente.

Probabil că la ora aia bagajele şi oamenii de la *Diablo Protective Services* erau în drum spre Indiana.

* * *

A doua zi, după micul dejun, începu aşteptarea.

— Când va veni tăticu?

Kevin punea întrebarea asta din două în două minute. Frost începuse să se obişnuiască cu prezenţa copilului. Oricum, devenise mult mai răbdător. Din două în două minute îşi întrerupea lectura romanului şi răspundea:

— Nu va veni. Va telefona. După aceea am să te duc unde îmi va spune.

Veni şi ora prânzului şi telefonul tot nu se hotărî să sune. Frost ceru să li se aducă masa în cameră. La orele trei după-amiază, Kevin nu mai era în stare să stea locului şi Frost nu ştia ce să mai inventeze pentru a-l distra. Pe la şase, considerând că situaţia era într-adevăr îngrijorătoare, Mercenarul sună la *Diablo Protective Services.*

— Frost la telefon, anunţă ei. Dă-mi imediat pe Deacon.

— Alo! se auzi în curând vocea tăioasă a lui Deacon.

— Tăticul Chilton n-a dat încă niciun semn de viaţă. Ai ceva noutăţi?

— Nimic în privinţa asta. Voi încerca să-l prind la telefon pe Scartwell şi am să te sun. În schimb am noutăţi despre cele petrecute pe autostradă între South Bend şi Chicago. Bravo, Frost! Dacă nu erai tu, micul Kevin o încurca...

Frost era nerăbdător.

— Au fost identificaţi?

— Numai unul din ei. Amprentele lui erau în fişierul grupului special de acţiune pentru lupta împotriva terorismului. Cadavrul celuilalt era complet carbonizat.

Mercenarul înghiţi în sec. Înţelesese. Andrew Deacon continuă:

— Individul era un anume Iradj Şafei, membru cunoscut al Jihad-ului islamic. Participase la câteva deturnări de avioane.

— Iar Jihad-ul! De două zile am impresia că numai de tipii ăştia aud!

— Mă întreb cum au putut să te repereze atât de repede.

— Ei, Deacon! Chiar trebuie să te învăţ eu meserie? Nu m-au reperat. L-au aşteptat pe băiat să plece de-acasă.

— Crezi?

Frost închise exasperat şi se duse la Kevin care se întinsese pe patul din spatele paravanului. Băiatul avea o privire tristă.

— Spune-mi, Kevin, îţi aminteşti unde locuieşte tatăl tău?

— Într-o casă joasă cu ziduri şi jandarmi împrejur.

Cu siguranţă că era vorba de nişte instalaţii militare.

— La Montréal?

— Nu ştiu. Unde e Montréal?

Era clar că nu va fi uşor.

— Aici e Montréal. Când tatăl tău venea să te ia, te ducea aproape de aici sau departe?

— O singură dată am mai fost. În rest, mămica pleca să facă o croazieră şi el venea să mă vadă la bunicuţu. Dar cred că e departe. Da, da, e foarte departe, acum îmi amintesc! Am luat un avion care mergea şi pe apă.

— Nu ştim mare lucru. Tăticul tău avea prieteni?

— Da, dar nu i-am întâlnit niciodată. Ba da! Am fost de două ori la nenea Tom.

— Nenea Tom *şi mai cum?*

— Nu-mi amintesc.

— Încearcă. Haide, fă un efort!

— Încerc, dar nu reuşesc!

Un Milton Chilton care strălucea prin absenţă, un nene' a cărui identitate se rezuma la un nume de trei litere şi pe deasupra şi Jihad-ul islamic, ca să fie masa bogată.

Mercenarul avea din ce în ce mai mult impresia că se vârâse într-o afacere păguboasă, cum ar fi zis Carlos Garcia. Sau poate într-o treabă încurcată, cum ar fi zis Sparky Fullmer…

Poate că dacă ar fi putut ar fi râs de chestia asta. Numai că nu-i venea deloc să râdă.

În seara aceea se văzu nevoit să facă o sumedenie de promisiuni pentru a-l putea adormi pe Kevin.

Şi Bess care sosea a doua zi…

* * *

La orele nouă sună telefonul. Frost întinse imediat mâna şi ridică receptorul.

— *Diablo Protective Services,* zise o voce de secretară pe care Frost nu o recunoscu. Vi-l dau pe domnul Deacon.

— Alo! Frost?

— În carne şi oase. Spune!

— Wilbur Scartwell îţi cere să aştepţi. Nu vrea ca ginerele lui să-l poată acuza că nu şi-a respectat angajamentele. S-ar părea că nu se prea prăpădeşte după el…

— Aveam eu o mică bănuială, ironiză Mercenarul. Şi despre chestia cu Jihad-ul i-ai spus?

— Nu. FBI-ul se opune categoric. Vrea să evite reacţiile de panică. Părerea lor e că a fost suficient furtul încărcăturii de plutoniu.

— Şi dacă năzdrăvanii ăştia încearcă ceva aici împotriva lui Kevin? Cu siguranţă că bătrânul Wilbur nu ar mai avea aceeaşi poziţie dacă ar şti că nepotul lui e ameninţat!

— E un om puternic şi foarte încăpăţânat. Şi pe urmă, în Canada… o ţară atât de paşnică… Zău că n-ai nimerit-o, Frost. De altfel, am deplină încredere în tine. Ştiu că puştiul e în mâini bune.

— Ba am prea nimerit-o! Şi încă bine de tot! O ţară atât de paşnică! Păi tocmai de-aia, Deacon. E o mană cerească pentru terorişti.

— Crezi?

— Evident, replică Frost cu un ton ursuz. Mulţumesc totuşi pentru încredere.

— Sunt sigur că vei fi la înăl… începu Deacon.

Dar Mercenarul închisese deja. Se jură pentru a nu ştiu câta

oară că nu va mai lucra în veci pentru Diablo. Deacon era un om cinstit, riguros, dar nu avea vână de meseriaş. Instinctul neîncrederii care îi permisese lui Frost să supravieţuiască până în clipa de faţă.

În sinea lui însă, Mercenarul ştia că imediat ce va rămâne cu banii pe geantă, se va duce să bată la uşa lui Andrew Deacon.

Se ridică şi se apropie de copilul blond.

— Pune-ţi haina, Kevin. Mergem să facem o plimbare.

* * *

— Ah! asta îmi ascundeai, sămânţă rea ce eşti! Un copil nelegitim. Bravo! Şi s-ar putea şti cu cine?

— Dar, Bess...

Încremenit, Mercenarul o privi pe Bess trecând pe lângă el şi lăsându-se pe vine în faţa copilului.

— Bună ziua, cum te cheamă? întrebă tânăra femeie.

— Kevin Chilton, doamnă.

— Pe mine, Bess.

În sfârşit, Bess se ridică şi se întoarse spre Mercenar.

— Salut, Frost, zise ea. Totdeauna plin de surprize, după câte văd.

Apoi se aruncă în braţele lui şi îl sărută lipindu-se de el cu ardoare. Frost se înfioră din cap până în picioare când simţi formele senzuale ale frumoasei Bess, acea femeie pe care o iubise de atâtea ori, totdeauna cu o plăcere nouă.

Nu mai reuşeau să se desprindă unul din braţele celuilalt.

Deodată Frost simţi că e tras de mânecă. Se întoarse gata să riposteze. Nimic. Apoi îşi aminti de Kevin. Îşi lăsă privirea în jos. Copilul îl chema la ordine:

— Hei, voi doi, aţi terminat? Astea sunt chestii de oameni mari. Pe mine nu mă interesează.

Bess şi Frost izbucniră în râs şi în sfârşit plecară după bagaje. Kevin insistă să ducă el aparatul fotografic şi, în timp ce se îndreptau spre Ford-ul LTD, Frost îi explică tinerei femei cărui fapt se datora prezenţa băiatului.

— Trebuie să mergem repede la hotel, zise tânăra ziaristă. Să nu fi telefonat între timp tatăl lui.

— M-ar mira. Am stat toată dimineaţa în cameră, şi nimic.

Apropo de cameră… Sunt obligat să rămân în cea a lui Kevin. Dar aveam intenția să… să…

— Da, Frost? Ce intenţie aveai? întrebă tânăra femeie cu un zâmbet ironic.

— Oh, las-o baltă, Bess Stallmann! izbucni Mercenarul aruncând o valiză în spatele maşinii.

— Să ştii că nu e cazul să te răzbuni pe aparatura mea! îi atrase atenţia Bess cu un zâmbet şi mai ironic.

— Veţi dormi în acelaşi pat? întrebă Kevin care urmărise cel puţin o parte din conversaţia lor.

Frost scoase un gâlgâit neinteligibil.

— Fireşte, răspunse Bess cu simplitate. Noi doi ne cunoaştem de foarte multă vreme.

— Aha. Eşti nevasta lui?

— Aăăă… nu, nu chiar, dar…

— O.K., păi atunci eşti gagica lui, conchise băiatul cu aerul unui domn cu care nu ţine vrăjeala.

— Staţi aici, zise brusc Mercenarul.

Făcu câţiva paşi printre maşinile staţionate. Lincoln-ul Continental din ajun era acolo. Doi bărbaţi în pardesie de gabardină fumau liniştiţi, sprijiniţi cu spatele de marele vehicul negru. Frost se întoarse la LTD.

— Urcaţi amândoi! le ordonă el.

Scoase revolverul KG-9 şi i-l întinse lui Bess.

— Ia asta, zise el. E un pistol semiautomat. Vei şti să te serveşti de el, e simplu ca bună ziua. Eu mă duc să spun două vorbe tipilor de colo. Dacă e ceea ce cred eu, ar trebui să se rezolve fară prea multă vorbă. Dar dacă se lasă cu scandal, nu ezita să tragi şi fugi să ceri protecţie poliţiei aeroportului.

— Vacanţa cu tine în Canada începe tare de tot, zise tânăra femeie rânjind.

Frost tocmai voia să închidă portiera când Bess îi strigă:

— Hei! Frost! Arată-mi măcar cum se încarcă.

Frost îi arătă şi se uită la ea. Faţa tinerei femei redevenise gravă.

— Hank, adăugă ea, ai putea să mă şi săruţi înainte de a pleca.

Frost îşi sărută amanta, apoi zise zâmbind:

— Uitasem că uneori ţi se întâmplă să-mi spui Hank. Când ţi-e frică pentru mine.

Mercenarul pipăi cu degetul tăişul cuţitului Gerber MK-I ascuns în buzunarul canadienei. Ce altceva ar fi putut să poarte în Canada? Apoi trânti uşa Ford-ului şi, strângând mânerul cuţitului în mâna dreaptă, se apropie cu prudenţă de Lincoln-ul Continental.

Făcu un ocol mare ca să poată aborda maşina prin spate. Când ajunse la doi metri, unul din cei doi bărbaţi îl văzu şi intră grăbit în vehicul. Celălalt, instinctiv, vru să ocolească maşina pentru a ajunge pe locul de lângă şofer. Frost îl imobiliză şi îi puse lama cuţitului la gât.

Mercenarul se îndepărtă foarte repede de maşină făcându-şi scut din corpul bărbatului în pardesiu de gabardină.

— FBI! strigă bărbatul de la volan ieşind din maşină cu un Colt în mână. Eliberează-mi colegul că trag!

— Dă-i drumul! zise Frost rânjind. Apasă pe trăgaci. Poate că o să mă pricopsesc cu o grămadă de plumbi, dar primul o s-o mierlească amicul tău.

Celălalt părea că ezită. Frost îl văzu totuşi punând din nou degetul pe trăgaci.

— Arată actele, dacă eşti de la FBI!

Jocul era periculos. Dacă tipii erau într-adevăr agenţi federali, Mercenarul ştia că bărbatul înarmat cu Colt nu va trage în colegul său. În schimb, dacă erau nişte terorişti – mai ales unii fanatici cum erau cei din Jihad –, ştia că ezitarea nu va dura mult.

VI

Mercenarul suspină fără să vrea. Bărbatul din faţa lui îşi descheia pardesiul. Fără să-şi ia ochii de la el şi fără să slăbească presiunea lamei asupra gâtului prizonierului, Frost zise:

— Fă un pas spre mine şi arată-mi.

Celălalt făcu întocmai. Deschise un portofel mare şi negru în mijlocul căruia se afla o legitimaţie FBI.

— Pune jos portofelul şi puşcociul.

Bărbatul se supuse din nou.

— Acum întoarce-te cu spatele, îndepărtează picioarele şi aşează-ţi mâinile pe maşină.

După ce bărbatul execută toate aceste comenzi, Frost îl împinse cu violenţă pe celălalt individ care îşi pierdu echilibrul şi protestă cu o înjurătură. Apucă repede Colt-ul şi îl îndreptă spre cei doi tipi.

— Mâinile sus!

Apoi luă de jos portofelul negru. Deodată, în ciuda situaţiei încordate, Mercenarul fu gata să izbucnească în râs. Legitimaţia, cât se poate de autentică, era completată cu numele agentului special Donald Deacon.

Cel de-al doilea tip schiţă o mişcare spre buzunarul interior.

— Nicio mişcare! se răsti Frost.

— Dar… se bâlbâi tipul, voiam să-ţi arăt şi eu legitimaţia mea…

— Asta mi-e destul, zise Mercenarul. Deci aşa, sunteţi de la FBI… Şi aş putea să ştiu pentru ce mă urmăriţi?

— Nu pe dumneata te urmărim, răspunse locotenentul Donald Deacon, ci pe micul Chilton. Ştim că e ameninţat.

— Poate, dar, după câte ştiu, nu aveţi ce căuta pe teritoriul canadian!

— Kevin Chilton are naţionalitate americană până la majorat. Suntem răspunzători de siguranţa lui. Şi pe urmă, frontiera dintre Statele Unite şi Canada este… cum să spun…

— Deosebit de permeabilă, propuse Mercenarul.

— Exact, aprobă Deacon, permeabilă. Iar pe micul Chilton…

Frost îl întrerupse din nou:

— Iar pe micul Chilton eu am primit sarcina să-l ocrotesc! Aşa că ştergeţi-o mai repede, până când nu chem poliţia aeroportului!

Îi întinse portofelul. Apoi pistolul, fără măcar să-l golească de cartuşe. Ştia că nu mai avea de ce se teme.

Deacon îşi recuperă lucrurile şi se grăbi să pornească motorul Lincoln-ului Continental, promiţându-i lui Frost că va mai auzi de ei.

* * *

— Abia au trecut douăzeci de minute de când am venit şi m-ai făcut să transpir ca la saună, protestă Bess. Ce-a fost cu indivizii ăia?

— Oh, nimic, răspunse Frost răsucind cheia în contact. Nişte agenţi FBI într-o situaţie ilegală pe teritoriul naţional al Canadei…

— Şi de ce te-ai purtat aşa cu ei?

— Pentru că îşi băgaseră în cap să se ţină coadă după mine. Cu pardesiele lor de gabardină, cu pălăriile şi cu maşina lor mare cât un dric, ar fi atras teroriştii mai dihai decât un rahat muştele.

— Frost! îţi amintesc că avem cu noi un copil!

— Oh! Să ştii că am impresia că a început să se obişnuiască.

* * *

La recepţia hotelului nu se primise niciun mesaj pentru el. Frost ceru să fie urcate bagajele tinerei femei şi aşteptară din nou. După ce făcu un duş, Bess se ocupă de copil, în timp ce Frost citea ziarul. Niciun rând despre Jihad-ul islamic. Evident, într-o ţară atât de liniştită…

Deodată Mercenarul trase cu urechea.

— Chiar nu reuşeşti să-ți amintești numele lui nenea Tom? întrebă Bess.

„Distrează-te, zise Frost în gândul lui. Eu am mai trecut prin asta.”

— Haide să încercăm nişte nume, zise tânăra femeie. Tom Ford?

Frost se ridică într-un cot.

— Dacă tot ai luat-o cu mărci de maşini, zise el rânjind, încearcă şi tu cu nume mai mari. De ce nu Tom Rolls sau Tom Bentley?

— Tom Bradley! Tom Bradley! exclamă brusc Kevin. Asta e, Tom Bradley.

Frost rămase ca la dentist.

Abia îşi revenise din uluire şi începea să creadă că există un Dumnezeu al mercenarilor, când Bess se întoarse de la recepţie cu un teanc de cărţi de telefon.

Partida nu era totuşi câştigată. La Montréal erau vreo treizeci de Bradley, dar niciunul cu prenumele de Thomas. Sub privirea uimită a lui Kevin, Frost şi Bess, în genunchi pe mochetă, hotărâră să-şi repartizeze sarcinile şi să treacă în revistă toate oraşele mari din Québec, inclusiv periferia lor. Trecură trei sferturi de oră în fâsâit de hârtii, urmat de suspine de decepţie după speranţe iluzorii. În sfârşit, Bess exclamă:

— Am găsit unul la Dorval!

Era aproape şapte seara când obţinură legătura prin intermediul centralei telefonice a hotelului.

— Alo! făcu Mercenarul plin de speranţă. Sunteţi domnul Tom Bradley? Prietenul domnului Chilton?

— Cine sunteţi? întrebă o voce bănuitoare.

— Sunt... Sunt cel care a primit sarcina să-l însoţească pe fiul domnului Chilton. Aş... Aşteptam un telefon de la tatăl lui, dar n-a făcut-o. Am crezut că poate îmi veţi putea da unele informaţii utile.

— Copilul e cu dumneata? întrebă vocea.

— Da.

— Dă-mi-l la telefon.

Frost îi întinse aparatul lui Kevin şi el luă cel de al doilea receptor.

— Alo! zise o voce de bărbat. Eşti acolo, Kevin?

— Da. Tu eşti, nene Tom? Sunt cu Hank. Să ştii că e foarte simpatic şi p’ormă are o panglică grozavă...

— Sâât! îi şopti Mercenarul.

Nu avea deloc chef să fie descris ca un fel de pirat al

vremurilor modeme. Kevin se uită la el întrebător, apoi zise:

— Unde e tăticu?

— O să-l vezi curând, promise Tom Bradley. Sunt foarte mulţumit că eşti bine şi îţi dau un pupic mare de tot. Acum dă-mi-l te rog din nou pe acel domn Hank.

Kevin întinse cu regret receptorul Mercenarului. Înainte de a începe discuţia, Frost îi făcu un semn tinerei femei care încuviinţă cu o mişcare a capului şi se îndepărtă împreună cu copilul.

— Aş putea afla cu cine am onoarea? întrebă Bradley.

— Căpitanul Hank Frost, de la *Diablo Protective Services,* răspunse Mercenarul cu glas scăzut, punându-şi mâna cornet la gură. Domnul Wilbur Scartwell s-a adresat agenţiei mele pentru protecţia tânărului Kevin. Tatăl copilului trebuia să mă sune ieri. N-am nicio ştire de la el şi mă întreb dacă nu cumva i s-a întâmplat ceva.

Bradley părea uimit.

— Milton nu putea să uite de o asemenea întâlnire, spuse el. Din păcate, din motive de siguranţă pe care le înţelegeţi, nu vă pot spune unde locuieşte. Dacă vreţi să-mi spuneţi unde staţi, atunci mă voi informa şi am să vă sun.

Frost îi spuse hotelul şi numărul camerei, apoi întrebă:

— Când să aştept telefonul dumneavoastră?

— Mâine dimineaţă trebuie să plec foarte devreme. Dacă nu-l voi găsi la telefon pe Milton în seara asta, atunci amânăm pe mâine la prânz.

— Încercaţi să vă grăbiţi, domnul Bradley. Micuţul e nelinişţit.

— Înţeleg, îl asigură Bradley înainte de a saluta şi a închide telefonul.

Frost se simţea ceva mai liniştit. De la începutul acestei misiuni, era pentru prima dată când se stabilea o aparenţă de contact cu familia lui Kevin. Şi încă ce noroc avuseseră!

* * *

Cu mâinile încrucişate la ceafa, Frost contempla tavanul. Bess termină cu dezbrăcatul şi veni în pat lângă el. Îl privi un moment apoi îl apucă de păr şi îi suflă brusc în ureche.

Frost bodogăni nemulţumit.

— Auzi, murmură Bess, te-am cunoscut mai întreprinzător, Mercenarul inimii mele…

— Sâât! Tocmai l-am auzit întorcându-se.

— Haide, că doarme de-o oră, răspunse tânăra femeie răsucindu-şi după deget şuviţa de păr negru de pe fruntea Mercenarului. Se vede că nu te pricepi la copii. Va trebui să-mi faci unul ca să înveţi şi tu puţin ce e aia.

— Potoleşte-te, Bess. Ştii foarte bine că…

— Că ce? Ce ne opreşte să ne căsătorim, să avem copii şi să ducem în sfârşit o viaţă normală fără să ne mai fie teamă că cineva va trage în noi la fiecare colţ de stradă?

— Total. Cum ai vrea să duc o viață normală?

Frost îşi întoarse capul spre ea. Bess stătea în genunchi lângă el şi îl mângâia uşurel. Era frumoasă. Părul îi mai crescuse de la ultima întâlnire de la Los Angeles. Ochii ei de un verde deschis îl contemplau cu o strălucire senzuală în lumina blândă a veiozei.

— O să ajungi tu şi la părerea asta, declară ea cu convingere. Vei vedea. Încep să înţeleg cum trebuie să te iau.

Se aplecă înainte şi, cu un chicotit şmecheresc, îl sărută pe Frost pe buric. Mercenarul simţi doi sâni rotunzi strivindu-i-se de piept şi părul ei lung mângâindu-i pântecele. Bess îşi strecură mâna între picioarele lui şi adăugă:

— Cred că aş face mai bine să schimb subiectul…

— Nu pot să nu mă gândesc la ticăloşii aceia care au ceva cu copilul.

— Uită-i puţin! zise Bess aproape agresivă. Deocamdată tot nu se poate face nimic împotriva lor. Aşa că, hai să ne distrăm! E o chestie excelentă pentru moral şi pentru limpezirea ideilor!

Şi, însoţind gestul cu vorba, Bess începu un masaj foarte precis şi energic, aproape dureros.

— Haide, fă dragoste cu mine! E un ordin, căpitane Frost!

Bess Stallmann îşi exprima foarte clar dorinţele, era un lucru pe care nu i-l puteai reproşa. Frost se destindea. Bess zâmbi când el începu să-i mângâie sânii.

— Stai să stingem lampa! şopti el simţind buzele amantei sale.

— Ţi-am spus că doarme, răspunse Bess întrerupându-şi o clipă activităţile.

Dorinţa se dovedi foarte repede mai tare decât orice preocupare. Frost îşi lăsă mâinile să alunece pe şoldurile tinerei femei şi o răsturnă pe o parte. Îi atinse uşor cu buzele pântecele, apoi îşi lăsă capul să-i alunece între picioarele tinerei lui amante.

Dura aşa de mult... Nu mai rezistau. Jocul lor erotic împinse foarte repede excitaţia la un paroxism insuportabil. Frost gâfâia. Bess scotea gemete tânguitoare.

Deodată, Mercenarul se întinse peste tânăra femeie.

— Hai, salut! făcu el pătrunzând-o pe neaşteptate.

Ea reacţionă cu un mic sughiţ sufocat apoi exclamă cu o falsă indignare:

— Auzi, nu puteai să te anunţi înainte de a intra! Se vede că te simţi aici ca la tine acasă!

— Ai dreptate, răspunse Frost. La mine acasă şi la căldurică.

Bess îi arse o palmă peste fund, apoi îşi recăpătă seriozitatea şi începu să-l frământe cu mâinile când el o pătrunse mai adânc.

Prin şuviţa de păr care îi cădea peste ochi, Frost îşi oferea un supliment de erotism privind-o. Remarcă încă o dată cât era de frumoasă. Bess se concentra, cu faţa gravă, aproape încordată, cu ochii închişi. Părul ei blond, împrăştiat pe cuvertura albastră, te făcea să te gândeşti la petalele unei flori mari. Sânii cu sfârcurile întărite se ridicau într-un ritm sacadat. Frost puse stăpânire pe ei şi îi simţi cum palpită în căuşul palmelor.

Gemetele tinerei femei deveniseră acum lungi, aproape răguşite. Şoldurile ei se avântau spre Frost cu o ardoare care ameninţa să-l dezechilibreze. Cu mâinile îi freca spatele, fesele, invitându-l să se cufunde cât mai adânc în ea.

Muşchii tinerei femei se încordau şi se relaxau ritmic, frământându-l şi procurându-i o plăcere de o intensitate unică. Bess se arcui şi Frost simţi vibraţiile în pântece.

Şoldurile ei se mişcau frenetic. Cu o îndârjire de animal,

Bess îl apucă de fese de parcă ar fi vrut să-l ţintuiască în carnea ei.

Apoi deschise ochii şi îl privi drept în faţă, lăsând să-i scape un geamăt lung şi plin de voluptate. Frost se simţi scuturat de o trepidaţie interminabilă în timp ce ea îi murmura numele.

Hank îi zâmbi. Ea îi zâmbi ondulându-se sub el şi însoţindu-l fără răgaz în mişcarea lui. Vibră şi el foarte repede într-un şir lung de spasme.

Bess îl strânse un moment în braţe cu toată puterea ei. El îi sărută ochii, fruntea, gâtul. Apoi se liniştiră.

Un minut mai târziu, după un râs scurt şi răguşit, Bess comentă:

— Ce călăreală!

— Mereu la fel de romantică, zise Mercenarul suspinând.

— Aproape de romantism. Să ştii că va trebui să repetăm foarte curând chestia asta cu ceva mai multe înfloriturі. Ai sărit pe mine ca o adevărată fiară!

— Hei, uşurel! Mi s-a părut că şi tu erai al naibii de înfometată!

— Mărturisesc că mă simt mult mai bine, gânguri Bess. Şi acum, dacă ai să-mi dai drumul, aş vrea să mă duc până undeva.

— Incorigibilă, se lamentă Mercenarul.

Cu un mârâit de urs deranjat în timpul hibernării, Frost îi dădu drumul şi Bess coborî din pat îndreptându-se spre sala de baie.

Frost se înfioră, se vârî sub cuvertură şi întinse mâna spre noptieră pentru a-şi lua pachetul cu ţigări şi bricheta Zippo. Tocmai îşi aprindea ţigara când auzi deschizându-se uşa de la sala de baie. Bess traversă încăperea întorcându-se la Frost. Atunci se auzi un alt zgomot, în spatele paravanului. Kevin apăru deodată în colţul camerei.

— Ce gălăgie puteţi să faceţi! se plânse copilul. Ia uite, tu n-ai pijama, Bess?

— Du-te la culcare, copil insuportabil ce eşti! răspunse tânăra femeie intrând repede sub cuvertură.

— Oh, făcu Kevin, să ştii că fundul tău nu mă interesează câtuşi de puţin. Astea sunt chestii pentru oamenii mari.

La lumina veiozei, Frost văzu obrajii amantei sale devenind stacojii. După ce se culcară cu toţii, Mercenarul stinse lumina. Numai capătul incandescent al ţigării sale mai arunca luciri intermitente în camera cufundată în întuneric.

— O cam sfeclisem, nu? murmură el luând-o pe Bess pe după umeri.

— Da. Dacă s-ar fi trezit cu două minute mai devreme... Prefer să nu mă mai gândesc la asta. Aprinde-mi şi mie o ţigară că simt nevoia.

— Te-ai apucat de fumat? o întrebă cu mirare Mercenarul.

— Numai când sunt cu tine. Asta ca să mă stric, şi s-ar putea spune că te pricepi la asta!

— Cam exagerat, Bess Stallmann! protestă Mercenarul. Nu te-am forţat niciodată la nimic.

— Asta mă şi exasperează, Frost, răspunse tânăra femeie muşcându-l uşor de ureche. Nu mă forţezi dar e destul să pocneşti din degete şi cuminţica Bess e aici, prezentă la apel. Ca acum. Când mă gândesc că două zile am lucrat ca o nebună, că am plătit un bilet Londra-Montréal şi toate astea pentru ce? Pentru ochii frumoşi ai căpitanului Hank Fr...

Bess îşi muşcă buzele.

— Ei da, făcu Mercenarul râzând în hohote şi întinzându-i o ţigară aprinsă. Unele expresii consacrate nu se potrivesc chiar aşa de bine cazului meu. Acum uită-te la mine şi spune-mi că îţi pare rău că ai venit.

De data asta el îşi muşcă buzele.

— Ei, aş, e grozavă vacanţa ta în Québec. Am început cu FBI-ul, apoi cu închisoarea aurită... Să vorbim de pădurea ta canadiană cu veşmântul ei roşu şi auriu.

— Ah, ai remarcat...

— Nu. Nu aveam ochi decât pentru tine, chiorul meu frumos.

— Am impresia, *baby,* că o cauţi cu lumânarea, zise Mercenarul.

Şi, cu o grimasă ameninţătoare, Frost se rostogoli pe corpul amantei sale.

— Ai grijă! îmi cade scrumul în aşternut!

— Puţin îmi pasă. Nici vorbă să mă dau jos. E prea

confortabil aici.

Fumară în tăcere, savurând calmul de după furtună. În spatele paravanului, răsuflarea lui Kevin devenise din nou regulată. Frost îşi strivi ţigara şi o sărută pe Bess copleşind-o cu tot felul de mângâieri subtile.

— Uşurel, Frost. S-ar putea să-mi vină niscai idei.

— Asta şi vreau, şopti Mercenarul. Nu tu propuneai să repetăm chestia asta cu mai multe înfloriturі?

— Eşti sigur că doarme?

— Cum să nu. Ascultă cum sforăie.

Ezitările tinerei femei nu rezistară multă vreme la avansurile lui Frost. Îşi puse ţigara în scrumieră şi se dedară din nou unor zbânţuieli mai puţin înfrigurate, dar mai savante. Făcură dragoste cu o încetineală deliberată, de parcă ar fi avut la dispoziţie o eternitate. Mai târziu, Frost se instală între două perne şi aprinse altă ţigară. Ghemuită la pieptul lui, Bess zâmbea în întuneric. Mercenarul mârâi de satisfacţie şi îi murmură la ureche:

— *You know what? I'm happy...*

* * *

Angoasa care o copleşea pe Deborah se dovedi mult mai puternică decât ezitările. Trecuseră deja două zile de când scăpase de poliţişti şi nu primise niciun semn de la Milton, închiriase un hidroavion şi ceruse să fie dusă pe Marele Râu, lângă Fort George, apoi se dusese să dea târcoale cât mai aproape posibil de uzina de avioane unde lucra tânărul inginer.

Ridicol. Dacă Milton ar fi dispărut în mod deliberat, nu în această regiune ar fi încercat să ia contact cu ea.

Deborah se întoarse seara târziu. Micul Buick închiriat pe un nume de împrumut o aştepta acolo unde îl lăsase. Unde să mai caute acum? Nici vorbă să se întoarcă în apartamentul ei. Se opri la o cabină telefonică şi, în ciuda orei târzii, îl sună pe Tom Bradley.

Telefonul sună de şapte ori mai înainte ca o voce adormită să răspundă:

— Bradely, ascult.

— Tom? Aici e Debby.

— Tocmai încercam să te găsesc la telefon. La tine acasă nu răspunde nimeni.

— Sper că n-ai lăsat vreun mesaj! spuse tânăra femeie, sigură că de acum înainte telefonul ei era pus sub ascultare.

— Nu, fii liniştită. Voiam veşti despre Milton.

Deborah îi povesti peripeţiile din ultimele zile. Tom îi vorbi de telefonul primit de la Frost.

— Să nu-l suni, zise Deborah. Dacă Milton se mai poate încă mişca în voie, acolo se va duce în primul rând. Sar în maşină şi mă duc la copil.

— Vrei să te însoţesc? propuse Bradley.

— Nu. Singură voi trece mai uşor neobservată.

— Nu crezi că ar fi mai bine să anunţăm poliţia?

— Deocamdată nu. Dacă nu iese nimic din asta, o voi face eu.

— Eşti sigură? întrebă Bradley.

— Absolut, afirmă tânăra femeie. Dacă nu te sun până mâine la prânz, atunci du-te şi spune totul la RCMP.

— O.K., Debby! Presupun că ştii ce faci.

— Nu te nelinişti, Tom. Te sărut.

Era trecut de douăsprezece şi jumătate noaptea când Deborah Hamilton se prezentă la recepţia hotelului *Regina Elisabeta.* Mai aveau o cameră. Tânăra femeie o luă declarând acelaşi nume de împrumut folosit la compania de închirieri.

Deborah aprinse o ţigară Dunhill şi se uită la ceas. Unu fără zece. Prea târziu pentru a-l suna pe acest domn Frost. Nu avea decât o valijoară şi şi-o duse singură până în cameră. Făcu un duş, se schimbă şi coborî să vadă dacă barul mai era încă deschis. Simţea nevoia unui pahar de gin ca să poată adormi.

* * *

În cabana aceea sordidă era frig. Milton Chilton se ghemui tot. Pardesiul său cenuşiu era murdar de noroi, de sânge şi de unsoarea de pe podeaua hidroavionului. Începea să fie stingherit de propriul său miros. De când sosise acolo, răpitorii nu-i dăduseră voie să se spele şi aproape că nu-i aduseseră nimic de mâncare.

Se simţea slăbit. Curând va fi cuprins de febră, într-o criză de delir, le va dezvălui secretul pe care de două zile încercau să-l obţină de la el prin torturi fizice şi morale. El pretindea că nu cunoaşte acest secret. Cum ar fi putut cel care crease Wraith-ul – avionul de vânătoare bombardier recent realizat – să nu cunoască codul care permitea utilizarea aparatului?

Paznicul care supraveghea uşa de lemn, cu pistolul-mitralieră la şold, se dădu la o parte lăsând să intre doi bărbaţi. Chilton îl recunoscu imediat pe primul. Era slăbănogul cu ochi încercănaţi care participase la răpirea lui. Pe celălalt nu-l mai văzuse.

— Prin urmare *Mister Chilton,* începu bărbatul cu cearcăne la ochi, tot nu te-ai hotărât să fii înţelept?

Accentul lui englezesc era la fel de îngrozitor.

— Vă spun că nu cunosc acest cod. Chiar dacă aş şti şi vi l-aş spune, ce aţi face cu acest aparat? Nu e decât un prototip inofensiv atâta vreme cât nu e echipat cu…

— Taci, câine! strigă la el bărbatul pocnindu-l peste gură cu dosul mâinii. Minciunile tale mă obosesc. Poate că vei fi mai vorbăreţ când o să-ţi aducem fiul aici pentru a-l tortura sub ochii tăi!

— Kevin! Nu! Nu faceţi asta! Vă implor!

— Nu, că o să ne jenăm… zise rânjind bărbatul cu cearcăne la ochi. Doi de-ai noştri au murit încercând să pună mâna pe acest mic şacal. O să ne-o plătească scump!

— Nu, nu, nu Kevin! zise Milton Chilton cu o voce frântă.

Teroristul îl făcu să tacă cu o lovitură de picior în stomac.

Inginerul simţi cum îi vine pe gât o duhoare acră.

Apoi cei doi bărbaţi discutară într-o limbă pe care nu o înţelegea. Paznicul îl supraveghea în tăcere. Deodată Chilton se încordă. Ceva îi sunase cunoscut printre cuvintele străine.

Avu nevoie de o fracţiune de secundă ca să-şi dea seama despre ce era vorba, apoi gura i se umplu de lichid şi vomă pe pardesiu.

Cuvântul „Pentothal” sună la fel în toate limbile.

* * *

— De ce nu vine tăticu? De ce nenea Tom nu telefonează?

Aceste întrebări repetate erau singurul mijloc prin care

copilul îşi exprima neliniştea. Bess şi Frost îşi dădeau prea bine seama de asta. Kevin îi trezise cu noaptea în cap. Acum erau orele nouă dimineaţa. Făceau tot ce le stătea în putinţă pentru a-l face să se gândească la altceva, dar şi ei începuseră să se plimbe ca nişte lei în cuşcă în acea cameră de hotel.

— Nu mai rezist, zise Bess.

— Şi eu sunt sătul până peste cap, mărturisi Frost. Dacă azi nu se întâmplă nimic, îl sun pe Deacon şi îi spun că aduc înapoi copilul în Statele Unite, fie că-i place sau nu. Ne vom sfârşi vacanţa în Indiana. Sunt şi acolo locuri acceptabile, vei vedea.

— Stai lângă telefon, te rog. Eu cobor să fac un tur prin hol. Să mai schimb decorul câteva minute. Vii cu mine, Kevin? Poate găsim ceva benzi desenate pentru tine.

— Grozav! exclamă copilul. Şi fondante cu sirop de arţă!

— S-a făcut, promise Bess.

Prima reacţie a lui Frost a fost să le interzică să coboare. În cele din urmă le spuse să aştepte puţin şi scoase de sub pernă revolverul KG-9 pe care fixase o surdină. În caz că se întâmpla ceva în hotel, Mercenarul prefera să riposteze discret.

— Dacă-l iei şi pe Kevin cu tine, atunci ia şi ăsta, şi fără discuţie, zise el întinzând arma tinerei femei.

— Unde vrei să pun chestia asta enormă? întrebă Bess.

— N-ai decât să-l ascunzi între ţâţe, îi sugeră Kevin cu un chicotit ştrengăresc.

— Vrei să-ţi dau o palmă?

— Oh, nu te supăra Bess. Am glumit. Tu ştii că pe mine nu mă interesează chestiile astea pentru oameni mari…

Frost şi Bess începeau să se cam îndoiască de lucrul ăsta.

— Bagă-l la centura blugilor şi pune o haină pe deasupra, zise Mercenarul.

— Nu vrei să vii şi tu?

— Nu. Ieri a fost chestia de la aeroport. Dacă tatăl lui Kevin a avut necazuri, ar putea să încerce să ia legătura cu noi oricând. Şi Deacon s-ar putea să aibă noutăţi de la Wilbur.

În ajun, înainte de a adormi, Frost îi povestise tinerei femei

totul, în cele mai mici amănunte.

— Să nu mai aud de acest Deacon. Dacă dau ochii cu el, poţi să fii sigur că o să-i spun tot ce gândesc!

„Au! Au! Au! îşi zise Frost. Încă unul căruia ar fi făcut mai bine să nu i-o prezinte pe Bess Stallmann…”

Apoi cu voce tare:

— Fii prudentă.

* * *

Deborah Hamilton şi-ar fi tras palme. În ajun cam exagerase cu ginul. Nu era obişnuită cu asta şi dormise până târziu fără să vrea.

Coborî la bar, bău o cafea şi cumpără un pachet de Dunhill. Tocmai traversa holul când, deodată, încremeni locului. Nu putea să fie nicio îndoială, copilul acela era Kevin Chilton! Înainte de a-şi părăsi apartamentul, Deborah luase cu ea o fotografie în care era Milton şi băiatul. De altfel, cu excepţia ochilor de culoarea alunei, moşteniţi probabil de la mama lui, copilul semăna mult cu tatăl său. Acelaşi păr blond, aceeaşi gură mică, acelaşi nas fin.

Dar cine era femeia cu care răsfoia revistele cu benzi desenate? Tom nu-i vorbise despre ea. Ciudat. Chiar îngrijorător.

Contrar primului gând pe care îl avusese, Deborah se hotărî să nu urce imediat la acel domn Hank Frost. Mai întâi va încerca să se informeze.

În momentul în care tânăra femeie îşi punea la punct planul de acţiune, în hol intră un poliţist în uniformă. Înainte de a se refugia la toaleta barului, Deborah îl văzu pe poliţist îndreptându-se spre cabinele telefonice.

* * *

Nici nu sunase bine telefonul, când Hank avea deja receptorul la ureche.

— Alo! zise el cu o voce mai puternică decât ar fi dorit.

— Sunteţi angajatul agenţiei *Diablo Protective Services?* întrebă un bărbat.

— Întocmai, răspunse Mercenarul. Cine sunteţi?

— Milton Chilton.

Frost îşi înăbuşi cu greu o exclamaţie.

— Domnul Chilton? Ce-aţi păţit?

— Un necaz. Nu pot să vă explic. Sunt foarte grăbit. Dă-mi-l pe fiul meu, te rog.

— Să vedeţi că... Tocmai a coborât la recepţie. Natural, însoţit de o altă persoană.

— E regretabil, făcu vocea. Nu voi putea să aştept. Ascultă-mă cu atenţie.

Frost ascultă.

— Un poliţist va urca să-l ia peste aproximativ un sfert de oră. Îi vei da copilul. El va avea sarcina să mi-l aducă. La revedere şi mulţumesc.

— Dar, domnule Chilton, n-am...

Frost tăcu. În receptor nu se mai auzea decât tonul.

Mercenarul aprinse o ţigară uluit la culme. Din două una. Ori Milton Chilton era un tip cam ciudat, ori bărbatul cu care vorbise nu era Milton Chilton. Trase un fum din ţigară, apoi o puse în scrumieră şi ceru recepţia.

— Vă rog s-o căutaţi în hol pe domnişoara Bess Stallmann.

Frost aşteptă două-trei minute până când auzi vocea tinerei femei la celălalt capăt al firului.

— Ce este? întrebă Bess îngrijorată.

— Urcă imediat cu Kevin. Am primit un telefon destul de ciudat.

— Adică?

— Urcă mai întâi. Îţi povestesc eu aici.

Frost închise. Înainte de a lua din noua ţigara din scrumieră, Mercenarul îşi pipăi instinctiv bătrânul Browning High Power cromat, pe care îl purta sub haină într-un toc prins de umăr.

* * *

Deborah Hamilton reveni prudentă spre hol şi îl cercetă cu privirea. Kevin Chilton şi femeia blondă dispăruseră dar poliţistul era tot acolo. Pentru ea sau pentru alt motiv? Nu avea nicio posibilitate să afle. Bătu în retragere spre bar. Noroc că fusese prevăzătoare. Aproape toţi banii ei lichizi se aflau în Buick-ul închiriat şi cheile le avea la ea. Când aruncă din nou o privire în hol, poliţistul se îndrepta spre ascensoare.

După mai puţin de un minut, Deborah Hamilton părăsea

hotelul fără să achite nota de plată, lucru care i se întâmpla pentru prima dată în viaţă.

* * *

Frost tocmai terminase de povestit despre telefonul pe care îl primise, când cineva bătu la uşă.

— Kevin, după paravan! îi ordonă el. Bess, du-te să deschizi şi îndepărtează-te imediat de uşă.

Kevin dispăru. Bess deschise uşa, o închise şi se trase într-o parte. În cameră intrase un bărbat scund şi cu un ten măsliniu. Noul venit zâmbi, arătându-şi şirurile de dinţi sclipitori.

— Locotenent Desmond Bradbury, anunţă el cu un ton afabil, întinzând mâna.

— Scuzaţi-mă că nu vă dau mâna, zise Frost, care stătea în picioare lângă masă, dar m-am rănit ieri în palmă.

— Înţeles, făcu bărbatul în uniformă. Nu aveţi încredere în nimeni. Vă felicit pentru prudenţa pe care o aveţi.

Frost îşi zise că avea accentul unui comentator de la BBC. Prea britanic pentru a fi cinstit. În orice caz, deloc canadian.

— Sunteţi englez, locotenente Bradbury?

— Părinţii mei. Eu m-am născut la Edmonton.

Zâmbetul îi cam încremenise.

— Iată legitimaţia mea, continuă poliţistul.

— Puneţi-o pe masă, ordonă Mercenarul.

Bărbatul făcu întocmai. Zâmbetul îi dispăruse.

— Hotărât lucru, sunteţi foarte neîncrezător. Dar vremurile pe care le trăim vă îndreptăţesc întru totul.

— Exact, aprobă Frost aruncând o privire rapidă asupra legitimaţiei.

— Unde e tânărul Chilton?

— Îl veţi vedea la timpul potrivit. Pentru ce v-a trimis tatăl lui?

— Domnul Milton Chilton a fost supus în ultima vreme la solicitări importante din partea străinătăţii. Preferă să rămână în umbră. Să-şi cruţe fiul de toate aceste presiuni.

— Înţeleg, zise Frost.

Strecurându-şi imperceptibil mâna spre revolver, Mercenarul adăugă:

— Sper că nu aveţi nimic împotrivă să dau un telefon la RCMP pentru a vă controla identitatea, locotenente Bradley.

Faţa noului venit nu trădă nicio emoţie.

— Nu credeţi că împingeţi gluma cam departe? întrebă el.

Pusese întrebarea cu un ton foarte calm. Un ton periculos.

— Deloc, răspunse americanul.

Pregătit să apuce în orice clipă revolverul, Frost ridică receptorul şi îl fixă în scobitura claviculei. În clipa în care punea degetul pe claviatura telefonului, în mâna străinului apăru un pistol Smith & Wesson. Pistolul era prevăzut cu surdină. Când îşi scoase revolverul cromat, pistolul Smith & Wesson era îndreptat spre abdomenul lui.

Mercenarul nu avea obiceiul să tragă în poliţiştii în uniformă. Ezită. O fracţiune de secundă. Prea mult.

Toţi muşchii abdomenului i se contractară când auzi împuşcătura pistolului amortizată de surdină.

VII

Oscilând ca un pendul, receptorul telefonului răspândea în încăpere o sonoritate lugubră care te înfiora. Cu privirea rătăcită, Bess se uita la cadavrul ghemuit pe mocheta albastră. Glonţul cu cap scobit intrase deasupra tâmplei drepte, proiectând rămăşiţe de calotă craniană până pe pat. Albă la faţă ca varul, tânăra ziaristă îşi lăsă privirea spre revolverul KG-9 care îi atârna în mână.

— L-am omorât, murmură ea nevenindu-i să creadă.

Tonul încăpăţânat al telefonului o învăluia ca o chiciură. Frost puse receptorul în furcă şi Bess păru că iese din năuceală.

— L-am omorât, repetă ea, incapabilă încă să accepte această realitate.

— Da, zise Mercenarul. Şi probabil că mi-ai salvat viaţa.

Dădu ocol mesei şi o luă în braţe pe tânăra femeie. Bess era speriată.

— Am crezut că va trage! Înţelegi?

— Sigur că înţeleg. L-aş fi împuşcat şi eu, dar tu ai reacţionat mai repede.

— Frost, crezi că e un fals poliţist?

— Foarte posibil. Numai că acum nu avem de unde să ştim. Haide, la bagaje! Trebuie să eliberăm locul degrabă.

— Ce se întâmplă? întrebă vocea lui Kevin din spatele paravanului.

— Rămâi unde eşti, băiete, răspunse Frost.. Peste două minute venim să te luăm.

În timp ce Bess făcea bagajele, Frost se lăsă jos lângă mort şi îi scotoci buzunarele. Nu găsi decât o batistă jegoasă, două încărcătoare de schimb pentru pistolul Smith & Wesson, o cutie de chibrituri pe care se făcea reclamă unui vermut italian şi un pachet de ţigări turceşti.

În momentul în care se ridica, în încăpere răsună soneria telefonului. Mercenarul ezită o secundă înainte de a răspunde. Chiar dacă mortul era un poliţist adevărat, nimeni

nu avea cum să afle aşa de repede ce i se întâmplase. Şi apoi, dacă cei de la RCMP voiau să afle cum mai stau cu sănătatea locotenentului Bradbury, probabil că nu s-ar fi anunțat la telefon.

— Sunteţi domnul Frost? întrebă o voce de femeie foarte agitată.

— Cu cine am onoarea? întrebă Mercenarul în loc de răspuns.

— Deborah Hamilton. Sunt o prietenă a domnului Chilton.

— Ca să vezi… Şi ce-aveți cu mine?

— Aş… aş… se bâlbâi femeia. Aş vrea să ştiu dacă domnul Chilton v-a telefonat.

Tipa părea bine informată.

— În ce calitate îmi puneţi această întrebare, domnişoară Hamilton?

— Ştiţi, ăăă… Nu sunt doar o prietenă a domnului Chilton, sunt…

Pauză lungă.

— Da?

— Sunt… *Prietena lui.* Înţelegeţi?

Lucrurile se lămureau. Emoţia din glas şi pudoarea nu păreau false.

— De unde ați aflat numărul meu de la Montréal?

— Mi l-a dat Tom Bradley.

Încă un punct câştigat în favoarea credibilităţii. Dar Mercenarul rămânea în continuare circumspect.

— Dacă înţeleg eu bine, sunteţi – spunând lucrurilor pe nume – amanta domnului Chilton. Şi pretindeţi că nu ştiţi ce face?

— A dispărut! exclamă femeia, incapabilă să se mai stăpânească. Îl caut, vreau să-l găsesc! Kevin e singura pistă care mi-a mai rămas… Nu… nu ştiu ce să mai fac… Nu… nu mă credeţi, nu-i aşa?

Frost auzi un hohot de plâns înăbuşit. Ori era o maestră în domeniul simulării, ori era pe punctul de a ceda nervos.

— Liniştiţi-vă, domnişoară Hamilton, zise Frost. Aş vrea să vă ajut, numai că, din păcate, nu ştiu mai multe decât dumneata. Domnul Chilton trebuia să mă sune alaltăieri şi n-a

făcut-o. Nici eu nu ştiu unde se află.

Tânăra femeie izbucni în lacrimi. Frost o lăsă un moment să plângă, gândindu-se că îi va face bine.

— Reveniţi-vă, domnişoară Hamilton, îi zise el în cele din urmă. Sunt gata să fac orice pentru a-l regăsi pe Milton Chilton. Dacă poţi să mă ajuţi, te ascult.

— Copilul. Dacă Milton mai este încă în Québec, prima lui grijă va fi să-l recupereze pe Kevin. Încredinţaţi-mi-l mie. Sunt gata să-l iau în sarcina mea.

Frost deveni din nou bănuitor. Poate că femeia asta încerca să-l răpească pe Kevin prin metode mai subtile decât brutele din Jihad.

— Nici nu poate fi vorba! zise el tăios.

Urmă din nou o tăcere lungă. Apoi Frost îşi auzi interlocutoarea ştergându-şi nasul.

— Scuzaţi-mă, reluă ea jenată. Am fost stupidă. N-aş fi în stare să am grijă de copil. Am scăpat de poliţiştii care mă urmăreau şi acum sunt căutată. Nu... nu ştiu ce să mă mai fac...

Frost înţelegea. Probabil că nu era uşor. Dar şi el avea pe cap o problemă mare.

— Vreţi să aşteptaţi un moment? zise el.

Bess revenea în mijlocul camerei. Aşează pe masă o valiză şi o geantă mare în care reuşise să-şi înghesuie principalele lor bagaje.

— Ce este? întrebă ea îngrijorată, întinzând un deget.

Mercenarul puse mâna peste receptor.

— Poate noutăţi, răspunse el. Du-te la Kevin şi rămâi cu el după paravan. Să nu vadă asta, adăugă el arătând spre cadavrul însângerat.

— Da, zise Bess cu un zâmbet palid. Ar fi în stare să zică iar că astea sunt treburi de-ale oamenilor mari şi că pe el nu-l interesează.

Se îndreptă spre paravan.

— Domnişoară Hamilton? reluă Mercenarul.

— Da.

— Mi-aţi putea furniza informaţii precise care mi-ar putea permite să-l regăsesc pe domnul Chilton? Mai ales despre

munca lui.

Canadiana se gândi un moment, apoi îi dezvălui lui Frost că Milton Chilton era inginer specializat în aeronautică şi în construcţia de avioane. Lucra într-o fabrică de avioane în regiunea Fort George. Frost cunoştea acest oraş de la vărsarea Marelui Râu. De la Montréal şi până acolo, în linie dreaptă, erau cam o mie de kilometri.

— N-am fost acolo decât o singură dată şi pe ascuns, continuă Deborah. Milton locuia chiar acolo şi voia să apere intimitatea noastră. Când venea la Montréal să mă vadă, lua avionul de la Fort George şi scăpa de fiecare dată de poliţiştii însărcinaţi cu protejarea lui. A dispărut duminică seara când aveam întâlnire într-un bar de pe *Crescent Street.* Mâine e o săptămână.

— Incredibil! Şi nimeni nu i-a anunţat socrii?

— După câte am înţeles, autorităţile nu vor să se afle ce s-a întâmplat. Dacă Milton a fost răpit, guvernul trebuie să aştepte o cerere de răscumpărare şi nu vrea să-i neliniştească pe răpitori. Dacă a dispărut de bună voie, părerea lor este că la un moment dat se va trăda. Eu îmi puneam mari speranţe în venirea lui Kevin...

— Politia ştie? întrebă Mercenarul.

— Ce să ştie?

— De venirea copilului.

— Nu. Numai eu ştiam. Milton nu-i spusese nici lui Tom Bradley.

Frânturile de informaţii culese de câteva zile începeau să se îmbine. Acum Frost ştia că inginerul nu dispăruse în natură în urma unei crize de lehamite. Milton Banes Chilton fusese pur şi simplu răpit. Îşi făcuse chiar o idee despre identitatea răpitorilor şi despre ce aşteptau de la captivul lor. Şi gândul ăsta îl făcu să se înfioreze din cap până în picioare.

— Ştiţi cumva cu precizie la ce lucra domnul Chilton? întrebă el.

— Milton mi-a spus ceva. Era mândria lui. În fruntea unei echipe de cercetători, Milton a conceput un avion de război cu totul deosebit a cărui pilotare e în întregime asistată de computer. Avionul a fost botezat Wraith. După câte am

înţeles, performanţele lui îi permit să scape supravegherilor radar. Mai ştiu că prototipul tocmai a fost terminat şi că în curând va fi prezentat unor personalităţi militare.

— Unde?

— În regiunea unde a avut loc construirea lui, la locul numit Inukschuk.

— Un nume eschimos?

— Da, confirmă Deborah. Locul a fost botezat astfel de nişte eschimoşi care lucrau în minele de fier din regiune. Li s-a părut că recunosc acolo un *inukschuk*, unul din tumulus-urile lor sacre. Mai târziu, când s-a hotărât construirea uzinei de avioane, s-a hotărât să se păstreze acelaşi nume. La drept vorbind…

Poate că în alte împrejurări Frost ar fi fost curios să afle amănuntele pe care i le dădea Deborah, dar timpul îl zorea, îşi întrerupse interlocutoarea:

— Presupun că locul e bine păzit.

— Scuzaţi-mă, făcu Deborah. Lucrez în domeniul turismului. Deformaţia profesională… în privinţa pazei, cred că efectivele sunt limitate, dar complexul este înconjurat de garduri de beton imposibil de trecut. Să ştiţi că riscurile nu sunt mari în regiune. Iar garnizoana de la Fort George e aproape.

— Aţi putea să-mi explicaţi foarte exact unde se află Inukschuk?

— E destul de simplu. Baza ocupă unul din vârfurile unui triunghi echilateral cu o latură de aproximativ optzeci de kilometri. Celelalte două vârfuri fiind Fort George la nord şi Nouveau Comptoir la sud.

— E la ţară?

— În mijlocul pădurii, preciză Deborah Hamilton. Lângă un mic afluent al Marelui Râu.

— Vă mulţumesc, domnişoară Hamilton, conchise Mercenarul. Aceste informaţii îmi vor fi preţioase pentru a-l găsi pe domnul Chilton.

— Domnul Frost! exclamă tânăra femeie crezând că îi va închide în nas.

— Da?

— Aveţi de gând să vă duceţi la Inukschuk?

— Neapărat. Tot ce s-a întâmplat până acum mă face să cred că este cel mai bun punct de plecare.

— Vreau să vă însoţesc.

— Nici nu poate fi vorba domnişoară Hamilton. Fiind răspunzător de protecţia lui, deja sunt constrâns să-l iau cu mine pe Kevin Chilton şi pe... guvernanta lui. Dacă se va ivi vreo problemă, voi avea destule persoane de protejat.

Tonul nu admitea replică. Deborah înţelese că nu i-ar fi de niciun folos lui Frost şi nu insistă.

— Încercaţi să mă ţineţi la curent cu ce se întâmplă, îi ceru ea.

— Cum?

— Ăăăă... adevărat. Nu mai am adresă...

— Voi încerca să intru în contact cu domnul Bradley, zise Mercenarul.

— Domnule Frost?

— Da.

— Mulţumesc.

— Încă n-am câştigat partida, răspunse Frost. Acum, domnişoară Hamilton, aş vrea să vă dau un sfat. Duceţi-vă la poliţie. Fireşte, nu spuneţi nimic de mine, nici de Kevin. Dar nu mai duceţi această existenţă de fugară care nu face decât să vă creeze noi probleme pe lângă cele pe care le aveţi.

— Mă voi gândi, promise Deborah înainte de a închide.

Frost puse receptorul în furcă, apoi smulse cuvertura de pe pat şi o aruncă peste mort. Pe urmă coborî la recepţie, însoţit de Bess şi de Kevin.

În ciuda preocupării şi a ipotezelor care se înghesuiau în capul lui, un zâmbet îi lumină faţa când întinse funcţionarului de la recepţie cartea de vizită a agenţiei *Diablo Protective Service.*

— Părăsesc hotelul mai repede decât era prevăzut, zise el. După cum a fost înţelegerea veţi expedia nota de plată la această adresă din Indiana.

Lui Deacon o să-i cadă proteza în ciorbă când va afla că în cameră fusese găsit un cadavru. Dar Frost ştia acum că nu mai exista decât un singur mijloc de a asigura securitatea lui Kevin – să-l găsească pe tatăl copilului. Şi pentru asta trebuia

să lucreze cu cea mai mare discreţie. Adică fară ştirea lui Andrew Deacon.

* * *

Venindu-şi în fire, Milton Chilton îşi dădu seama că era incapabil să spună cât timp durase somnul hipnotic. Câteva frânturi de amintiri mai pluteau încă în derivă în memoria lui înceţoşată. Cu preţul unui mare efort, tânărul inginer încercă să le asambleze înainte de a-şi pierde definitiv cunoştinţa. Trebuia neapărat să ştie ce dezvăluiri făcuse sub efectul Penthotal-ului. Angoasa care îl chinuia avu un efect stimulant şi îl ajută întrucâtva în intenţiile lui.

Vorbise cumva de Kevin? I se părea că nu. Probabil că, în ciuda drogului, voinţa lui sălbatică de a-l proteja pe copil blocase răspunsurile în inconştientul său.

Îşi forţă mintea moleşită să facă o dureroasă întoarcere în timp. Vocea bărbatului cu cearcăne la ochi îl obseda:

— Unde e Kevin? Unde ţi-ai ascuns fiul? Răspunde, câine!

Avea un accent hidos.

— Unde e Kevin?

Acum urla. Canadianul îşi astupă urechile involuntar.

— Unde e copilul, câine! Răspunzi sau nu?

Îl loveau dar nu răspundea. Nu simţea durerea. Numai loviturile care îi cădeau peste cap, peste faţă, peste piept.

Necunoscuţii schimbau câteva vorbe în limba lor. Chilton profita de aceste clipe de răgaz. Întreruperea avea ceva voluptos. Apoi totul reîncepea:

— Ce cheie are Wraith? Vreau să cunosc codul.

Deschidea gura. Înşira în mod confuz nişte cifre. Chilton se frecă la ochi. Avea pleoapele grele, faţa năclăită şi tumefiată. Oare dezvăluise codul care permitea decolarea avionului? I se părea puţin probabil. Codul fusese prevăzut tocmai pentru a evita astfel de situaţii. Şi probabil că şi de data asta inconştientul lui se împotrivise. Dar dacă o luau de la capăt? Va mai rezista creierul lui moleşit la încă o doză de Penthotal? Milton Chilton se îndoia de acest lucru.

Deodată, fără nicio intervenţie voită din partea lui, tânărul inginer se revăzu încă o dată în stare de hipnoză.

Era întins pe o masă, liniştit, relaxat. Ceva mai departe, cei

doi indivizi vorbeau între ei într-o limbă pe care nu o înţelegea. Se sfârşise. Se simţea aproape bine. Rezistase la interogatoriu. Nu-l mai loveau. Nu-i mai puneau întrebări.

Un nume i se învârtea în cap. Un nume important, simbol al fericirii şi al dragostei. Deschidea gura şi îl pronunţă într-o stare de euforie incontrolabilă provocată de drog.

Deodată, Milton Chilton îşi recăpătă cunoştinţa. Inima începu să-i bată în piept ca o bielă în măruntaiele unei nave.

Lungit pe masă, repeta acest nume ca un refren obsedant:

— Regina Elisabeta... Regina Elisabeta...

Năucit, cu stomacul crispat de oroare, Milton Chilton încercă să se ridice. Trebuia să facă ceva! Acei indivizi josnici aveau adresa lui Kevin. Nu-i putea lăsa să pună mâna pe copilul lui!

Gardianul se uită la el uimit cum traversează încăperea împleticindu-se. Chilton întinse mâna spre clanţa uşii. Gardianul se ridică nepăsător de pe taburet, îl lovi cu patul armei în cap, apoi îl apucă de guler şi îl azvârli spre peretele din fund.

* * *

Trecuse aproape o săptămână de când Milton Chilton dispăruse. Poliţia ridicase barajele, ştiind că n-ar fi dus la niciun rezultat.

Trecând podul Jacques-Cartier, Frost simţi totuşi un val de adrenalină iradiindu-i membrele. La capătul marii construcţii metalice, asemănătoare cu un turn Eiffel orizontal, se aflau doi poliţişti. Dar trecură fără probleme. Probabil că semnalmentele maşinii lor nu fuseseră încă difuzate.

Mercenarul consultă harta Québec-ului şi reperă locul unde se afla Inukschuk. Deborah Hamilton nu minţise. Locul cu pricina era în mijlocul pădurii.

Era patru după-amiaza când ajunse în apropierea aeroportului Dorval, după ce îi instalase pe Kevin şi pe Bess într-un hotel mic de lângă Granby. Tânăra ziaristă păstrase revolverul KG-9.

„Când mă gândesc că tocmai îl reglasem!” îşi zise el posac, înapoind Ford-ul LTD biroului agenţiei Avis.

Cu mare greutate reuşi să închirieze un mic hidroavion care

îl duse până pe afluentul Marelui Râu ce trecea pe lângă baza de la Inukschuk. Aici, cartea de vizită a agenţiei Diablo nu făcea prea mare impresie. Nu reuşi să încheie afacerea decât acceptând să achite cu bani gheaţă preţul exorbitant al transportului.

După aceea, intră într-o cabină telefonică şi o sună pe Bess.

— Alo! *Baby?* Am aranjat cu transportul dar nu mi-a mai rămas practic niciun bănuţ.

— Cum vei face cu materialul şi cu proviziile?

— Hei! Hei! Am cartea mea de credit American Express. Nu plec niciodată fără ea!

— Frost, sunt momente în care mă deprimi.

— Ba nu, ba nu. Eu ştiu că în fond de asta mă iubeşti. Bun, te-ai gândit bine?

— La ce?

— Încă te mai poţi întoarce la Londra şi să mă laşi să mă descurc cu spanacul ăsta.

— Ai uitat Frost că mi-ai promis cincisprezece zile în Canada? Să nu crezi că scapi chiar aşa uşor, iubiţelule! Şi apoi, cine ţi l-ar aduce pe Kevin la Dorval?

— O.K.! Vă aştept! Decolăm peste trei ore.

— Mă aranjez şi eu puţin şi sosesc, piratul meu.

— Piratul tău şi-a vârât panglica într-un buzunar al canadienei şi a înlocuit-o cu o pereche de ochelari negri. O chestie care ar putea să surprindă dat fiind timpul mizerabil de-afară, dar este totuşi mai puţin bătător la ochi.

— Noroc că m-ai anunţat, zise Bess rânjind. Poate că nu te-aş fi recunoscut. Îţi pregăteşti panoplia pentru ziua în care te vei face proxenet?

— Să nu râzi de asta, *baby.* Nu ştii niciodată ce poate să ţi se întâmple în viaţă.

Frost ieşi din cabina telefonică cu zâmbetul pe buze. Deodată surâsul îi încremeni. Un poliţist enorm, cu ochi bulbucaţi, venea drept spre el. Mâna Mercenarului alunecă discret în interiorul canadienei.

La câţiva metri, un alt poliţist cu o claie de păr roşcat se uita la ei cu un aer neliniştit. Frost simţi cum îi creşte viteza

sângelui când poliţistul se proţăpi în faţa lui.

— Scuzaţi-mă, domnule, întrebă poliţistul în franceză. Ştiţi cumva la ce oră pleacă următorul avion spre Keewattin?

Bărbatul cu ochelari negri suspină fără voia lui. Apoi răspunse cu un ton arţăgos:

— Regret, dar nu sunt birou de informaţii.

Poliţistul dădu din umeri şi se întoarse la colegul lui. Frost îl auzi exclamând:

— La naiba, Alfred! Pe aici nu sunt oameni amabili!

— Auzi, Martial, chiar eşti sigur că e un angajat al aeroportului?

— Păi ţi-a intrat ceva în ochi, Alfred? Nu vezi că poartă ochelari de maşinist?

Mercenarul le întorsese deja spatele. Nu avea timp de pierdut dacă voia să facă toate cumpărăturile înainte de decolare.

* * *

Avionul făcea zgomot. O ambarcaţiune mică prezenta avantajul discreţiei şi Frost ceruse să fie lăsat pe afluentul Marelui Râu la vreo şaizeci de kilometri de Inukschuk. Hotărâse să-şi continue traseul pe apă.

Dacă poliţistul ucis de Bess în camera de la hotel nu era un poliţist adevărat, probabil că Jihad-ul pornise deja să-l vâneze. Dacă era un poliţist adevărat – vândut sau nu – atunci avea să fie vânat de Jihad şi de RCMP.

Kevin dormea în barca pneumatică cumpărată de la Dorval. Frost se uită la ceas. Încă un sfert de oră până la miezul nopţii. Navigau de aproape trei sferturi de oră. Mercenarul nu avea posibilitatea să aprecieze viteza cu care se deplasau şi nici distanţa parcursă. Presupunea că făcuseră vreo cincisprezece kilometri.

Fiind ajutat de curent, Frost folosea vâsla mai mult pentru a ghida ambarcaţiunea decât pentru a o face să înainteze. Luna arunca o lumină argintie peste cursul liniştit al micului râu. Vântul aproape că nu bătea deloc şi numai clipocitul vâslei în apă tulbura liniştea nopţii.

Deodată, la una din cotiturile râului, Bess murmură:

— Atenţie, Frost! Priveşte în faţă!

La vreo sută de metri înaintea lor, pe suprafaţa apei se zărea o pată mare şi întunecată. Frost se ridică în picioare să vadă mai bine.

Trunchiuri de copaci, zise el. Un şir întreg de trunchiuri de copaci. Ocupă practic toată lăţimea cursului de apă. Noroc că i-ai văzut. Dacă intram în ei ne-ar fi făcut terci.

— Ce facem?

— Ne oprim, răspunse Mercenarul. Harta indică un sat numit Podul Lupului, la vreo zece kilometri de-aici. Probabil că de acolo sunt luaţi buştenii pe care îi remorchează până la joagăr. Vom aştepta să se facă ziuă pentru a parcurge această porţiune de traseu.

Mercenarul îndreptă barca spre mal. Pădurea, foarte deasă, era formată în principal din conifere. Frost curăţă un loc între patru brazi şi montă cortul. Între timp, Bess se duse să-l aducă pe Kevin, apoi trase barca pe uscat. Copilul intră în sacul de dormit şi adormi imediat, fară măcar să întrebe unde se afla.

— E frânt de oboseală, zise Bess. Şi eu la fel. Ce-ar fi să facem şi noi ca el?

— Pregăteşte sacul de dormit dublu pe care l-am cumpărat pentru noi, răspunse Mercenarul. Şi adu tot ce trebuie pentru micul dejun de mâine. Eu mai am ceva de meşterit.

În timp ce tânăra femeie îşi vedea de treburile ei, Frost ieşi din cort cu o desagă. Luă din ea patru curse de şobolani pe care le fixă de trunchiurile brazilor din jurul taberei lor. Pe urmă întinse un fir de nailon între fiecare cursă şi trunchiul opus şi îşi termină instalaţia la poalele celui mai gros brad. Principiul era simplu. Dacă cineva atingea firul de nailon, cursele pocneau şi închideau un circuit electric de şase volţi alimentat de o baterie. La acest circuit era branşată o sonerie de uşă cumpărată în cursul după-amiezii de la Dorval.

— Gata, acum stăm liniştiţi, anunţă Frost intrând în cort.

— Vino repede că mi-e frig, şopti Bess în întuneric.

Frost închise uşa din pânză şi îşi scoase canadiana pe care o întinse jos, drept pernă. Apoi se dezbrăcă repede şi se strecură în sacul de dormit.

— Aaaa! făcu el cu jumătate de glas. Nimic nu se poate

compara cu căldura animală.

— Sâât! Nu face prea mult zgomot!

— Promiţător… Nici măcar nu suntem căsătoriţi şi deja îmi atragi atenţia să nu trezesc copilul!

— Trebuie să mă obişnuiesc, murmură Bess lipindu-se de Frost.

— Ai timp berechet, se eschivă Mercenarul.

Bess rămase un moment tăcută, apoi întrebă cu glas scăzut:

— Auzi, Frost, n-ai vrea acum să-mi explici de ce ne-ai adus aici? Lăsând la o parte, firește, plăcerea excursiei în această regiune pe cât de frumoasă pe atât de sălbatică…

— Ascultă, *baby,* tu eşti ziaristă. Teoretic, ar trebui să ai mai mulţi creieraşi decât mine. Chiar nu presupui nimic?

— Sigur că da, dar îmi lipsesc câteva piese. De fapt, bănuieşti Jihad-ul de a-l fi răpit pe Milton Chilton şi că tot el ar vrea acum să-l răpească pe fiul lui pentru a obţine de la inginer nişte informaţii, O.K.?

— O.K., confirmă Mercenarul!

— Două lucruri mă intrigă, reluă Bess. În primul rând, de ce are Jihad-ul nevoie de Chilton şi, în al doilea rând, de ce crezi că îl vei găsi aici?

— Pune-ţi puţin la treabă neuronii, *baby.* Jihad-ul a pus mâna pe o cantitate de plutoniu suficientă pentru a fabrica o mică bombă atomică şi îl răpeşte pe inventatorul unui avion de vânătoare-bombardier de mare performanţă şi uşor de pilotat. Ce concluzie tragi?

— Nu mai mă lua drept o proastă, răspunse Bess ciupindu-l cumplit de burtă.

— Au! O să mă faci să trezesc copilul, zise el rânjind.

Bess se făcu că nu aude.

— Părerea mea, continuă Bess, este că dacă oamenii Jihad-ului aveau nevoie de plutoniu şi de avioane, ar fi putut să şterpelească de undeva mult mai aproape de casa lor. Elveţienii au livrat Iranului aparate Pilatus PC-7 nou-nouţe. Cu vreo lună în urmă am „produs” un articol pe tema asta.

— Deci, dacă au şterpelit aici, asta înseamnă că au intenția să lovească aici.

— E logic, admise tânăra femeie. Dar de ce în Canada?

— Nu sunt ghicitor. Oricum, la ora asta probabil că dau târcoale pe lângă Inukschuk. Căci acolo se află prototipul aparatului Wraith. Numai că nu-l pot şuti până când Chilton nu vorbeşte. Probabil că e vorba de un cod care permite punerea în mişcare a avionului sau o şmecherie de felul ăsta…

— E din ce în ce mai logic, recunoscu Bess. Cu atât mai mult cu cât efectivele militare de la Inukschuk par a fi reduse.

— Faci progrese, *baby.* Cred că vom reuşi să scoatem ceva din tine… Au!

De data asta coapsa lui Frost a trebuit să suporte ciupitura de răzbunare. Kevin se întoarse pe o parte în sacul lui de dormit şi începu să-şi sugă degetul cu o vigoare înzecită. Bess şi Frost, stingheriţi, aşteptară să respire din nou liniştit. Apoi Bess reluă:

— Crezi că vor să-şi arunce bomba peste un oraş canadian?

— Nu cred că vor s-o facă să explodeze, ci pur şi simplu să se folosească de ea ca o ameninţare.

— Împotriva cui?

— Fie împotriva Vestului, fie împotriva lui Khomeiny. Ştii bine că ayatollah-ul a lăsat-o mai moale. Asta îi dezamăgeşte pe unii membri ai Jihad-ului.

— Într-adevăr, aprobă Bess. Facţiunile cele mai fanatice nu au apreciat condamnarea deturnărilor de avioane, cu o aluzie abia voalată la avionul 737 al companiei Air France deturnat luna trecută. Imam-ul şi-a oferit luxul să condamne minarea Mării Roşii, de care se presupune că sunt vinovaţi, iar, membrii Jihad-ului.

— Dar, adăugă Mercenarul, cel mai mult îi calcă pe nervi tentativele de normalizare a raporturilor dintre Teheran şi Washington. De la o vreme imam-ul a început să-i zâmbească lui Ronald.

— Crezi că cei mai extremişti, cei care vor să se situeze şi mai la dreapta decât el, au găsit în asta un mijloc de a-i pune bețe în roate?

— După părerea mea, răspunse Mercenarul, asta e singura ipoteză posibilă. Şi ceva îmi spune că în curând vom face

cunoştinţă.

— Dacă n-am şi făcut-o deja prin intermediul lui Desmond Bradbury. Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât sunt mai convins că nu era un poliţist adevărat.

— Ai dreptate, aprobă Frost. Telefonul a sunat chiar în momentul în care coborâseşi în hol cu Kevin. Tipul ştia probabil că băiatul nu era în cameră şi prin urmare nu-l putea demasca după sunetul vocii. În cazul ăsta, poliţistul pe care l-ai lichidat şi aşa-zisul Chilton care a telefonat erau una şi aceeaşi persoană…

— S-ar putea, zise Bess.

Tăcură un moment, meditând în tăcere la toate aceste lucruri. Aşteptarea intrării în acţiune avea totdeauna acelaşi efect asupra Mercenarului. Îi provoca o tensiune greu de controlat care îi chinuia stomacul şi îi exacerba simţurile. Se simţea că acţiunea era mai apropiată ca oricând.

Deodată deveni conştient de mângâierile tinerei femei, de pielea ei lipită de pielea lui. Acest contact, adăugându-se exacerbării senzaţionale, provocă în el o dorinţă extrem de violentă.

— Te doresc, murmură Bess. E o dorinţă şi o nevoie de tine.

— Şi eu te doresc, răspunse Mercenarul.

Îşi aşeză mâna pe gâtul amantei sale şi o lăsă să coboare încet, provocându-i tinerei femei mici gâfâieli de plăcere. După ce întârzie un moment asupra sânilor, îi atinse uşor pântecele apoi, continuând să coboare, dădu peste chiloţelul de nailon. Îl făcu să alunece până la genunchi şi Bess îşi mişcă picioarele să scape definitiv de el.

Frost simţi sub degete perişorul blond, apoi găsi mica fantă umedă şi o masă încetişor. Bess îl însoţi în curând cu o mişcare circulară a şoldurilor şi gemând uşor. Se agită un moment apoi şopti:

— Opreşte-te, o să mă faci să mor…

Se rostogoli pe burtă, trăgându-l şi pe Frost după ea prin intermediul sacului de dormit.

— Ce-ai păţit? întrebă Frost. Nu-ţi place?

— Ba da, răspunse Bess. Dar nu prea multă grabă. Pe urmă îţi mai vine şi ţie rândul…

Foarte curând, mângâierile insuportabile ale amantei sale îl făceau pe Mercenar să ceară şi el îndurare.

— Mai uşurel. O să rup sacul de dormit.

Bess chicoti uşurel şi se aruncă pe spate. Frost se lungi peste ea. Tânăra femeie chicotea întruna strângând picioarele.

— Fie-ţi milă, imploră Frost. E un joc pervers. O să-mi rup frumuseţe de membru.

În cele din urmă, Bess se lăsă pătrunsă şi îl apucă pe Frost de umeri.

— Auzi, observă ea câteva clipe mai târziu, s-ar părea că ai probleme cu sacul.

— Păi sigur, bombăni Mercenarul, parcă aş fi vârât într-o şosetă mare.

— Stai aşa, zise Bess.

Tânăra femeie deschise fermoarul, apoi se desprinse de el şi îl rostogoli pe Frost pe spate.

— Ce faci? întrebă el.

— Iau lucrurile în mână, răspunse tânăra femeie instalându-se călare pe el.

Frost o apucă de şolduri şi îşi simţi în curând amanta începând o uşoară mişcare de bazin. Îşi lăsă mâinile să urce spre sânii ei şi masă delicat sfârcurie întărite. Avea impresia că Bess pluteşte pe el.

— Oh, Frost! Frost! suspină Bess cu o voce răguşită, agitându-se deasupra lui Frost cu o mişcare ce parcă n-ar fi vrut să se mai oprească vreodată.

Deodată Bess îl apucă în braţe şi îi înfipse unghiile în bicepşi. Frost o sălta mereu de la pământ continuând să-i frământe sânii. Ea scoase un geamăt lung şi răguşit şi Frost simţi tremurăturile care îi zguduiau corpul. Plăcerea partenerei sale acţionă ca un declanşator şi, aproape simultan, îşi împrăştie sămânţa cu o forţă năprasnică.

Se îmbrăţişară, calmaţi, copleşiţi. Frost închise sacul de dormit şi zise:

— Vezi. Se obişnuieşte. Nici n-a mişcat.

— El poate, eu nu, răspunse Bess. Nici nu-mi vine să cred că a fost aşa bine. Era atât de grozav încât…

— Taci şi lasă-mă să dorm, zise Frost închizându-i gura cu o sărutare.

* * *

— Mda, ce este? bombăni Mercenarul.

Bess îl împungea cu cotul în coaste.

— Ascultă, Frost. N-auzi?

Mercenarul deschise ochiul şi îşi scutură capul să-şi ordoneze ideile. Trase cu urechea. Acum auzea şi el. Zgomot de voci îndepărtate dar perfect perceptibile.

Mereu se întâmpla la fel. Când dormea singur, ar fi auzit şi o monedă căzând în casa vecină. Dar când dormea cu cineva – mai ales dacă acel cineva era Bess –, n-ar fi băgat de seamă nici avionul care ar fi depăşit zidul sonic chiar deasupra capului său.

— Auzi? repetă tânăra femeie.

— Mda, aud, răspunse Frost cu o voce răguşită.

Încercă să-şi dreagă glasul fară să facă prea mult zgomot.

Apoi se uită la ceas. Era două şi douăzeci şi cinci. Probabil că nu dormiseră mai mult de o jumătate de oră.

Mercenarul localiza zgomotele la aproximativ opt-nouă sute de metri. Natural, era imposibil să înţeleagă ce se vorbea sau să ghicească câte persoane erau. Dar aveau vizitatori.

— M-a trezit un zgomot de motor, zise Bess. Sunt sigură că o ambarcaţiune cobora pe râu cu viteză mică şi că a trecut de noi. Te-am trezit abia atunci când am înţeles că s-a oprit.

— Eşti sigură? întrebă Mercenarul sărind în blugi.

— Sigură, îl asigură Bess.

Frost îşi îmbrăcă cămaşa, îşi prinse de umăr tocul cu revolver cu tot şi încălţă ghetele uşoare.

— La dreapta ta ai pistolul KG-9 cu două încărcătoare pline, zise el îmbrăcându-şi canadiana. Dacă cineva intră în perimetrul de siguranţă fără să anunţe, tragi. Voi veni imediat cum aud prima împuşcătură. E bine?

— E bine, declară Bess.

Frost o sărută, apoi deschise uşa. O rază de lună îl ajută s-o vadă pe Bess îmbrăcând un pulover pe gât.

— Ai grijă de tine, Hank.

— Nu-ţi face probleme, răspunse Mercenarul. S-ar putea să

fie o echipă de tăietori de lemne.

Lăsă în jos pânza cortului şi dispăru în noapte. Un vânt puternic făcea brazii să geamă prelung. Pe cer treceau nori mari, cufundând pădurea în întuneric când treceau prin faţa lunii. Începuse să plouă. „Sau să ningă”, îşi zise Mercenarul posac.

Pipăi cu mâna dreaptă tăişul cuţitului Gerber din buzunarul canadienei, în timp ce cu stânga îşi dădea după ureche şuviţa de păr care îi biciuia faţa.

Vântul venea dinspre Marele Râu şi aducea cu el zgomotele. Era un avantaj. Mai puţine şanse pentru el de a se trăda. Iar foşnetul ramurilor şi trosnetul trunchiurilor ar fi acoperit eventualele imprudenţe în materie de discreţie. Frost prefera totuşi să facă un ocol. Coborând pe malul râului, risca mult mai mult să dea nas în nas cu necunoscuţii. La urma urmelor, poate că încă mai erau ocupaţi cu descărcarea materialelor.

Trecu un sfert de oră până când Frost reuşi să localizeze sursa zgomotelor: un grup de vreo zece bărbaţi. Se apropie cât putu de mult târându-se în humusul fetid. Mercenarul nu înţelegea limba în care comunicau necunoscuţii dar, după sonoritate, o identifică la sigur. Era persană. Jihad-ul le dăduse repede de urmă. Deodată ceva îl frapă pe Mercenar. Oamenii aceia nu aveau alt material decât armele lor. Nici corturi, nici ambarcaţiuni. Riscă şi se apropie la câţiva metri ascunzându-se într-un desiș.

Necunoscuţii pândeau ceva în aval, ceva ce Frost nu putea să vadă. Mercenarul făcu discret cale întoarsă şi, făcând din nou un ocol mare, ajunse la mal. Şi văzu. Lângă o barcă mare cu motor, ancorată la două sute de metri, cinci bărbaţi formau cerc în jurul unui al şaselea care părea că împarte ordine.

Frost nu înţelese imediat, dar consideră mai prudent să se întoarcă la cortul lui şi să treacă repede pe malul stâng, sperând că nu vor fi tăiaţi în două la mijloc apoi de un alt şir de lemne.

De data asta apucă pe drumul cel mai scurt, adică pe lângă râu. Vântul îl împingea de la spate, ducând spre amonte

zgomotul paşilor săi. Înainta în pas alergător şi chibzuia cu rapiditate. În mod logic, cei care sosiseră cu barca erau teroriştii Jihad-ului. Prevăzuseră fară îndoială faptul că Frost va încerca să ajungă la Inukschuk. Şi supravegheau singura cale de acces discretă: afluentul Marelui Râu.

Dar ceilalţi, cei care îi observau? Un nor trecu prin faţa lunii. Mercenarul se opri brusc, cufundat în întuneric. În clipa aceea îşi aminti de una din informaţiile lui Sparky Fullmer. În regiunea Marelui Râu fusese semnalată prezenţa mujahiddinilor. Probabil că ei formau grupul de vreo zece oameni. Îşi stabiliseră o tabără fixă şi cutreierau sectorul ştiind că pe acolo se aflau cei din Jihad.

Dacă raţionamentul său era corect, atunci mujahiddinii se pregăteau să atace grupul de comando al Jihad-ului. Era mai bine s-o şteargă cât mai repede de-acolo şi să-i lase pe acei domni să-şi regleze conturile între ei. Pe de altă parte, era tentat de ideea de a răpi un terorist. În felul ăsta ar fi putut interoga pe cineva. Nu se putea. Era singur împotriva a şaisprezece oameni, căci mujahiddinii probabil că n-ar fi făcut nicio diferenţă. Sau ar fi făcut-o prea târziu. Mai întâi trebuia să-i pună la adăpost pe Kevin şi pe Bess.

Norul îşi continuă drumul şi luna apăru din nou. În clipa aceea Frost auzi trosnet de crengi. Zgomotul venea dinspre pădure, de la vreo douăzeci de metri. Mercenarul îşi încordă auzul. Nu putea să fie vântul. Trosniturile erau prea scurte şi se repetau la intervale regulate. În stânga lui mergea cineva.

Cu paşi furişaţi, Mercenarul se îndreptă spre locul de unde provenea zgomotul. Pe măsură ce se îndepărta de mal copacii deveneau mai deşi şi malul lua forma unei coaste abrupte. Frost îndepărta prudent crengile cu mâna stângă. Dreapta o ţinea în buzunarul canadienei, încleştată pe mânerul cuţitului de luptă. Avu nevoie de mai mult de cinci minute pentru a parcurge cei aproximativ douăzeci de metri.

Nimeni. Dar Frost nu credea în Sasquatch[5]. Ştia că prin partea locului se aflau nişte oameni. Mai parcurse încă cinci metri şi zări o zonă degajată. O porţiune de teren plină cu trunchiuri mari parţial debitate. Deodată lovi cu piciorul un

[5] *Omologul lui Yeti din legendele din Alaska şi nord-vestul canadian.*

obstacol. Zări un şir de grinzi care delimitau un perimetru. Examinând locul, Mercenarul descoperi, la treizeci de metri mai sus, o masă de trunchiuri gata să fie lansaţi spre râu. Numai trei ţăruşi, înfipţi bine în pământ, împiedicau alunecarea lor în jos pe pantă.

Frost se pregătea să treacă peste grinzi când avu impresia că pe umeri i-a căzut un sac de nisip de vreo sută de kilograme. Şocul îl lipi de pământ.

Cu siguranţă un urs pe care îl deranjase. Mercenarul se încordă aşteptând din clipă în clipă gheara sau dinţii care aveau să-i frângă ceafa. Apoi simţi o mână trecându-i o frânghie după gât şi sugrumându-l. Era un om. Îl pândise cocoţat într-un copac şi îi sărise în spate ca un animal sălbatic.

VIII

— În picioare! ordonă agresorul.

Frost simţi frânghia cum se strângea mereu. Necunoscutul trăgea în spate pentru a-l obliga să se ridice. Printr-un reflex de supravieţuire, Mercenarul scoase cuţitul Gerber din buzunar şi, cu o mişcare furioasă care era gata să-i disloce umărul drept, despică la nimereală aerul în spatele său. Lama scurtă, ascuţită ca briciul, tăie frânghia care îl sugruma. Surprins de această zvâcnire, agresorul se rostogoli pe spate. Când încercă să se ridice, Frost se întoarse deja şi îl îndoi cu o lovitură de picior la testicule. Necunoscutul deschise gura mare dar îşi reţinu strigătul de durere.

Figura lui Frost poate că n-ar fi entuziasmat cine ştie ce pe un expert în aikido, dar se dovedi foarte eficace. Îl apucă pe duşman de mână şi îi răsuci braţul cu cotul îndoit până la limită. Agresorul fu nevoit să se ridice în picioare. Cu faţa deformată de o grimasă, necunoscutul se dădu înapoi, forţat de presiunea Mercenarului care putea să-i disloce articulaţia în orice clipă.

Frost îl obligă să treacă dincolo de grinzi şi, ţinându-l în această poziţie stingheritoare, îl lipi cu spatele de un brad mare, probabil cel din care sărise.

— Pentru cine lucrezi, ticălosule? întrebă Mercenarul apăsând cu vârful cuţitului în abdomenul agresorului.

— Pentru mine, răspunse o voce dinspre perimetrul delimitat de şirul de grindei. Dă-i drumul acelui om şi ridică frumuşel mâinile.

Fără să-i dea drumul prizonierului său, nici să slăbească apăsarea lamei cuţitului, Frost se întoarse pe sfert făcându-l pe captiv să geamă. La mai puţin de patru metri, un individ imens şi deşelat îl ameninţa cu un revolver Smith & Wesson. După mărimea găurii îndreptate spre el, Mercenarul îşi zise că era vorba de un 44 Magnum, 45 ACP sau de un Long Colt.

— Dă-i drumul! repetă omul cu o voce aspră.

La lumina palidă a stelelor, Frost avu impresia că vede

nişte ochi albaştri şi un păr brunet. Mercenarul rânji.

— Vezi să nu! Dacă tragi, cad în faţă. Amicul tău se va alege cu un braţ rupt şi câţiva centimetri de fier în măruntaie.

— FBI! anunţă tipul voinic.

— Hotărât lucru, zise Frost ironic, am parte numai de agenţi FBI în postură ilegală pe teritoriul canadian.

— Nu-mi place să fiu confundat cu glumeţii de genul Donald Deacon, replică tipul. Fac parte din grupul special de acţiune pentru lupta împotriva terorismului şi mă aflu aici cu consimţământul autorităţilor canadiene.

Era bine informat şi avea un accent american autentic. Frost se relaxă fară să vrea. Îşi zise în sinea lui: „Noroc că vântul nu duce cuvintele spre amonte. Altfel am fi avut deja toţi iranienii pe cap.” Apoi spuse:

— Arată-mi legitimaţia!

Aşa-zisul agent FBI deschise un portofel de piele neagră.

— Portofelul negru pare să fie la modă anul ăsta la domnii de la biroul federal, zise Mercenarul rânjind.

— Destul! Uită-te la legitimaţie şi eliberează-l pe acel om!

— Regret, dar degeaba mă uit că nu văd nimic. Nu cumva ai o lanternă ca să-mi luminezi cu ea?

— Ce! E cumva o glumă?

— Deloc, răspunse Frost. Şi te sfătuiesc să te grăbeşti. Cred că în clipa asta amicul tău suferă rău de tot.

— Dumnezeule, termină cu circul ăsta! Ai fost interceptat din greşeală din cauza întunericului. Dacă îţi spun că eşti Hank Frost, însărcinat cu protecţia lui Kevin Chilton şi că te-am recunoscut după panglica neagră, îţi ajunge?

— Cam mulţi cunosc detaliile astea. Haide, lanterna! Şi luminează discret, să nu fim reperaţi de ceilalţi.

La lumina lunii, Frost văzu un rictus de ciudă deformând trăsăturile interlocutorului său. Ţinând mai departe arma îndreptată spre el, bărbatul făcu câţiva paşi înainte, aşeză legitimaţia pe pământ, apoi desprinse lanterna pe care o purta la centură. După câteva clipe, un cerc de lumină albă descrise o traiectorie neregulată, apoi se opri asupra portofelului. Legitimaţia era completată cu numele agentului special Michael O’Hara.

— Eşti mulţumit?

— Nu întru totul, zise Mercenarul. Acum bagă-ţi la loc puşcociul. Şi vreau să aud cum pocneşte piedica.

O scurtă ezitare, apoi O'Hara îşi puse revolverul. Frost era satisfăcut. Auzise piedica. Dădu încetişor drumul prizonierului, care răsuflă din toţi rărunchii apoi îşi masă încheietura mâinii cu nişte gesturi care le aminteau pe cele ale acelor cow-boys din filmele western după o bătaie cu pumnii. O'Hara se întoarse spre colegul lui şi întrebă:

— E în regulă, Massoud?

Omul mormăi un răspuns greu de înţeles, care părea să spună că peste câteva clipe totul va fi OK. Apoi O'Hara se proţăpi în faţa lui Frost. Mercenarul remarcă că agentul era slab dar mai înalt decât el. Tocmai se pregătea să-i ceară explicaţii cu un ton sever când o sonerie stridentă răsună la trei sute de metri în amonte.

— La toţi dracii! înjură Mercenarul. Bess! Kevin!

O porni în pas alergător printre brazi.

— Rămâi aici, Massoud! ordonă O'Hara repezindu-se după Frost.

Le-a trebuit mai puţin de un minut să ajungă la cort. Frost lovi cu piciorul cutia electrică reducând la tăcere soneria care îţi sfredelea timpanele.

* * *

Făcut ghem pe podeaua cabanei de lemn, Milton Chilton tocmai vomase supa, singura hrană pe care i-o dăduseră de două zile.

— Uită-te la tine, câine! Ah, eşti frumos! zise rânjind bărbatul cu cearcăne la ochi înainte de a închide uşa.

Chilton avea impresia că e un mort viu şi că simte mirosul propriei sale descompuneri. Acum dârdâia în permanenţă şi din când în când vederea i se tulbura. Îi mai injectaseră o dată Penthotal. Îşi amintea bine de asta. La capătul rezistenţei fizice şi psihice, tânărul inginer le dezvăluise codul avionului Wraith. Era sigur de asta. Se revedea enumerând în ordine şirul lung de cifre.

De ce nu-l omorau? Acum aflaseră ce doreau. De ce? Poate că voiau să-l chinuiască până la limita posibilă. Să se

sinucidă? Se gândea la asta în momentele lui de luciditate. Dar cum? Nu avea nimic la îndemână iar ceilalţi îl supravegheau zi şi noapte. Să se repeadă la gardian ca să fie împuşcat. Inutil. Omul era puternic şi bine hrănit. L-ar fi respins cu un pumn sau lovindu-l cu patul armei. Ştia. Făcuse experienţa.

Dacă măcar trădarea lui involuntară ar putea servi la salvarea lui Kevin... Acum asta era singura lui speranţă. Dacă ar fi putut avea această certitudine, atunci şi-ar fi putut da duhul împăcat. Căci, în asemenea condiţii, Milton Chilton era convins că nu va putea trăi mai mult de o săptămână.

* * *

Revolverul Browning din mâna lui Frost explora terenul ca o baghetă de vrăjitor. Cortul smuls fusese luat de vânt şi fâlfâia ca un steag la cincizeci de metri mai încolo, între crengile unui molid. Mercenarul descoperi o formă inertă întinsă pe pământ. Bess. Într-o clipă se afla lângă ea. O'Hara veni lângă el ridicându-şi revolverul cu amândouă mâinile, în poziţia clasică de tir a agenţilor federali.

— Caută copilul, O'Hara, zise Frost lăsându-se în genunchi lângă tânăra femeie. Mă ocup eu de ea.

Bess era lungită pe spate. Frost îi pipăi tot corpul şi nu găsi decât un cucui mare în creştetul capului. După toate aparenţele, Bess nu avea nimic şi avea să-şi revină în câteva minute. Revolverul KG-9 căzuse lângă ea. Frost îl luă de jos. Bess nu avusese timp să-l folosească. Nu se trăsese nicio împuşcătură. De altfel, levierul chiulasei se afla tras în locaşul său.

Mercenarul se ridică şi găsi un bidon cu apă. Îşi îmbibă batista mare cu pătrăţele, apoi veni din nou lângă amanta lui şi îi tamponă faţa. Bess deschise ochii apoi îi închise aproape imediat pentru a-i redeschide în secunda următoare.

— Frost, eşti aici... Oh, capul meu! Mă doare îngrozitor.

— O să te simţi mai bine. Uite, înghite asta, zise Frost întinzându-i două pastile de aspirină. Ştii unde e Kevin?

— Nu. N-am văzut nimic, n-am auzit nimic. Cineva a smuls cortul şi în jumătatea de secundă următoare am primit o lovitură cumplită în cap. Nici măcar n-am avut timp să încarc

bazooka asta în miniatură.

— N-ai auzit soneria?

— Nu, răspunse Bess prinzându-şi capul între mâini.

— Dumnezeule mare! exclamă Frost dându-şi cu pumnul peste frunte. A sărit peste fire când au venit şi la plecare unul dintre ei s-a împiedicat de ele.

Tăcu. Pe malul apei se auziră împuşcături, la vreo sută de metri de locul unde ancorase barca cu motor. Riposta fu rapidă. Împuşcăturile se înteţiră bubuind din toate părţile.

— Ce este? întrebă Bess.

— Mujahiddinii s-au năpustit asupra celor din Jihad, răspunse Frost.

— Şi Kevin? gemu Bess. Ce facem?

— Nimic, zise O'Hara. Suntem prea departe ca să intervenim şi s-ar putea să provocăm moartea copilului. Nu putem spera decât un singur lucru. Ca unul dintre răpitori să fugă cu copilul în barcă în timp ce ceilalţi le vor da de furcă mujahiddinilor.

Ca un răspuns la această dorinţă, în mijlocul bubuiturilor se auzi deodată zgomotul puternic al bărcii cu motor.

— Repede! exclamă O'Hara. Să ne întoarcem la mine în tabără. Am un transmiţător radio. Îi voi trimite un mesaj lui George şi vor veni să-i intercepteze cu elicopterul.

— Nu vor ajunge departe, interveni Frost.

— Cum! exclamară într-un glas Bess şi Michael O'Hara.

— Trunchiurile de lemn, răspunse Mercenarul. Era un şir întreg în faţa noastră. Îl vor prinde din urmă. Sper să caşte ochii, altfel vor rupe coca lovindu-se de buşteni.

— La dracu! izbucni O'Hara. Te poţi lăuda că ai făcut o treabă bună, artistule!

Frost se întoarse în loc şi îl fulgeră cu privirea.

— Poftim? Domnul agent special insinuează că eu l-am lăsat pe băiat să fugă?

— Haide, Frost, zise omul de la FBI, n-o lua aşa…

— Păi să ştii, amice, că dacă tu şi maimuţa ta dresată nu m-aţi fi interceptat, aş fi ajuns aici la timp pentru a-i împiedica pe cei din Jihad să pună mâna pe micul Chilton!

O'Hara se legăna stingherit de pe un picior pe altul. Apoi îşi

drese glasul:

— Hmm. Adevărat. Poate că ai dreptate, artistule.

— Îmi place că recunoşti, bombăni Mercenarul. Acum, hai la tabăra voastră! Să transmitem mesajul.

Se întoarse spre Bess şi întrebă:

— Vei putea să mergi?

Tânăra femeie îşi îndreptă un deget spre părul blond:

— Încă mă mai ţocăne aici dedesubt, răspunse ea. Dar restul pare intact.

O'Hara pornise deja. Frost îl prinse din urmă. Bess porni după ei. În timp ce alerga, Frost întrebă cu o voce gâfâită:

— Cum i-ai zis colegului?

— Massoud, răspunse O'Hara.

— Nu prea sună a american.

— E iranian de origine. Locuieşte la Toronto şi vine aici şase zile pe an să lucreze ca muncitor forestier. Cunoaşte regiunea ca pe buzunarul lui şi înţelege persana. Ştiind cu cine voi avea de-a face, m-am gândit că s-ar putea să-mi fie util. L-am luat ca ghid.

De bună seamă că O'Hara nu fuma. Nu gâfâia niciun pic. Plămânii lui Frost făceau ca foalele de la fierărie şi, pentru a nu ştiu câta oară, Mercenarul jură că va reduce numărul de ţigări.

— Când l-ai angajat? întrebă el gâfâind.

— Ieri, la Nouveau Comptoir.

— L-ai verificat?

— Am trimis o cerere de informaţii la biroul central de la Washington. Dar vor trece două-trei zile până când voi primi răspunsul.

— Frumoasă chestie administraţia, zise Frost rânjind.

Ajunseră la tabăra instalată de O'Hara la vreo douăzeci de metri de locul unde Mercenarul fusese atacat de Massoud. Frost zări în umbra cortului o barcă pneumatică Avon identică cu a lui. Numai că asta era un model mai perfecţionat şi avea şi un mic motor în afara bordului. FBI-ul avea bănuţi.

Frost se întoarse. Bess era în spatele lui, palidă dar cu un aer hotărât. Îi zâmbi.

— Trebuie să-l găsim, Frost! zise ea cu un ton ferm. Nu-l

putem lăsa în mâinile acelor… acelor ticăloşi.

— O să facem tot ce putem pentru asta, *baby*, promise Mercenarul strângând-o o clipă în braţe.

Discreţia nu-şi mai avea locul şi O'Hara strigă:

— Massoud! Massoud! Unde umblă artistul ăsta? Şi ce-o fi făcut cu emiţătorul meu?

Împuşcăturile răsunau în urma lor, spre râu. Deodată încetară şi nu se mai auzi decât urletul vântului printre crengile copacilor. Apoi, Frost avu impresia că percepe trosnituri şi zgomot de opinteli venind dinspre mica poiană cu arbori tăiaţi.

— Sâât! zise el.

Porni într-acolo urmat de O'Hara şi de Bess. Ajunseră imediat în poiană. Ghidul lui O'Hara se străduia să smulgă ultimul din cei trei ţăruşi care menţineau grămada de trunchiuri de copac.

— Ce te-a apucat, Massoud? strigă O'Hara îndreptând spre el lumina lanternei.

Massoud întoarse capul. Zâmbetul lui semăna mai mult cu o strâmbătură. În mână avea aparatul de transmisie.

— N-am fost destul de rapid ca să trimit asta peste câinii de mujahiddini, răspunse el cu o voce diavolească. Dar i-am văzut pe ai mei plecând cu copilul. Cel puţin nu se va transmite niciun mesaj!

Se afla la peste treizeci de metri deasupra lor. Dacă tipul era un fanatic al Jihad-ului, atunci Frost ştia că era prea târziu pentru a-l opri.

— Nu face asta, Massoud! strigă O'Hara.

Agentul se repezi spre el. Frost îl văzu pe Massoud opintindu-se să scoată ultimul ţăruş. În ultima clipă, Frost îl apucă pe O'Hara de gulerul canadienei, reuşind să-l dezechilibreze şi să-l facă să se răstoarne de cealaltă parte a grindeiului. Cei doi bărbaţi se prăbuşiră peste Bess care căzu şi ea scoţând un strigăt.

Abia avură timp să se ridice că un pârâit sinistru îi făcu să tresară, urmat de un huruit infernal. Primii buşteni ajunseră în dreptul lor în câteva secunde. Avalanşa dură un minut, acoperindu-le părul, hainele şi ochii cu particule de scoarţă,

de praf şi de ace de conifere. Apoi se făcu din nou linişte. În partea de jos a pantei, trunchiurile enorme se rostogoleau, se loveau între ele, săreau unele peste altele în apa spumegândă a râului.

În locul fostei grămezi de buşteni se puteau zări rămăşiţele lui Massoud. Evident, era inutil să mai caute vreo urmă de emiţător radio.

— Asta e nebunie curată! Nebunie curată! bolborosi O'Hara.

Părea că nu mai ştie să spună altceva.

— Linişteşte-te, bătrâne, zise Frost. Era un nebun, după cum spui. Te-ai lăsat tras pe sfoară ca un începător.

O'Hara se întoarse atât de brusc încât Frost se trase înapoi pregătit să evite o lovitură. Dar agentul îl privi drept în faţă şi îi zise:

— Mi-ai salvat viața. Mulţumesc, artistule.

Întinse o mână lungă pe care Frost o strânse fară ezitare, începea să aibă simpatie pentru Michael O'Hara. În principiu Frost nu-i vedea eu ochi bun pe cei care îşi vârau nasul în treburile lui. Dar îşi dădea seama că în acest caz era cu totul altceva. Şi, în plus, aveau un obiectiv comun: recuperarea lui Kevin Chilton. În împrejurările de faţă, lucrul cel mai bun era cooperarea, nu băgatul beţelor în roate.

— Am văzut că ai o barcă pneumatică, zise Frost. Trebuie să o coborâm la apă imediat şi să ne strecurăm în faţa trunchiurilor pe care acest ţăcănit le-a rostogolit în râu. Altfel vor forma o barieră de netrecut, cel puţin pe timp de noapte. Iar dacă prietenii noştri din Jihad se întorc, nu vom avea nicio şansă să punem gheara pe ei.

— Cum vrei să trecem? întrebă Bess. E imposibil. Uită-te şi tu.

— Asta şi fac, răspunse Mercenarul. Şi dacă vă uitaţi bine, veţi vedea că trunchiurile au nevoie de un anumit timp înainte de a porni pe firul apei. Dacă vrem să mergem, acum e momentul ori niciodată.

La capătul de jos al pantei, apele râului te duceau cu gândul la nişte albuşuri bătute spumă. Trunchiurile enorme se rostogoleau cu viteză în apă, se amestecau, se rostogoleau

unele peste altele, se ridicau spre cer ca nişte stâlpi şi cădeau din nou în apă stârnind jerbe de spumă de un alb orbitor.

— Ai zice că e o cutie de chibrituri enormă răsturnată de un gigant nebun, comentă Bess.

— Frost are dreptate, zise Michael O'Hara. La bărci, repede!

— Va trebui să ne iei şi pe noi, zise Frost.

— De ce?

— Barca noastră a fost complet sfâşiată.

— O.K., răspunse agentul FBI. Lăsăm totul aici. Nu luăm decât cartuşele, benzina şi un bidon mic cu apă potabilă. Aprovizionarea o vom face mâine dimineaţă la Podul Lupului sau în altă parte.

— Adică acuma, îl corectă Mercenarul uitându-se la ceas.

Erau orele patru dimineaţa.

Cât ai clipi din ochi, totul era încărcat în barca pneumatică Avon. Bess o porni înainte, în urma ei venind Frost şi O'Hara care duceau mica ambarcaţiune. Când ajunseră lângă apă, tumultul buştenilor începea să se calmeze.

— Trebuie să ne gândim, zise Frost.

— De fapt, ceilalţi unde sunt? Cei care se băteau aici.

— Uite unul, zise Frost arătându-i un cadavru.

Tânăra femeie se înfioră.

— Brrr! Nu-l văzusem. Aş fi fost în stare să mă împiedic de el.

— Tipii din Jihad rămaşi pe uscat, zise O'Hara, probabil că au fost toţi lichidaţi.

— De ce? făcu Bess uimită. Unii ar fi putut să fugă.

— Să fugă! exclamă Mercenarul. Glumeşti, *baby?* Sunt foarte fericiţi să moară ca să ajungă în grădina lui Allah. Ai uitat asaltul sinucigaş al camioanelor împotriva garnizoanelor americane şi franceze de la Beirut?

— Ai dreptate, ei au fost.

— Nişte fa-na-tici, ascultaţi ce vă spun! insistă Frost scandând silabele.

O'Hara îşi continuă ideea:

— Iar mujahiddinii rămaşi în viață probabil că s-au retras spre tabăra lor. Nu aveau barcă ca să pornească după fugari.

În clipa aceea se auzi în depărtare zgomotul furios al unui motor.

— Ăştia sub prietenii noşti din Jihad care se întorc. Au întâlnit prima serie de buşteni şi s-au hotărât să urce spre izvor.

Zgomotul se apropia foarte repede. Pe râu se profilă în curând forma neagră a bărcii.

— Merg ca smintiţii, remarcă O'Hara. Probabil că au trecut pe viteza maximă.

— Trec din nou pe aici cu o teamă explicabilă. Nu ştiu dacă încăierarea s-a terminat sau nu.

— După părerea ta, Frost, cu ce viteză merg?

— Greu de apreciat. În orice caz, cu peste o sută la oră. Le-am văzut barca, e o ambarcaţiune rapidă.

— Se vor izbi de trunchiuri şi-l vor ucide pe Kevin! exclamă Bess.

— Nu, zise O'Hara. Vor vedea întinderea de spumă şi vor vira.

— Cu siguranţă că o vor vedea, îşi dădu cu părerea Frost, dar prea târziu. Vehiculele astea nu frânează ca maşinile.

— Trebuie să facem ceva! strigă tânăra femeie. Să tragem în aer pentru a-i avertiza.

— Ai chef să te lichideze?

— Atunci semnale luminoase.

Barca se vedea acum foarte clar. Deodată Frost se hotărî:

— Ascundeţi barca să n-o spargă. O'Hara, dă-mi lanterna ta. Voi rămâne aici şi voi încerca să-i avertizez.

— Nici vorbă, zise agentul FBI. Însoţeşte-o pe domnişoara. E datoria mea să...

Tăcu pe loc văzând revolverul lui Frost lucindu-i sub nas.

— Bine, pentru că nu avem timp de discuţii, capitulă O'Hara întinzându-i lanterna. Dar o să-mi plăteşti asta, Frost!

— Oricând, zise Mercenarul râzând. Deocamdată căraţi-vă la pititoare. Şi să ştii că răspunzi de ea. Dacă îi lipseşte un firişor de păr, nu ştiu pe unde o să scoţi cămaşa!

O'Hara se abţinu să înjure de faţă cu Bess şi se îndepărtă împreună cu ea.

Barca, deplasându-se cu mare viteză, era la mai puţin de

trei sute de metri. La bordul ambarcaţiunii răsună o împuşcătură imediat ce Frost aprinse lanterna şi semnaliză punct-linie-linie-punct, adică litera „P” ca să formeze cuvântul pericol. Barca se afla încă prea departe şi glonţul se duse aiurea. Culcat pe burtă pe mal, cu revolverul într-o mână şi lanterna în alta, Frost semnaliză punct, adică litera „E”.

— Dumnezeule mare! Smintiţii ăştia nu înţeleg? izbucni el auzind o rafală de pistol-mitralieră.

Barca continua să se apropie.

La primul punct de la „R”, lanterna se făcu ţăndări. Vârându-şi capul în stuful de pe malul râului, Frost auzi un strigăt de durere în desişul unde se ascunseseră Bess şi O’Hara.

— Bess! Eşti bine? strigă el.

— Eu am strigat, răspunse O’Hara. M-am ales cu un glonţ rătăcit!

— Unde?

— Nimic grav… nimic grav, îl asigură agentul FBI.

Deodată împuşcăturile încetară. Frost înţelese de ce. Pilotul văzuse în sfârşit spuma şi probabil şi buştenii. Nu încetini, dar încercă să vireze pentru a ocoli obstacolul.

— Ce idioţi! exclamă Mercenarul. Conduc barca la fel de prost ca maşina!

Era ultimul lucru pe care ar fi trebuit să-l facă. Deplasând greutatea în spate şi accelerând pentru a ridica botul acelei ambarcaţiuni puternice, pilotul putea, abordând direct obstacolul, să încerce să sară peste primele trunchiuri ca o trambulină. Cu puţin noroc, barca ar fi putut să aterizeze cu bine pe şirul de buşteni.

Mercenarul urmări cu privirea barca care izbea trunchiurile cu una din părţile laterale. Aruncat în aer, motorul suplimentar din afara bordului descrise un arc de cerc spre cer, apoi recăzu în râu sfârâind ca un fier înroşit în foc pe care îl bagi într-un lighean cu apă. Barca mare se rostogoli de trei ori pe o parte, apoi recăzu pe cocă cu un zgomot asurzitor. Silueta unui om se învârti prin aer şi se făcu bucăţele aterizând pe trunchiurile de lemn. Frost îşi dădu seama după mărime că nu era vorba de copil. Cele două motoare

principale ale ambarcaţiunii rapide urlară câteva secunde în timp ce elicea ciopârţea scoarţa copacilor, apoi amuţiră, înăbuşite de apa care pătrundea în coca distrusă. Barca zăcea pe trunchiuri la zece metri de mal.

— Kevin! murmură Mercenarul avântându-se înainte.

Dacă copilul mai era încă în viaţă, trebuia să se ducă după el. Şi pentru asta trebuia să meargă pe buşteni. Nu era chiar imposibil. Frost văzuse într-un film cum făceau tăietorii de lemne din ţările nordice. Dar tăietorii de lemne aveau nişte cange. Frost le înţelese utilitatea când trunchiurile începură să i se învârtească sub picioare. Alunecă pe scoarţa udă şi se întinse cât era de lung. Lungit pe burtă, Mercenarul începu o înaintare lentă târându-se pe trunchiurile de lemn. Era mai puţin spectaculos, dar mai sigur. Deodată, ridicând capul să localizeze barca, văzu o altă siluetă ridicându-se în picioare, la şold cu un pistol-mitralieră. Prima rafală îi aruncă peste faţă bucăţi de scoarţă.

Mercenarul încercă frenetic să scoată arma fară să reuşească. Tot timpul trebuia să depărteze braţele şi picioarele pentru a compensa mişcarea buştenilor mari şi a-şi păstra un oarecare echilibru. La a doua rafală, o durere violentă îi dădu impresia că întreg capul îi făcuse explozie. Braţele îi căzură şi simţi pe obraz contactul aspru cu scoarţa udă. Stropi de apă rece îi căzură pe faţă trezindu-l. Cu siguranţă că nu era ceva grav. Probabil că glonţul doar îi crestase pielea capului.

Apoi auzi două împuşcături sonore dinspre mal. Ăsta era revolverul lui O’Hara. După zgomot nu putea să fie decât un 44 Magnum. Silueta omului cu pistol-mitralieră nu mai avea cap. Restul corpului căzu afară din barcă şi sfârşi strivit între doi copaci.

Frost întoarse capul o fracţiune de secundă şi îl văzu pe Michael O’Hara punându-şi la loc un pistol mare. Agent îl FBI era probabil rănit mai grav decât spusese, pentru că se sprijinea cu braţul stâng de umărul lui Bess.

Centimetru cu centimetru, Frost reluă înaintarea dificilă pe trunchiurile ude şi legănate de râu.

Acum ajunsese la doi metri de coca brună şi lucitoare a

ambarcaţiunii. În momentul în care se căţăra pe ea, coca pârâi şi se desfăcu în două. Nu avu timp să se oprească şi scăpă cu braţul stâng în apa rece ca gheaţa dintre două triunghiuri. Se gândi prosteşte la ceas în momentul în care simţi menghina trunchiurilor enorme strivindu-i braţul. Durerea cumplită îl făcu să urle ca o fiară sălbatică.

Se uită convins că avea braţul rupt, dar văzu trunchiurile separându-se, împinse de valuri. Frost se rostogoli pe partea dreaptă într-o fracţiune de secundă. Avea braţul întreg dar nu-l putea mişca. Dominându-şi panica de care se simţea cuprins, Mercenarul se ridică în picioare şi se rostogoli în barca dislocată.

Kevin era acolo, în pijama, inert, scăldat de apă. Frost îl examină cu atenţie. Băiatul avea o vânătaie la frunte dar nu părea rănit. Frost se aşeză un moment pe fundul bărcii. După ce îşi mai reveni puţin, începu să-şi studieze braţul stâng. Lucru extraordinar, ceasul era intact şi arăta cinci fară un sfert. Probabil că presiunea se exercitase la nivelul cotului... Frost îşi prinse încheietura cu mâna dreaptă. Articulaţia se îndoia, dar braţul umflat din mâneca canadienei refuza să răspundă la comenzi. Frost se debarasă de haina saturată de apă care îi jena mişcările şi ar fi putut să-l îngreuneze mai mult decât orice altceva. Apoi, îl ridică pe Kevin cu braţul valid şi se sculă în picioare.

De cealaltă parte a bărcii, şirul de buşteni se despărţea în două. Între ei se formase un culoar de apă spumegândă, lung de cinci metri şi lat de un metru şi jumătate. Dacă avea noroc, atunci ar putea să plece înot mai înainte ca cele două mase de buşteni să se apropie din nou.

Strânse copilul la piept şi se aruncă în apa rece ca gheaţa. Era aproape la mijlocul cursului de apă şi valurile erau mult mai tumultuoase. Doar cinci metri de parcurs foarte repede. După aceea va ieşi dintre buşteni şi nu va fi nevoie să se grăbească pentru a ajunge pe mal. Cinci metri. Va reuşi? Nu se putea, folosi decât de picioare. Cu braţul drept îl ţinea pe Kevin, iar cel stâng nu mai funcţiona. Şi mai era şi greutatea copilului.

Mercenarul parcursese jumătate din distanţă când fu

acoperit de un val. Cu o zvâcnire de energie, Frost scoase capul la suprafaţă şi se scutură scuipând afară apa care îi intrase pe gât. Trunchiurile începuseră deja să se apropie. Ştia că putea să treacă dacă folosea braţul drept. Dar în condiţiile acelea n-ar fi reuşit niciodată. Alegerea era simplă. Fie dădea drumul copilului şi se salva el folosindu-se de braţul drept, fie continua tot aşa şi se înecau amândoi.

Frost nu ezită nici măcar o secundă. Îl strânse pe Kevin la piept.

IX

Mai exista o soluţie. Frost se gândi la ea în ultima secundă, în momentul în care îşi simţea capul scufundându-se în mod irezistibil în apa agitată. Mormăi:

— Măcar să reziste pijamaua!

Apucă gulerul lui Kevin şi îl prinse cu dinţii. Eliberat, braţul drept îi permise să iasă cu repeziciune de pe canalul periculos dintre trunchiuri.

Înotând cu îndârjire, Frost îşi zise că partida nu era câştigată. Trebuia să ajungă la mal şi, la cel mai mic capriciu al apei, şirul de buşteni se putea deplasa din nou strivindu-i. Plămânii parcă îi luaseră foc. Braţul drept începea să-l doară la fel de tare ca picioarele. Avea impresia că Kevin devenea din ce în ce mai greu.

Auzi un zgomot deasupra plesnetului valurilor. Huruitul regulat al unui mic motor. Frost se opri un moment din înotat pentru a privi în urmă şi zări barca pneumatică a lui O’Hara. Bess ţinea cârma. Vru să-i strige să nu se apropie prea mult de şirul de buşteni. Nu reuşi să emită decât un gâlgâit imposibil de auzit. Apoi Bess strigă:

— Ţine-te bine, Frost. Prinde!

O frânghie plesni apa lângă faţa Mercenarului. Întinse braţul dar nu reuşi să închidă mâna. Simţi frânghia alunecându-i în palmă. Încercă să strige:

— Nu pot!

Bess auzise.

— Nu mişca, sosesc! îi răspunse ea.

Zgomotul motorului se apropie. Barca era acolo. Bess îl săltă pe Kevin la bord. Apoi Frost simţi cum îl apucă de subsuori pentru a-l ajuta să se urce în barcă. Îşi trecu un picior peste cârnatul gros de cauciuc şi se rostogoli în ambarcaţiune peste corpul lui O’Hara, care scoase un geamăt de durere. Bess îi dădu la o parte şuviţa de păr negru şi îl sărută pe frunte. Mercenarul simţi că îi deschise buzele pentru a-i turna în gură puţin whisky.

— Bea. Asta o să te încălzească, murmură ea.

Frost întinse mâna spre plosca cu whisky, o apucă uşor şi o duse la gură. Avea nevoie. Nu se mai simţea în stare să mai reacţioneze. Deodată se auzi glasul lui O'Hara:

— Atenţie! Trunchiurile!

Frost avu senzaţia unei agitaţii la bord, apoi mica ambarcaţiune devie de la direcţia iniţială şi Bess exclamă:

— La dracu! Am scăpat ca prin urechile acului!

Înainte de a-şi pierde cunoştinţa, Mercenarul îi mai auzi încă pe Bess şi pe O'Hara vorbind ca din fundul unui puţ:

— Nu putem merge direct la Podul Lupului. Trebuie să ne întoarcem la mal, să căutăm trusa de prim-ajutor, să-l fricţionăm pe Kevin şi să-l pansăm pe Frost care sângerează la cap. Apoi am să mă uit şi la rana ta.

Asta era vocea tinerei femei.. Cea a lui O'Hara îi răspunse:

— Rana mea va putea foarte bine să aştepte până la Podul Lupului. Nu-ţi face griji pentru mine.

— Haide, O'Hara! Să ştii că am văzut multe la viaţa mea!

— Dacă-ţi spun că nu e grav! o asigură omul de la FBI.

— Oricum, ne întoarcem la mal. Trebuie să mă ocup de ei, să-i şterg de apă şi să-i îmbrac cu ceva călduros.

— Da. Şi astfel vom lăsa să treacă acest sir de butuci. Acum nu văd de ce am risca navigând înainte.

* * *

Auzind valurile izbind în coca de cauciuc, Mercenarul înţelese că se afla în barca pneumatică Avon. În primul rând, se uită la ceas. Cât timp pierduse? Ridică braţul stâng şi faţa i se strâmbă de durere. Atunci îşi aminti. Naufragiul bărcii cu motor, trunchiurile, salvarea copilului.

— Nu te agita, zise Bess. Cum te simţi?

— Nu prea bine. Te-ai uitat la braţul meu?

— Da. S-ar părea că nu ai nimic rupt. Dar e mai bine să te vadă un medic. Nu ştiu cum va evolua. În privinţa capului, totul e perfect. Vorbesc de conţinut, fireşte, nu de „recipient".

Frost auzi un chicotit. Era O'Hara care stătea lungit lângă el. Mercenarul bombăni:

— Mă întreb cum poţi să glumeşti în situaţia în care ne aflăm?

— Haide, Mercenarul inimii mele. Ai pus din nou mâna pe Kevin şi nu arăţi prea pocit. Pentru mine asta contează mai mult decât orice.

Frost se ridică pe cotul drept şi se uită la amanta lui. Îi trimise un mesaj mut formând cu buzele cuvintele: I LOVE YOU.

Frost îşi întoarse capul spre partea din faţă a bărcii şi îl văzu pe Kevin adormit, înfăşurat într-o pătură.

— Dar el e bine? întrebă Mercenarul.

— Poate că va tuşi câteva zile, dar o să-şi revină repede. La vârsta lui te refaci imediat. I-am turnat pe gât nişte sirop şi i-am administrat un sedativ pe care l-am găsit în trusa ta de prim-ajutor.

— Bine, aprecie Frost. Dar tu, O'Hara?

— Hâmm… Se rezolvă… bâigui omul de la FBI.

De data asta, chicoti Bess. Dar Frost nu înţelese. Întrebă:

— Ce oră e?

— Opt, răspunse Bess uitându-se la ceas. În curând vom ajunge la Podul Lupului.

* * *

Frost se trezi cu fruntea asudată. Se ridică repede în capul oaselor şi auzi scârţâind sub el arcurile vechi ale unei somiere cu armătură metalică. Se afla într-o încăpere mică ai cărei pereţi de lemn grosolan îi amintea de reşedinţa lui Sparky Fullmer. Lângă fereastră duduia o sobă cu lemne. Frost se uită la braţul stâng bandajat şi încercă să mişte degetele. Părea că funcţionează dar îl durea rău de tot. Îl durea şi capul. Mercenarul simţi apoi un contact ciudat. Avea o pânză pe obraji. Se pipăi. Bandaje. Avea capul legat ca un ou de Paşti. Îşi pipăi ochiul stâng. Probabil că trecuse şi Bess pe-acolo pentru că îi puseseră panglica neagră.

— Cum te simţi, artistule?

Frost întoarse capul la stânga. Era O'Hara. Stătea întins pe burtă pe un pat asemănător cu al lui.

— S-ar fi putut şi mai bine, răspunse Mercenarul.

Uşa se deschise şi apăru Bess urmată de Kevin.

— Nu te mai plânge, Frost! Ai avut febră mare toată dimineaţa. Dar, după toate aparenţele, antibioticele

doctorului Moriceau încep să-şi facă efectul.

Apoi tânăra femeie se întoarse spre O'Hara:

— Dar tu, Mike, cum te simţi?

— Foarte bine. Îngrijirile tale au fost foarte eficace. Aproape că nu mai simt nimic.

— Văd că aţi ajuns la familiarităţi, observă Mercenarul cu un ton caustic.

— Oh, să ştii că eu şi Mike suntem aproape vechi prieteni, răspunse Bess. Oricum, de când l-am pansat, nu mai are mare lucru să-mi ascundă.

Frost întoarse din nou capul spre stânga. Poliţistul se înroşise până la rădăcina părului.

— Ce ai O'Hara?

— Haide, prefer să-mi spui şi tu Mike.

— O.K., Mike. Deci?

— Deci… deci…

— Haide, reluă Bess, nu poţi să-i spui că ai primit un glonţ în buca stângă?

Frost izbucni într-un râs zgomotos în timp ce O'Hara mormăia nişte epitete, probabil alese pe sprânceană dar imposibil de înţeles.

— Să ştiţi, protestă Kevin, că chestiile astea de oameni mari pe mine nu mă amuză deloc. Pot să mă duc afară să mă joc?

— Singur? Nici nu poate fi vorba, răspunse Frost. Nu am chef să mai alerg după tine cine ştie pe unde.

— Nu e drept!

— Nu, dar în viaţă sunt multe lucruri nedrepte.

— E dezgustător, aşa să ştii!

Kevin se aşează pe un scaun şi se uită bosumflat pe fereastră. Frost se sprijini cu spatele de pernele mari de puf. Bess veni la el şi îl sărută.

— Ai dat ochii cu poliţiştii? se interesă Mercenarul.

— Singurul reprezentant al legii aici este căpitanul portului, un anume Eugène Moine. În fine, vorba vine, port… E un debarcader mare din lemn la care sunt ancorate barje şi remorchere care trag şirurile de buşteni până la un joagăr situat lângă confluenţa cu Marele Râu. Satul e populat

aproape numai de tăietori de lemne şi marinari. Pot să-ţi spun că am avut un oarecare succes când am debarcat cu barca noastră.

— Îmi închipui… Şi îmi mai închipui că acest căpitan Moine ţi-a pus un anumit număr de întrebări.

— Inevitabil, răspunse Bess.

— Cum arată tipul ăsta?

— Genul morocănos-afectuos-fară-să-arate. Primul lucru pe care l-a făcut a fost să trimită un mesaj radio prin care a chemat doctorul.

— Aici nu e medic?

— La Podul Lupului? Glumeşti! făcu Bess. Se vede că erai ameţit rău de tot când te-au dat jos din barcă. Sunt vreo douăzeci de case de lemn, o cârciumă şi un magazin de mărfuri generale. Actualmente sunteţi găzduiţi în clădirea care serveşte drept depozit-atelier de reparaţii-infirmerie. Nu există nici măcar telefon iar singurul aparat radio se află la căpitănia portului în biroul lui Moine.

— Vesel târguşor, comentă O'Hara. Şi cum a decurs întrevederea cu Moine?

— Un tip ciudat, continuă Bess. Un fel de amestec de cow-boy de western şi de roker de prin anii şaizeci. Parcă şi un pic hippie. Mie personal mi-ar inspira încredere.

— Nici nu se putea o descriere mai clară, zise Frost rânjind. Ce i-ai spus?

— Minimum posibil, răspunse Bess. I-am spus totuşi că am fost atacați de nişte necunoscuţi şi că încercam să-l găsim pe Milton Chilton.

— Bravo! Cu alte cuvinte ştie aproape totul.

— N-aveţi decât să fiţi treji, dacă voiaţi să lămuriţi voi problema! Ce voiai să inventez ca să explic rănile voastre şi prezenţa lui Kevin?

— Hopa! interveni O'Hara. Dacă nu mi-ai fi băgat pe gât nu ştiu ce buline, poate că aş fi fost treaz.

Apoi se întoarse spre Frost.

— Ăsta e adevărul, Hank. Nu cred că Bess ar fi putut să facă altfel.

— Aşa, ia-i tu apărarea! bombăni Mercenarul. Şi roker-ul

ăsta al tău a anunţat poliţia?

— Nu, n-a anunţat poliţia. N-a avut timp. A fost o agitaţie ca la bătălie când şirul de buşteni a ajuns aici pe nepusă masă. Cheiurile erau un adevărat furnicar. Moine mi-a promis că va face tot posibilul să ia legătura cu Frost George în două-amiaza asta. Acum e... – Bess se uită la ceas – ... aproape două. Aşa că probabil în momentul ăsta încearcă să stabilească legătura.

Cineva bătu de două ori în uşă apoi o deschise. În prag apăru o fată tânără.

— Bună ziua, Edith, zise Bess. Domnilor, v-o prezint pe fiica căpitanului Moine, infirmiera de la Podul Lupului.

— Bună ziua, făcu Edith. Am impresia că vă simţiţi mai bine.

— Sunt în plină formă, o asigură O'Hara. Dacă nu mi s-ar fi administrat otrăvurile care îmi perforează pereţii stomacului, probabil că aş fi fost de mult în picioare.

— Ordinul doctorului Moriceau, răspunse Edith Moine cu un ton foarte senin.

Frost păstră un moment tăcerea. O privea pe fiica lui Moine. Fata avea nişte ochi verzi superbi. Adânci şi translucizi totodată. Adevărate smaralde.

— Dar dumneata, căpitane Frost? întrebă Edith.

— Hâmm... Mă mai doare braţul stâng şi îl mişc cu multă greutate, răspunse Mercenarul într-o franceză foarte ezitantă. Cu capul cred că nu sunt probleme, dar simt totuşi o oarecare rigiditate la spatele gâtului.

— Unde? făcu tânăra uimită.

— La ceafă, traduse Bess. Se vede treaba, Frost, că plimbărica în Franţa nu te-a ajutat prea mult[6].

— O să vă scot bandajul de la braţ, zise Edith Moine, în felul ăsta vă veţi putea servi mai uşor de el. Dar mai ales să nu-l forţaţi. Articulaţiile cotului au cam avut de suferit. Dar Moriceau vi le-a pus la loc. Puteţi avea încredere în el, e un as. Iar accidentele frecvente ale tăietorilor de lemne l-au făcut să capete experienţă.

— Cu alte cuvinte, zise Mercenarul cu un ton cam acru, am

[6] Vezi numărul 3 din seria MERCENARUL.

avut noroc că mi-am vătămat braţul în regiunea asta…

— Iar la cap, continuă fata făcându-se că nu aude ce spusese Frost, rana nu e adâncă. Nu aveţi decât o crestătură în piele. Moriceau nici măcar nu a crezut necesar să facă vreo cusătură. Problema e că s-a declanşat o infecţie serioasă. De unde şi febra. Vi s-a făcut un ser antitetanic iar în curând antibioticele îşi vor face efectul pe deplin. Acum presupun că domnilor le e foame.

— Asta da! exclamă omul de la FBI. Dacă mi s-ar da trei cotlete de vită, le-aş devora fară cea mai mică greutate.

— Nici nu poate fi vorba, răspunse fata cu ochi verzi. Trebuie să mâncaţi ceva uşor. Vă propun un piure cu salată şi ouă jumări. Doar dacă nu cumva domnii preferă puţină fesă…

O'Hara sări ca peştele pe uscat în patul lui şi strigă de durere când atinse cu fundul de saltea. Frost se ridică brusc dintre pernele de puf şi scoase nişte sughiţuri năucite. Amândoi se uitau cu ochii mari şi gura căscată la Edith Moine. Fata îi privi pe rând cu o fărâmă de panică. Bess crezu că e bine să intervină:

— Aşa se numeşte jambonul în această regiune din Québec, explică ea cu un mic zâmbet în colţul gurii.

O'Hara îşi reveni primul.

— Pre… prefer ouăle jumări, anunţă el cu o voce încă ezitantă.

— Ăăă… Şi eu la fel, zise cu prudenţă Mercenarul.

— Foarte bine, zise fata vizibil liniştită. Mă duc să vă aduc. Ne vom ocupa de răni după ce veţi avea burta plină.

Se întoarse pe loc şi deschise uşa.

— Nu mai trag la aghioase? întrebă o voce gravă de pe culoar.

— Nu, tăticule, răspunse Edith. Poţi intra.

În uşă apăru o siluetă barosană. Eugène Moine intră în încăpere şi îşi aruncă mănuşile îmblănite pe un scaun. Părul lui avea o culoare între blond şi şaten deschis şi era ridicat pe cap ca o banană care s-ar fi aplatizat de-a lungul anilor. Călca pe podea cu un pas nonşalant şi se proţăpi între cele două paturi.

— Căpitan Eugène Moine, anunţă el întinzând mâna lui

Frost şi apoi lui O'Hara. Îmi pare bine că vă văd reîntorşi în lumea celor vii.

— Nici nouă nu ne pare rău, răspunse Mercenarul. Am auzit că şi dumneata ai avut proleme. Un şir de buşteni care v-a dat de furcă…

— Anafura! A fost o chestie a naibii! exclamă căpitanul portului întorcându-se lângă sobă să se încălzească. Băieţii au avut de tras pe un frig ca ăsta. Mă întreb ce-a putut să se întâmple. Cu siguranţă că au cedat ţăruşii.

Căpitanul Moine îşi sublinia cuvintele clătinându-şi capul masiv aşezat pe nişte umeri de braconier. Avea o geacă de piele neagră, nişte blugi strâmţi, uşor evazaţi şi cizme cu toc. Sub fruntea îngustă, încreţită de patru riduri, ochii lui semănau cu cei ai lui John Wayne. Lumina portocalie nu-i permitea lui Frost să-şi dea seama care era culoarea ochilor.

— Hei! făcu Kevin uitând brusc de bosumflare. M-am săturat de treburile voastre de oameni mari! Aş vrea să mă duc afară să mă joc.

— Mă duc cu el, zise Bess ridicându-se. Vă las să staţi de vorbă. Sper că vă veţi descurca în franceză şi fără mine.

— *I can speak English,* pronunţă Eugène Moine cu un accent aproape acceptabil. Şi nu-s rasist…

— Perfect, zise Bess. Haide, Kevin, vino cu mine!

— Auzi, Bess, o să-mi cumperi fondante cu sirop de arţă?

Moine zâmbi, puse o mână mare pe părul blond al copilului şi îi administră o „frecţie" amicală râzând cu un ton ursuz:

— N-ai nicio şansă să găseşti aici, bietul meu băiat.

— Hei, e la tine KG-9? întrebă Frost.

— Nu-l mai las, răspunse tânăra femeie.

Înainte de a închide uşa, Bess trimise o sărutare discretă în direcţia Mercenarului.

— KG-9? făcu Moine intrigat. Ce mai e şi asta?

— Nimic, nimic… răspunse Frost. Un cod între noi. E… să zicem, ceva personal.

— Ah bun, fiindcă domnişoara Stallmann şi dumneata… hâmm… în sfârşit…

— Exact, căpitane, confirmă Mercenarul cu un zâmbet amuzat.

Moine se lăsă pe un scaun, trase altul în faţa lui şi îşi aşeză picioarele unul peste altul punându-şi cizmele pe spătar.

Înainte de a vorbi, Moine îşi aprinse o ţigară Camel şi suflă fumul spre tavan.

— Am luat legătura radio cu Fort George, începu el.

Frost nu putu să reziste. Îl întrerupse.

— N-aveţi cumva o ţigară?

Moine îi aruncă pachetul, cutia cu chibrituri şi continuă:

— Anafura! A fost o chestie a naibii pe o vreme ca asta! Se auzea infect.

Frost aspiră cu voluptate fumul, îl dădu afară pe nas şi se uită spre fereastră. În spatele geamurilor dansau fulgi mari de zăpadă. Trimise înapoi ţigările şi chibriturile pe care Moine le prinse din zbor şi le băgă în buzunarul gecii.

— Domnişoara Stallmann mi-a cerut la început să iau legătura cu Inukschuk, reluă căpitanul portului. Imposibil. Baza e protejată de secretul militar. L-am contactat pe comandantul McDonald de la garnizoana de la Fort George.

— I-aţi spus că îl căutăm pe Milton Chilton?

— Da, de ce nu? După cum mi-a spus McDonald, Chilton a cerut în mod oficial cincisprezece zile de concediu. E în vacanţă şi nu există niciun motiv de îngrijorare.

— Trebuia să ne aşteptăm la asta, zise Frost scuturându-şi ţigara într-un pahar aşezat pe noptieră.

Căpitanul Moine continuă:

— McDonald spune că toată povestea asta îi priveşte pe cei de la Inukschuk şi nici nu se gândeşte să-şi bage nasul până când nu primeşte ordin. Va deschide însă o anchetă în legătură cu necunoscuţii care v-au atacat noaptea trecută.

— O anchetă! De la distanta la care se află! exclamă Mercenarul. Da, eu sunt convins că vor muşamaliza toată afacerea.

— Evident, artistule, aprobă O’Hara uitând că Moine îi asculta. Furtul plutoniului, apoi dispariţia lui Chilton, motive arhisuficiente ca să stârnească panică în toată America de Nord! Asta încearcă ei să evite.

— Auziţi, voi doi, interveni Moine cu un ton bănuitor, nu sunteţi cumva niţeluş poliţişti?

Mike O’Hara nu mai avea de ce să se ascundă. Hotărî să spună tot.

— Lucrez pentru FBI. Dar mă aflu aici cu consimţământul autorităţilor canadiene. Îl căutăm pe Milton Chilton, tatăl lui Kevin. Dar, după toate aparenţele, RCMP a decis să-i ascundă dispariţia. Vom avea nevoie de ajutorul dumitale, căpitane Moine.

Moine se ridică în picioare şi începu să se plimbe între sobă şi uşă. După un moment, considerând că măsurase destul podeaua, se aşeză din nou pe scaun şi declară:

— Păreţi nişte tipi cumsecade... Şi pe urmă mai e şi domnişoara Stallmann, şi micul Kevin... Sper să nu mă înşel, dar cred că pot să am încredere în voi. Ce vreţi să fac?

Frost îşi stinse ţigara în pahar şi răspunse:

— Cheamă-l din nou pe acest comandant McDonald. Încearcă să obţii de la el un mijloc de a intra în contact cu baza de la Inukschuk. Avem neapărată nevoie de informaţii despre un avion construit recent de Milton Chilton.

— Văd că toţi am ajuns la aceleaşi concluzii, observă O’Hara.

Eugène Moine mai trase un ultim fum de ţigară, o stinse sub tocul cizmei şi îşi frământă o clipă extremitatea importantului său apendice nazal.

— N-o să scoatem nimic de la McDonald, declară el plimbându-şi ochii de la Frost la O’Hara. Am mai avut de-a face cu el; e încăpăţânat ca un catâr. Dar poate că facem altfel. Va trebui să-i convoc pe Richard Smet şi pe John Rivers...

— Cine sunt? întrebă Frost şi O’Hara într-un singur glas.

— Doi tipi de aici care lucrează provizoriu la întreţinere la Inukschuk. Acum zece zile au fost chemaţi pentru o misiune specială şi s-au întors alaltăieri.

— Nu e mare lucru, zise Mercenarul, dar poate că obţinem ceva de la ei.

— E tot ce pot să fac pentru voi, răspunse căpitanul Moine. Ne vedem mai târziu, domnilor.

Se ridică, îşi vârî mănuşile sub braţul stâng şi plecă salutând cu un semn al mâinii. După ce uşa se închise în

urma lui, O’Hara zise cu un ton arţăgos:

— Un scoţian… E sigur că nu vom scoate nimic de la el.

O’Hara era de origine irlandeză.

— Ce tot spui? întrebă Frost mirat. Moine e francez din Québec, nu scoţian.

— Vorbeam de McDonald.

O umbră de surâs apăru pe faţa slabă a lui O’Hara când adăugă:

— De fapt, ştii cum se recunosc scoţienii din clanul lui McDonald?

— Nu, mărturisi Mercenarul.

— Ridicându-le fusta.

— Ce?

— Da, ăia care au carnea despicată între două coiţe.

Frost se întinse din nou între perne. Nu avea chef de râs.

* * *

Edith Moine le servise masa uşoară şi desfăcuse bandajul de la braţul lui Frost. Cu stomacul plin, Mike O’Hara jurase că se află într-o formă olimpică. Se dăduse jos din pat şi se îmbrăcase.

Acum se plimba de colo până colo prin încăpere, şchiopătând uşor, ceea ce punea la grea încercare nervii lui Frost. Bess şi Kevin nu-şi mai făcuseră apariţia şi Mercenarul începea să se îngrijoreze. Ce putea să facă afară pe vreme atât de câinească?

Nu mai rezista.

— Mă îmbrac şi eu, zise el coborând din pat.

Se ridică şi câteva clipe se simţi ameţit. Merse puţin pe podeaua aspră şi îi trecu. Deschise dulapul de lemn în care Bess pusese hainele şi armele. Găsi un pulover, o pereche de blugi uscaţi şi o geacă recuperate dintre rămăşiţele fostei lor tabere.

Se îmbrăcă, apoi curăţă piesele revolverului Browning High Power cu o batistă în carouri aproape curată. După ce termină cu ştersul, verifică buna funcţionare a armei, băgă un încărcător nou şi o strecură în tocul umed.

— Mă duc să văd ce fac, zise el.

O’Hara se pregătea să-l urmeze, când uşa se deschise şi

apăru căpitanul Moine.

— Cum? V-aţi dat jos din pat! exclamă canadianul. Sunteţi nebuni! Mai ales dumneata, adăugă el la adresa lui Frost.

— Cele câteva ore de odihnă m-au refăcut pe deplin, îl asigură Mercenarul mişcând cu efort braţul stâng ca să dovedească că nu minţea.

— Aveţi intenţia să plecaţi? întrebă Moine.

— Cât mai curând posibil, răspunse Frost.

— Şi antibioticele?

— Le iau cu mine, şi gata.

— Anafura! murmură Moine prăbuşindu-se pe un scaun fără măcar să-si scoată mănuşile. Am cunoscut şi eu ţăcăniţi la viaţa mea, dar niciodată unii ca voi.

— I-ai văzut pe Bess şi Kevin? se interesă Mercenarul

— Se încălzesc puţin la căpitănie. Domnişoara Stallmann a sosit aproape în acelaşi timp cu Rivers şi Smet. În câteva minute vor fi aici.

Frost se linişti. Se aşeză în faţa lui Moine şi îi ceru o ţigară. Canadianul îşi scoase mănuşile şi îi întinse un pachet de Camel.

Mercenarul îşi regăsise bricheta burduşită în buzunarul gecii. Bess se gândise la toate. Îşi aprinse ţigara.

— Avem ceva noutăţi? întrebă el înapoindu-i lui Moine pachetul de ţigări.

— Dacă ar fi să mă iau după reacţia de adineauri de la căpitănie a domnişoarei Stallmann, cred că o să vă intereseze. Smet şi Rivers au participat la construirea unui hangar destinat să adăpostească un prototip de avion foarte recent.

Nu putea să fie vorba decât de Wraith. Frost şi O’Hara îi ascultau cu amândouă urechile pe Moine. Din motive evidente, agentul FBI prefera să rămână în picioare.

— Nu li se fac prea multe confidenţe lucrătorilor, reluă căpitanul portului. Dar zvonurile circulă din plin la bază. După spusele lui John Rivers, un ofiţer i-ar fi zis altuia că prototipul ar trebui să fie prezentat poimâine unor personalităţi militare.

— La ce oră?

— Zău că eşti glumeţ! John crede că pe la orele unsprezece

dar nu e deloc sigur.

— Cât e până la Inukschuk? întrebă O'Hara.

— În jur de douăzeci şi cinci de mile.

— Cam o oră de mers.

— Pe timpul ăsta, părerea mea e că ar trebui să socoteşti trei sau patru, îl sfătui Moine. Şi dacă mai sunt şi troiene de dat la o parte, chestia asta ar putea să ia o întreagă zi.

— Baza e bine protejată? întrebă Mercenarul.

— Cum? Doar n-ai de gând să intri acolo prin efracţie?

— Nici vorbă, minţi Frost. Voiam pur şi simplu să ştiu dacă persoane rău intenţionate ar putea să intre acolo cu uşurinţă.

— Zău? făcu Moine uşor sceptic.

— Zău, îl asigură Frost cu tonul cel mai convingător.

— Ştiu că există o singură intrare, în partea de nord a incintei. Baza e înconjurată de două rânduri de baraje. Unul format din rulouri de sârmă ghimpată, celălalt din grilaje prin care circulă curent electric de înaltă tensiune. După aceea mi se pare că urmează un mic câmp de mine.

— E chestie serioasă, comentă O'Hara.

— Hei, pentru că nu sunt mulţi oameni acolo, răspunse canadianul.

Deodată, ochii lui parcă îşi dublară suprafaţa când O'Hara îi aplică o palmă viguroasă peste umăr exclamând:

— Mersi, artistule! Ne-ai dat informaţii preţioase.

Frost zâmbi pe sub mustaţa neagră. Apoi, brusc, zâmbetul i se schimbă în grimasă şi îşi aprinse bricheta Zippo. Lumina portocalie se stinsese.

— Anafura! izbucni Moine. Iar o pană de curent.

Cei trei bărbaţi se îndreptară spre fereastră. Încă nu era cinci după-amiaza dar în această perioadă a anului se făcea repede noapte în nord-vestul Québec-ului. Şi, sub cerul plumburiu, sătucul era cufundat în penumbră.

— E o pană generală, zise Moine. Trebuie să ne ducem să pornim grupurile electrogene.

Deodată se auziră împuşcături dinspre port.

— Dumnezeii mă-sii! înjură Mercenarul. Au venit până aici după puşti!

Frost scoase pistolul şi se repezi spre uşă, urmat de O'Hara

care sărea cu un piciorong rănit. Ajunseseră pe culoar când auziră vocea lui Moine:

— Aşteptaţi-mă! Am o armă în depozit. Mă duc s-o iau.

— Nu e timp! strigă Frost. Vino după noi!

Coborâră în fugă strada principală din Podul Lupului în direcţia portului. De o parte şi de alta a străzii, siluete întunecate ieşeau din casele lor construite din trunchiuri de brad: tăietorii de lemne intrigaţi de pana de curent şi de împuşcături. Tocmai ajungeau la debarcaderul de lemn când auziră paşii grei şi răsuflarea răguşită a căpitanului Moine. Frost se întoarse spre el şi zări în mâna canadianului o armă Walter PPK veche, dar după toate aparenţele, în stare bună.

Împuşcăturile răsunau fără oprire. Deodată se auzi un strigăt:

— Frost!

Era Bess. În mijlocul tumultului, Mercenarul recunoscu şi zgomotul deosebit pe care îl făcea KG-9.

— Vine dinspre căpitănie, murmură Moine gâfâind.

În clipa aceea, patru siluete ieşiră din clădire, apoi alte două. Bess şi Kevin erau împinşi spre o estacadă la care era legată o şalupă.

De la peste cincizeci de metri, prin vârtejurile de zăpadă, Frost nu îndrăzni să tragă de teamă să nu lovească femeia sau copilul. Dar când apărură alţi trei indivizi şi acoperiră retragerea complicilor lor, atunci nu mai ezită. Revolverul cromat tresări imperceptibil în mâna lui când apăsă de două ori pe trăgaci avântându-se spre terorişti.

Silueta din stânga, înarmată cu un pistol mitralieră, aruncă braţele spre cer, dădu drumul la armă şi se prăbuşi în zăpadă cu un urlet de agonie. Apoi, Frost îl văzu pe omul din mijloc trăgând capsa unei grenade şi aruncând-o în direcţia lor. Bubuitura armei lui O’Hara îi răsună puternic în urechi. Frost observă o gaură enormă în cuşca toracică a teroristului. Dar grenada fusese aruncată.

Se răsuci prin aer şi căzu la mai puţin de cinci metri de ei.

Cu pistolul-mitralieră la şold, ultimul terorist trăgea îi ei cu furie. În stânga lui Frost, O’Hara şi Moine ripostau cu intermitenţă. Frost mai trase de două ori în momentul în care

individul se ghemuia. Îl ratã.

Grenada şuiera uşor la câţiva metri de ei. Fãrã sã ţinã seama de gloanţe, Mercenarul se repezi sã o reexpedieze de unde venise. O rafalã stârni o jerbã de zãpadã care îl lovi peste faţã. Moine scoase un strigãt. Frost întoarse o clipã capul şi îl vãzu pe canadian ducându-şi mâna la tâmpla stângã fãrã sã-şi opreascã tirul. Probabil cã nu era o ranã gravã. Ultimul terorist se apucã cu mâinile de abdomen. Se chirci ca o frunzã în foc şi se fãcu tãcere.

Nu se mai auzea decât şuieratul grenadei. Frost îi trase cu piciorul pentru a o trimite departe de ei. Dar alunecã şi cãzu.

Cu nasul în zãpada moale care acoperea drumul de pãmânt bãtãtorit, Mercenarul se uitã spre oul acela negru care avea sã explodeze dintr-o clipã în alta, ciopârţindu-l.

X

Frost abia mai avu timp să se gândească la Bess pe care nu avea s-o mai vadă niciodată. Apoi zgomotul exploziei se amestecă cu cel al motorului şalupei care se avânta pe apele râului. Mercenarul se mira că mai este încă în viaţă. Abia atunci văzu norul albăstrui răspândindu-se deasupra drumului. O grenadă cu gaze!

— Nu mai respiraţi! strigă el cât putu de tare.

Şi, fulgerat, dădu drumul revolverului care căzu în zăpadă sfârâind.

* * *

Se trezi întins pe o targă. Un cap cărunt îi invada tot câmpul vizual.

— Te simţi mai bine, băiete?

De ce-i vorbea acel bătrân franţuzeşte? Deodată îşi aminti de grenadă. Probabil că degajase un gaz somnifer. Apoi se auzi glasul bombănitor al lui Moine:

— Anafura! Dă-i pace, părinte. Nu vezi că nu e un client pentru dumneata!

Frost se ridică în capul oaselor. Puncte aurii îi dansau în faţa ochiului. Se afla într-un birou. Presupuse că era biroul căpităniei. Toate geamurile fuseseră sparte şi viscolul pătrundea în încăpere, făcând să se izbească de perete o hartă ciopârţită de gloanţe.

Mercenarul întoarse capul şi îl văzu pe Moine aşezat pe un taburet. În picioare lângă el, Edith tocmai îi aplicase un plasture mare peste urechea stângă.

— Te-au ratat de puţin, zise Frost.

Un surâs palid apăru pe buzele lui Eugène Moine.

— Oh, să ştii că după mine urechea asta era şi aşa cam mare…

Afurisitul de căpitan nu era lipsit nici de curaj, nici de umor. Frost zâmbi şi el şi întrebă:

— Au şters-o?

— Da, făcu Moine deschizându-şi braţele într-un gest de

neputinţă. Cu excepţia celor care au rămas aici. Au lăsat ceva. Dă-i hârtia lui Frost, Edith.

Fata smulse o foaie de hârtie prinsă de birou şi i-o duse lui Frost fără să scoată o vorbă. Era albă la faţă ca varul. Frumoşii ei ochi verzi păreau să-şi fi pierdut strălucirea la lumina lămpii de petrol.

Frost citi.

LĂSAŢI-0 BALTĂ, ALTFEL FEMEIA ŞI COPILUL VOR FI EXECUTAŢI.

Nu era nicio semnătură dar Mercenarul cunoştea autorii.

— Unde e O'Hara? întrebă el.

— La infirmerie. Îi ajută pe Richard şi John care au fost răniţi.

— Mă duc la ei, anunţă preotul.

— *Bye bye,* predicatorule! îi zise Moine cu un zâmbet cam albastru.

— Aşteptaţi-mă, zise Edith îmbrăcându-şi haina. Aici nu mai e nevoie de mine.

— Salut, fetiţo, făcu Moine cu o afecţiune ursuză.

Mercenarul îi lăsă pe cei doi să iasă, apoi se întoarse spre căpitanul portului.

— Ai trimis un mesaj poliţiei?

Canadianul nu răspunse. Frost întoarse capul şi văzu un pupitru ciuruit de gloanţe. Toate firele erau smulse.

— Nu mai avem aparat, comentă Moine cu o voce sinistră. Au sabotat şi electricitatea. Am trimis nişte oameni să pornească grupurile electrogene. Reparatul instalaţiilor ne va lua toată noaptea.

Pe podea, la mai puţin de un metru de pupitrul distrus, Frost văzu revolverul KG-9, simbolul rezistenţei pe care Bess o opusese atacului celor din Jihad. Nemişcat în armura lui de oţel albăstrui şi rece, marele pistol semiautomat îl duse cu gândul la un gisant.

* * *

Bess se întoarse să-l înjure pe omul care o împingea fără menajamente spre cabana de lemn. O mână o plesni cu violenţă peste faţă. Pe jumătate ameţită, tânăra femeie se împiedică de prag şi căzu în patru labe pe podeaua aspră.

Auzi un rânjet apoi uşa fu trântită în urma ei.

Tânăra femeie se ridică simţind gust de sânge pe buze. Kevin era în fundul încăperii, îngenunchiat lângă un bărbat blond îmbrăcat cu un pardesiu cenuşiu, plin de murdărie.

— E tăticul meu, zise băiatul. Crezi că e mort?

Bess zări o lacrimă rostogolindu-se pe obrazul băiatului. Tânăra femeie se apropie şi luă pulsul bărbatului. Pulsul era slab dar inima bătea. Îşi aşeză o mână pe fruntea bărbatului. Exact ce presupusese şi ea. Probabil că inginerul avea o temperatură de cel puţin patruzeci de grade.

— Nu, răspunse Bess. E bolnav.

Apoi adăugă numai pentru ea:

— Va trebui să găsim un mijloc de a ieşi de-aici.

În încăpere răsună pe neaşteptate o voce sardonică:

— Inutil să vă obosiţi pentru asta. Nu intenţionez să vă ţin multă vreme aici.

Bess tresări. Nu auzise uşa deschizându-se. În încăpere intră un bărbat slab, cu cearcăne la ochi, însoţit de o gardă de corp oacheşă la faţă şi înarmată cu un pistol-mitralieră.

— Bandă de secături! le strigă tânăra femeie arătând spre Milton Chilton. Aţi văzut în ce hal l-aţi adus!

— Admit că nu l-am cruţat deloc, zise rânjind bărbatul cu cearcăne la ochi. Dar voi adăuga spre justificarea noastră că acest câine refuza să coopereze şi că... – bărbatul nu-şi putu reţine un râs plin de cruzime – ... şi că aveam impresia că am terminat cu el. Or se dovedeşte că mai avem nevoie să obţinem câteva informaţii de la el.

— Sunteţi nişte nemernici dar şi nişte imbecili! izbucni Bess. Cum o să-l mai faceţi să vorbească când e aproape în comă?

Iranianul înaintă spre ea vrând parcă să continue conversaţia apoi, pe neaşteptate, îi trase un pumn în stomac. Cu respiraţia tăiată, Bess se prinse cu amândouă mâinile de burtă şi se prăbuşi pe podea lângă Milton Chilton.

— Află căţea, că suntem orice, numai imbecili nu! Am aici tot ce-mi trebuie pentru a-l repune pe picioare pe dragul tău prieten Milton. Cel puţin atât timp cât e nevoie.

— Bess! Tăticule! strigă băiatul.

— Ruhollah! răcni bărbatul cu cearcăne la ochi.

Cu un gest îi ordonă omului care îl însoţea să scoată afară copilul.

— Nu! strigă Bess. Nu-l duceţi de-aici!

Se ridică, gata să se repeadă, dar fu trimisă la podea de o lovitură de cot în umărul obrazului stâng.

Când îşi reveni, Ruhollah şi Kevin nu mai erau în încăpere.

— Sper că ţi-a servit drept învăţătură de minte, căţea! zise bărbatul cu cearcăne la ochi lipindu-i de tâmplă un revolver de calibru mare. Dar dacă nu ţi-a ajuns, îţi stau la dispoziţie.

Bess îşi încleştă maxilarele şi se abţinu să răspundă. Nu vedea niciun câştig în a zgândări inutil arţagul acelui individ sângeros.

— Aşa îmi place, făcu iranianul punându-şi la loc arma. Ai înţeles că e mai bine să fii cuminte.

Bărbatul scoase din buzunar o cutiuţă de plastic şi se apropie de Chilton.

— Ce faci? întrebă tânăra femeie înspăimântată.

— Îl voi pune pe acest vierme pe picioare. Câteva pilule de amfetamină probabil că vor fi suficiente.

— Îl vei omorî! Opreşte-te!

Cu un zâmbet ca o strâmbătură pe buze, omul Jihad-ului se lăsă jos lângă inginer şi deschise cutia.

— Nu! Nu face asta! strigă Bess aruncându-se asupra lui.

Dezechilibrat, iranianul se rostogoli pe podea vărsând cutia cu pastile. Bess îl apucase de guler. Ştia că nu are puterea fizică pentru a-l domina şi căută imediat punctele vulnerabile: ochii. Individul o prinse de mână în ultimul moment deviindu-i gestul. Unghiile tinerei femei îi lăsară o urmă însângerată pe obrazul drept.

— Târâtură! răcni bărbatul cu cearcăne la ochi. Ruhollah!

Bess auzi uşa deschizându-se. Întoarse capul o fracţiune de secundă şi simţi lovitura patului de armă în spatele capului.

Căzu dar nu-şi pierdu imediat cunoştinţa. Îi auzi pe cei doi bărbaţi podidind-o cu înjurături probabil obscene într-o limbă pe care nu o înţelegea. Apoi simţi ploaia de lovituri abătându-se peste toate părţile corpului.

* * *

Frost aproape că putea să se servească de braţul stâng. Dar gesturile erau încă lipsite de precizie şi îi provocau dureri. Prin urmare, la volan era Mike O'Hara. Agentul FBI avusese grijă să-şi aşeze o pernă de puf între rană şi scaunul inconfortabil al jeep-ului vechi pus la dispoziţie de căpitanul Moine.

Mercenarul deschise primul din cele trei pachete de Camel pe care le primise tot de la Moine. Ştia că lui O'Hara nu-i plăcea fumul dar se abţinea de la opt dimineaţa şi nu mai rezista. Îşi vârî o ţigară în colţul gurii şi o aprinse cu vechea lui brichetă Zippo.

— Eşti sigur că vrei să participi, chiar în calitatea ta de agent federal? întrebă el după ce trase cu lăcomie din ţigară.

— Într-un caz ca ăsta nu încape ezitare, răspunse O'Hara.

— Eşti conştient că te bagi într-o chestie complet ilegală?

— Ce-ţi închipui tu, artistule? Că toţi poliţiştii au creierul cât bobul de mazăre?

Mercenarul schiţă un zâmbet şi îl parodie pe omul de la FBI:

— O.K., artistule. Văd că pricepi cum stă treaba.

Spre marea lui mirare, Mercenarul simţea născându-se o relaţie de prietenie solidă între el şi lunganul de O'Hara.

Era zece dimineaţa şi soarele strălucea pe un cer de carte poştală ilustrată. Nu mai ningea dar stratul gros de zăpadă care se aşternuse în cursul nopţii acoperea uniform drumul, marginile şoselei şi orice urmă. Din loc în loc, un indicator roşu îi permitea lui O'Hara să repereze traseul drumului.

— Câţi kilometri mai avem până la Inukschuk? întrebă Mercenarul.

— Vreo douăzeci.

— Ne-au trebuit aproape două ore ca să facem primii douăzeci. Noroc că nu sunt troiene!

Apoi, schimbând brusc subiectul, Frost puse întrebarea care îi ardea buzele de când îl întâlnise prima dată pe O'Hara în pădure.

— De cât timp îl supraveghezi pe Kevin?

Agentul FBI avu o scurtă ezitare. Apoi păru să considere că nu avea de ce să aibă secrete faţă de acest om care începea să-i inspire încredere şi simpatie.

— De când s-a aflat de dispariţia tatălui său.

— Ştiaţi că era vorba de Jihad?

— Era una din ipoteze, răspunse O'Hara.

— Şi l-aţi prevenit pe bunicuţul Scartwell?

— Pe ocolite. Nu-i puteam spune direct bănuielile noastre. De altfel, încă nu eram siguri că Chilton nu dispăruse de bună voie. Bătrânul Scartwell nu a ţinut cont de avertismentele noastre. Pretindea că dacă nu trimite copilul la Montréal la data stabilită, ginerele lui îi va trimite pe cap toţi avocaţii de pe lume.

— Mmdaaa, mormăi Mercenarul. Pe scurt, l-aţi lăsat să-l trimită pe Kevin în gura lupului.

— Hei, uşurel! obiectă O'Hara. Prevăzusem o supraveghere pornind de la Montréal-Mirabel. Nu ne închipuiam că Jihad-ul va încerca o lovitură pe teritoriul Statelor Unite. Dacă n-ai fi făcut tot circul ăla lui Donald Deacon şi colegului său, probabil că totul ar fi mers ca pe roate.

— Tăntălăii ăia! exclamă Frost. Glumeşti? Erau reperabili de la o poştă!

— Hâmm, să admitem, acceptă O'Hara. Oricum, noi l-am sfătuit pe Scartwell să se adreseze agenţiei *Diablo Protective Services.*

— N-aveaţi decât să interziceţi plecarea puştiului.

— Cu ce drept? replică O'Hara.

— Fireşte, admise Mercenarul. Oficial nu se întâmplase nimic…

Cei doi bărbaţi rămaseră un moment tăcuți, cufundaţi în propriile lor gânduri, apoi Frost îşi strivi ţigara pe podeaua maşinii şi se întoarse spre O'Hara.

Dacă socotelile mele sunt exacte, am lichidat deja vreo doisprezece tipi din Jihad. În fine, cu un mic ajutor din partea mujahiddinilor şi a lui Eugène Moine. Doi în accidentul dintre South Bend şi Chicago, unul împuşcat de Bess la Montréal, alţi şase alaltăseară pe malul râului şi trei ieri la Podul Lupului.

— Patru la Podul Lupului, îl corectă O'Hara. Moine mi-a spus că un pilot de vas a pescuit în dimineaţa asta un cadavru din port.

— Atunci sunt treisprezece. Să sperăm că asta ne va purta noroc.

— Paisprezece dacă îl punem la socoteală şi pe Massoud.

— Adevărat. Oricum, probabil că efectivele lor s-au cam redus. Sper că n-au adus aici un întreg escadron. Aşa că mâine dimineaţă n-ar trebui să mai avem prea mulţi în faţa noastră.

— S-ar putea, artistule. Cu toate astea... Sper să nu ne împotmolim mergând să punem mâna pe ei la Inukschuk. Dacă lovitura eşuează, n-o să ne mai rămână mare brânză din cartuşe.

— Nu văd altă soluţie, zise Mercenarul. Dacă ne-am gândit bine, atunci ţinta lor principală este avionul Wraith. Numărul lor scăzuse şi au considerat că e bine să-i răpească pe Bess şi Kevin. Concluzia – vor să aibă un mijloc de presiune asupra lui Chilton şi asupra noastră. Oricât ar fi de fanatici, nu sunt totuşi chiar atât de tâmpiţi, aşa că îşi vor păstra mijloacele de presiune până la îndeplinirea proiectelor lor. Sper...

— Şi eu, din tot sufletul. Dar, anafura, cum ar zice taica Moine, n-o să fie o chestie uşoară!

— Asta e sigur, Mike. Va trebui să le luăm înainte chiar în ultima clipă, dacă vrem să recuperăm ostatecii vii. Nu există altă soluţie.

* * *

Deşi avea pe ea o canadiană groasă, Bess dârdâia de frig. Mai adineauri se făcuse ziuă. Ceilalţi reveniseră în timpul nopţii să stingă lampa cu petrol, temându-se, fără îndoială, că ar putea să dea foc la cabană. Îi auziseră vorbind şi scuturându-l pe Milton Chilton. Se prefăcuse leşinată de frică să nu o lovească din nou.

O rază de soare intra pe singura fereastră a încăperii. Probabil că era timp frumos. Bess auzi afară scârţâitul zăpezii îngheţate sub paşii lui Ruhollah. Tânăra femeie avea impresia că fusese trasă pe roată. O durea tot corpul. Hotărî să facă tot posibilul pentru a evita reacţiile impulsive din ajun. Nu primind lovituri va găsi o soluţie.

Nu-l aduseseră înapoi pe Kevin. Probabil că îl ţineau în altă parte pentru a-l prezenta tatălui său ca o lovitură de teatru şi

a-l impresiona mai tare pe inginer. Inginerul... întoarse capul. Chilton stătea aproape în acelaşi loc ca în ajun. În cele din urmă, individul cu cearcăne la ochi probabil că renunţase să-i mai administreze amfetamine, preferând să se facă ziuă pentru a-i pune faţă în faţă pe tată şi fiu. Două boluri pline cu un lichid cafeniu şi o lingură erau aşezate direct pe podea. Trebuia să se scoale, să mănânce, să se mişte ca să nu moară de frig. Bess se sprijini cu o mână de podea şi simţi ceva sub palmă, ca nişte biluţe. Se uită să vadă ce era. Pilulele de amfetamină pierdute de bărbatul cu cearcăne la ochi când sărise la el şi îl zgâriase pe obraz. Se ridica şi se pregătea să strivească cu tocul acele porcării. Apoi se răzgândi, le luă de jos şi le puse în buzunarul blugilor. Ar fi putut să-i folosească dacă ar fi trebuit să-şi recapete în mod artificial forţele în cazul în care ar fi lăsat-o să se prăpădească ca Milton Chilton.

Bess luă de jos un bol, închise ochii şi înghiţi tot ce era în el. Era rece şi avea un gust infect, dar o revigora. Luă lingura, celălalt bol, se lăsă în genunchi lângă Chilton şi îi întredeschise buzele încercând să-l hrănească. Reuşise să-l facă să înghită aproape tot conţinutul bolului când auzi zgomotul uşii. Erau Ruhollah şi şeful său. Bărbatul cu cearcăne la ochi avea un pansament pe obraz. Tânăra femeie se încordă fără să vrea, pregătită să primească o altă ploaie de lovituri. Dar individul îi adresă un fel de zâmbet.

— Foarte bine că-l alimentezi pe domnul Chilton. Tocmai asta şi venisem să facem. Ţinând cont de sfatul tău înţelept, am hotărât să-şi recapete puţin din forţe înainte de a-l supune la şocul drogului.

Un al treilea individ, mic şi solid intră cu un mic pat de campanie, pe care Ruhollah şi celălalt iranian îl lungiră pe Chilton. Tipul care adusese patul ieşi şi se întoarse în curând cu câteva flacoane cărora Bess nu le putu identifica conţinutul. Îl făcură pe Chilton să înghită o cantitate zdravănă apoi plecară.

Bess se plimbă de colo până colo prin încăpere ca să se încălzească, apoi se opri înaintea ferestrei. Drept în faţă se vedea o altă cabană, probabil cea în care locuiau ei şi unde îl

ţineau şi pe Kevin. Probabil că erau cabanele părăsite ale unor tăietori de lemne căci fuseseră construite într-un mic luminiş din mijlocul unei păduri de conifere. Cu pistolul-mitralieră în bandulieră, Ruhollah se plimba prin luminiş. În stânga, la limita extremă a câmpului ei vizual, Bess zări o Toyota 4x4 şi un vehicul mare acoperit cu o plasă de camuflaj. N-ar fi putut să jure, dar i se părea că e un camion-cisternă.

* * *

O'Hara apucă la dreapta pe un drum îngust fără balize de orientare şi mai încetini puţin. După un kilometru, agentul opri motorul lăsând vechiul jeep ambalat.

— Văd că ai mai fost fraierit de figura cu frâna de mână îngheţată, constată Mercenarul coborând din vehicul.

Omul de la FBI făcu un adevărat efort să-şi scoată corpul mare din maşină. Când ieşi să-şi dezmorţească picioarele în zăpadă, Frost nu se putu abţine să nu râdă văzându-l şontâcăind cu paşi mici şi inegali.

— Parcă tu arăţi mai bine cu pansamentul tău! Capul îţi seamănă cu o minge de fotbal cu două petice – unul alb şi unul negru.

— Termină cu asta, Mike. O să reuşeşti să mă înfurii. Bun, e douăsprezece şi jumătate şi mi-e foame. Ce-ai zice să arunci o privire la cutiile de conserve cu care ne-a înzestrat Moine până când văd eu cum stă treaba sub capota limuzinei noastre?

— O.K.! Vom instala cortul după ce ne umplem burta.

O'Hara trecu în spate şi făcu un inventar al proviziilor de mâncare. După un moment, Frost îl auzi rânjind:

— Nu mi-a fost prea uşor să descifrez etichetele, dar sunt în măsură să te anunţ oficial că avem de ales între fasole natur, fasole în sos tomat şi fasole cu fesă tăiată cubuleţe.

— Ultima, zise Mercenarul. Am nevoie de proteine.

Zece minute mai târziu, jeep-ul era ascuns într-un pâlc de molizi, conţinutul cutiei se încălzise pe o mică lampă cu alcool şi cei doi bărbaţi mâncau, aşezaţi pe aripile maşinii, între două înghiţituri, Frost întrebă:

— Eşti sigur că legitimaţia ta de membru al grupului special

de acţiune îţi va permite să intri la Inukschuk?

— Poate nu ca să rămân acolo o sută şaptezeci de ani dar, dacă le spun că mă tem de o acţiune teroristă în momentul prezentării aparatului Wraith, îmi vor asculta explicaţiile.

— Trebuie. Succesul operaţiunii depinde în mare măsură de acest lucru. Iar eu mă voi infiltra printr-un punct situat în partea opusă a postului de gardă şi… Auzi, cum ţi se pare asta?

— Scârboasă, răspunse O'Hara.

— M-ai liniştit, zise Mercenarul. Începusem să mă întreb dacă nu cumva antibioticele lui Moriceau mi-au provocat o leziune la nivelul papilelor. Deci, accesul oficial în interiorul bazei de la Inukschuk se află la nord, iar eu pătrund pe la sud.

— Asta o să fie cel mai nasol, artistule. Va trebui să găseşti breşa.

— Totdeauna există o breşă, zise Frost. Cei care concep incintele de siguranţă nu fac parte dintre cei care sunt puşi să le penetreze. Nu au aceleaşi motivaţii. De aceea, oricât de pricepuţi ar fi, fac greşeli în mod inevitabil. Ai auzit de închisoarea aceea ultramodernă pe care au construit-o la Fort Madison în Iowa?

— Nu, mărturisi O'Hara.

— A costat aproape două milioane de dolari. Un fleac! În ziua inaugurării, direcţiunea instituţiilor penitenciare era atât de mândră de stabilimentul ei „garantat împotriva tuturor evadărilor" încât le-a provocat pe personalităţile invitate şi pe ziarişti să înşele dispozitivul. În total erau optsprezece. Toţi au reuşit să iasă. Celui mai puţin dibaci i-au trebuit douăzeci de minute.

— La dracu! Cred că a ieşit cu scandal.

— Am auzit că directorul nu şi-a revenit nici acum complet din depresiunea nervoasă. Ei bine, pariez că şi la Inukschuk sunt fisuri identice. De altfel, sistemul de protecţie probabil că nu e chiar atât de sofisticat.

— Să sperăm, zise O'Hara.

— Treaba ta cum te descurci, reluă Frost, dar trebuie să fii tot înăuntru când Jihad-ul va încerca să dea lovitura. În momentul acela îi vei lăsa pe cei însărcinaţi cu siguranţa să

se descurce cu teroriştii, care fără îndoială că nu vor fi numeroşi, şi împingi unul spre mine. Trebuie neapărat să capturăm unul. Unul singur, dar viu. Este unica noastră şansă de a afla unde i-au ascuns pe Bess, Kevin şi Chilton.

— Nicio problemă, îl asigură omul de la FBI. Numai că ştii şi tu cum se întâmplă în astfel de ocazii în majoritatea ţărilor care nu sunt în război. Totul e numai decor. Saluturi, vrăjeală şi o gardă de onoare cu puşti neîncărcate.

— Mda, aprobă Frost aprinzând o ţigară Camel. Hai să montăm cortul! Trebuie să mă odihnesc ca să fiu mâine în formă.

— Odihnă? făcu O'Hara. Mai întâi trebuie să mergem să reperăm terenul. E la peste doi kilometri de-aici şi, chiar dacă am avea rachete la picioare, tot ne-ar lua un oarecare timp…

— Nici nu poate fi vorba să mergem să reperăm ceva înainte de mâine dimineaţă din cauza urmelor din zăpadă. Chiar dacă garda e puţin numeroasă, presupun că din când în când se fac ronduri.

După ce au pus o prelată peste jeep, Mercenarul şi O'Hara îşi montară cortul lor mic, punând la punct detaliile operaţiunii de a doua zi.

Restul după-amiezii şi-o petrecură odihnindu-se şi punând la punct pregătirile. Apoi serviră masa de seară şi se culcară devreme, nu înainte de a face mai trainic cunoştinţă atunci când Frost a trebuit să-i schimbe pansamentul lui O'Hara şi O'Hara, la rândul lui, a trebuit să-i injecteze lui Frost doza de antibiotice.

* * *

Iranienii reveneau din oră în oră să-i administreze medicamente lichide lui Chilton. După plecarea lor, Bess încerca cu posibilităţile pe care le avea să aprecieze starea de sănătate a tânărului inginer. Pulsul se ameliora şi febra părea hotărâtă să scadă.

Ceasul tinerei femei arăta trecut de orele trei când Chilton deschise pleoapele. La început se uită cu nişte ochi măriţi de teroare apoi, dându-şi seama că faţa aceea tumefiată era a unei femei, întrebă:

— *Do you speak English?*

— *Yes,* răspunse Bess. *I'm an American.*

Teroarea dispăru treptat din ochii albaştri. La început Bess nu voia să-l obosească prea tare pe canadian. Se abţinu să-i pună întrebări despre felul cum fusese răpit şi îl întrebă doar cum se simţea.

— Slăbit, dar cred că mă întorc de departe. Cine eşti?

Bess îi povesti totul. Văzu ochii inginerului umezindu-se când vorbi de Kevin. Ar fi vrut să-l poată menaja în această privinţă dar ştia că în felul acesta îl va pregăti mai bine. Asta îl ferea de şocul pe care voia să i-l provoace bărbatul cu cearcăne la ochi dezvăluindu-i cu brutalitate că îi ținea fiul prizonier.

— Copilul meu... murmură Milton Chilton. Şi eu care am crezut că dezvăluirile mele îl vor salva.

Îi relată tinerei femei ce-şi mai amintea din interogatoriile cu Penthotal şi îi mărturisi cum îl chinuia vinovăţia.

— Nu ai nicio vină, domnule Chilton. Puţini ar fi rezistat la tratamentul pe care vi l-au aplicat. Ştiu că acum are de gând să-l folosească pe Kevin ca instrument de presiune ca să te facă să vorbeşti.

— Dar ce mai vor? Le-am spus tot!

— Mi se pare că au nevoie de detalii asupra căilor de acces la instalaţiile de la Inukschuk.

— De data asta n-am să mai spun nimic. Chiar dacă va trebui să mor, domnişoară Stallmann. Am avut suficient de-a face cu ei ca să ştiu că asta nu-mi va salva fiul. Sunt nişte indivizi josnici care nu au niciun respect faţă de viaţa oamenilor.

Canadianul tăcu şi închise pleoapele. Bess îl văzu deodată gâfâind pe patul de campanie, cu gura deschisă, ca un peşte scos din apă. Crezu că îşi va pierde din nou cunoştinţa.

— Linişteşte-te, domnule Chilton, îi zise ea. Te oboseşti şi îţi faci rău inutil.

— Am... am... se bâlbâi încetişor inginerul. Am renunţat la tot ce era pentru mine. Dar Kevin! Îţi dai seama? E atât de nedrept şi atât de... absurd.

Bess îşi dădea seama. Dar era neputincioasă în faţa acelor monştri. Urmă o tăcere lungă, apoi tânăra femeie îşi pocni

pumnul drept în palma mâinii stângi.

— Ba da, domnule Chilton! exclamă ea. Ăsta e mijlocul de a-l salva pe Kevin! De a ne salva pe toţi trei. Singurul mijloc. Le vei spune tot ce vor să ştie în cele mai mici detalii.

Canadianul deschise pleoapele şi îşi îndreptă spre ea o privire halucinată.

— Cum? Îmi ceri să trădez cu bună ştiinţă!

— Exact. Pe de o parte, asta e o metodă bună de a le adormi neîncrederea. Vor crede că ne-au pus cu botul pe labe şi poate că ne vor lăsa mai liniştiţi. Pe de altă parte, căpitanul Frost şi agentul federal O'Hara nu mai au decât această singură posibilitate de a interveni. Mă îndoiesc că i-a putut urmări pe terorişti până aici. Aşa că îi va aştepta la Inukschuk. Indicându-le membrilor Jihad-ului cum să pună mâna cu uşurinţă pe Wraith, îi trimiţi în gura lupului.

— Cre… crezi? bâigui inginerul.

— Sunt sigură.

— Dacă căpitanul Frost şi agentul O'Hara au fost ucişi la Podul Lupului?

— Trăiesc, îi asigură Bess. I-am văzut doborând ariergarda grupului de comando când ceilalţi ne îmbarcau pe şalupă. La ora asta autorităţile canadiene au fost probabil anunţate şi presupun că în jurul bazei a fost instalat un dispozitiv special. Dar de ce vor oamenii ăştia cu atâta înverşunare să pună mâna pe Wraith? Ţi-au spus ceva despre asta?

— Da, răspunse Chilton. Nu se ascund. Chiar sunt deosebit de mândri de proiectul lor îngrozitor. Dar să începem cu începutul.

Canadianul fu cuprins din nou de o criză de gâfâieli. Bess îl văzu închizând pleoapele. Capul îi căzu într-o parte. Bess îl prinse de mână.

— Nu te nelinişti, murmură el. O să fie bine. Trebuie doar să-mi dozez efortul şi să mă odihnesc din când în când.

Tânărul inginer aşteptă ca ritmul respiraţiei să-i revină la normal, apoi începu o descriere detaliată a caracteristicilor tehnice pe care le avea aparatul. Aşezată în genunchi lângă patul de campanie, Bess îl asculta fascinată. Uitase de frig. Pe măsură ce vorbea de „capodopera" lui, Milton Chilton dădea

impresia că revine la viaţă. Se însufleţea din ce în ce mai mult. Culorile îi reveneau în obraji.

Bess află că Wraith era un avion mic dotat cu o autonomie fără precedent şi că performanţele sale făceau din el o armă redutabilă. Capacitatea de zbor la joasă altitudine îi permitea să scape complet de supravegherea radarului, de unde şi numele de Wraith[7].

Milton Chilton făcu din nou o pauză pentru a-şi trage răsuflarea, apoi continuă:

— Un turboreactor puternic plasat la capătul cozii îi conferă acceleraţii fulgerătoare care îi permite să treacă zidul sonic în câteva secunde. Cele două aripi în formă de săgeată sunt echipate la extremitatea lor cu pulsoreactoare rotative care asigură un control total asupra aparatului şi o manevrabilitate de o calitate excepţională în toate condiţiile de zbor. Buncărul cu bombe este plasat sub cockpit, în partea din faţă a aparatului. În burtă are un statoreactor care îi permite să decoleze în poziţie orizontală, ca un elicopter şi să aterizeze în acelaşi fel.

— Dacă înţeleg bine, nu e nevoie de pistă de decolare.

— Întocmai, zise Chilton. De altfel, în viitor intenţionăm să producem un model mai mic pentru armata aeronavală. Asta va evita toate problemele de decolare şi de aterizare care cer un echipament special la bordul portavioanelor. Dar cele două mari inovaţii sunt pilotajul extrem de simplificat, deoarece e în întregime asistat de computer, şi micile aripi delta de la capătul cozii. Ele sunt dotate cu aerofrâne şi volete care realizează o încetinire foarte rapidă. Aripile purtătoare au fante mobile care formează un dispozitiv suplimentar permiţând aparatului să planeze pe distanţe considerabile.

Canadianul tăcu din nou câteva clipe, apoi adăugă nu fără mândrie:

— Aripile sunt specialitatea mea. Marota mea, într-un fel. Desenez aşa, pentru plăcerea mea, în afara orelor de lucru la Inukschuk. Caut concepţii noi, tatonez şi, până la urmă, mi se întâmplă să găsesc. Recent am desenat una şi NASA mi-a

[7] Nălucă (N.T.)

oferit o întreagă avere pentru brevet. Dacă afacerea se va face, aripile mele vor echipa navetele spaţiale de mâine.

Bess îl asculta cu admiraţie, gândindu-se că într-o zi va trebui să se întoarcă şi să-i ia un interviu lui Milton Chilton în condiţii mai bune. Apoi Ruhollah trecu prin faţa ferestrei. Scârţâitul zăpezii sub tălpile lui îi aduse pe inginer şi pe ziaristă la realitate.

— Mărturisesc că, pe alocuri, explicaţiile dumitale m-au cam depăşit, zise Bess. Aparatul pare pur şi simplu o minune a tehnicii. Dar toate astea nu-mi spun ce vor teroriştii din Jihad să facă cu el.

— Vor să se servească de el pentru a-şi lansa bomba, domnişoară Stallmann.

— Bănuiam că reuşiseră să facă o bombă atomică cu plutoniu furat la Milwaukee. Dar unde vor să o arunce şi pentru ce?

— Nu ghiceşti? făcu vocea bărbatului cu cearcăne la ochi.

Hotărât lucru, ştia să intre fără să fie auzit. Bess se întoarse şi se uită uimită la el. Îşi scoase pansamentul şi tânăra femeie se stăpâni să nu râdă de cele două cicatrice mari şi roşii care îi barau obrazul drept.

— Nu ghiceşti unde vom arunca această bombă? repetă teroristul.

— N… nu, bâigui tânăra femeie.

— Te credeam în stare de o mai mare putere de deducţie. Adevărul e că după părerea noastră revoluţia islamică şi-a pierdut de la o vreme din elanul ei. Din focul ei sacru. Şefii noştri religioşi de la cel mai înalt nivel sunt pe punctul de a restabili statu-quo-ul cu puterile blocului de Vest. Cu excepţia Franţei, fireşte, care refuză în continuare să-i extrădeze pe acei câini de Bani Sadr şi Radjavi! în schimb, au fost începute manevre de reconciliere cu Statele Unite. E inadmisibil! Contrar tuturor principiilor Marii Revoluţii islamice! Mollahi ne trădează! Pentru a împiedica ca această trădare să-şi atingă obiectivele, vom arunca bomba noastră atomică!

— Dar unde? întrebă Bess consternată.

— Asupra Washington-ului.

— Ce! Dar… dar e îngrozitor. Şi… şi e un casus belii!

— Asta şi urmărim, zise cu mândrie bărbatul cu cearcăne la ochi. Oh, n-am construit decât o bombă mică de tot. Nu ne aşteptăm să facem mai mult de douăzeci şi cinci-treizeci de mii de morţi în jurul obiectivului – Casa Albă. Dar va fi mai mult decât suficient pentru a pune capăt definitiv tentativelor de normalizare.

— Sunteţi nebuni... Sunteţi... dementi, zise Bess găsindu-şi cu greu adjectivele.

— Gura, căţea! strigă bărbatul lovind-o peste faţă cu dosul palmei. Acum, domnule Chilton, pentru că tot te-ai trezit, am mai avea să-ţi punem nişte întrebări asupra unor puncte de detaliu.

XI

Mercenarul îşi dădu seama că zâmbeşte fară să vrea. Se gândea la ce spuneau întotdeauna oamenii când îl vedeau folosind binoclul. Bess pretinsese într-o zi că era simptomatic pentru refuzul său profund în faţa handicapului. Dar gestul lui era motivat de raţiuni practice. Nu existau, după cunoştinţa lui, lunete adaptate nevoilor sale şi la fel de bune ca binoclul Bushnell.

Reglă distanţa şi, fară grabă, trecu în revistă toată baza. După cum se aştepta, nu era mare lucru de văzut. Începu cu postul de pază, situat la extremitatea opusă a incidenţei. Frost nu reperă decât două santinele şi se întrebă dacă puştile lor erau sau nu încărcate.

Apoi cercetă terenul spre dreapta şi descoperi un hangar mare din tablă cenuşie. Cu siguranţă adăpostul avionului Wraith. În faţa hangarului se afla o clădire din prefabricate care servea drept depozit. O bandă închisă la culoare de aproximativ trei sute de metri pe cincizeci se întindea între cele două construcţii: porţiunea de teren de pe care fusese curăţată zăpada pentru a permite motostivuitoarelor să care paleţi grei în depozit.

În faţa lui Frost, la aproximativ trei sute de metri dincolo de incinta exterioară, se aliniau patru clădiri de aceeaşi înălţime. Parcarea alăturată indica că era vorba de locuinţe ocupate de tehnicienii care lucrau la uzina de avioane. Nu se vedea nicio maşină. Probabil că în acest anotimp vehiculele erau parcate la subsol.

În cursul nopţii ninsese iar dar, o dată cu ivirea zorilor, cerul se degajase şi era la fel de frumos ca în ajun.

Frost se deplasă cu vreo douăzeci de metri în dreapta ca să ia distanţă şi să ajungă la o mică ridicătură care avea să-i permită observarea centrului bazei, parţial ascuns de clădirile unde se aflau locuinţe.

Tălpicele îl obligau să îndepărteze foarte mult picioarele şi îşi zise că probabil acel mers îl făcea să semene cu Groucho.

Un Groucho deghizat în membru al Ku Klux Klan-ului. Mercenarul îşi confecţionase din sacii pentru carne furnizaţi de Moine o ţintă de camuflaj compusă dintr-o cagulă şi un fel de patrafir alb care îi ajungea până la călcâie.

Uitându-se la el cum îşi termina de confecţionat cagula, O'Hara nu putuse rezista să nu remarce:

— În fond, am procedat bine. Dacă am fi inversat rolurile, aş fi avut mai mult de lucru la cagulă.

— Cum?

— Păi da, artistule. Ar fi trebuit să fac două găuri pentru ochi.

Mercenarul ridică capul spre cer. Un stol de dropii zbura spre ocean, sperând să găsească pe vechiul continent temperaturi mai blânde. „Călătorie bună, frumoaselor, le ură Frost. Şi curaj."

Apoi îşi luă din nou binoclul şi îşi concentră atenţia asupra centrului terenului. O construcţie mică şi foarte plată, care amintea de ruful unei nave servea drept acces la instalaţiile subterane. Împrejur, din loc în loc, se zăreau nişte ciuperci mari: gurile de aerisire. Frost bănuise asta. Cea mai mare parte a uzinei de avioane se afla sub pământ, atât din motive de siguranţă cât şi pentru a fi protejată de rigorile climei subpolare.

Mercenarul îşi strecură mâna în tăietura mare pe care o făcuse în partea laterală a patrafirului şi îşi puse binoclul în buzunarul de jos. Cu ocazia asta verifică şi dacă cuţitul de luptă era bine fixat de pulpa piciorului drept. Apoi pipăi revolverul, încărcat şi cu piedica trasă, aflat în tocul prins de umăr. La centură îşi vârâse revolverul KG-9 şi, în multele buzunare ale vestonului îşi repartizase cele şase încărcătoare. Câte trei pentru fiecare armă.

Frost îşi ridică apoi mâneca veşmântului său improvizat pentru a se uita la ceas. Era zece şi cinci. Dacă tot ce aflaseră de la informatorul lui Moine era exact, atunci mai era încă o oră până la prezentarea avionului. Frost hotărî să modifice planul stabilit cu O'Hara. Va intra în incintă dar nu pe la sud, ci pe la est. Nu avea niciun interes să pătrundă în bază prin partea unde se aflau locuinţele, ca apoi să aibă de traversat

toată parcarea în teren descoperit. Intrând pe la est, va putea să se ascundă în spatele hangarului mare şi va fi mai aproape de avion – obiectivul presupus al teroriştilor.

Reluându-şi înaintarea lentă spre colţul incintei, Mercenarul se gândi la Bess. Şi la Kevin. Planul se sprijinea în întregime pe presupunerea că amândoi erau încă în viaţă. Dacă reuşeau să pună mâna pe un om al Jihad-ului şi să-l facă să vorbească, poate că vor putea să-i salveze mişcându-se foarte repede, mai înainte ca ceilalţi să aibă timp să-şi dea seama că lovitura lor eşuase. Dacă însă ticăloşii aceia omorâseră deja copilul şi femeia, atunci Mercenarul era hotărât să-i facă să plătească foarte scump acest asasinat. Îi va face să regrete că nu muriseră până atunci.

După ce trecu de colţul sud-estic, Frost se îndepărtă de incintă pentru a-şi continua apropierea la adăpostul copacilor. Parcursese în jur de cinci sute de metri când, deodată, încremeni locului. Aproape de liziera pădurii era oprit un vehicul. Mercenarul îşi scoase binoclul şi scrută minuţios împrejurimile. Nu se vedea nimeni. Probabil că pasagerii îşi făceau de lucru în altă parte şi Frost cam bănuia unde. Îşi îndreptă din nou binoclul spre vehicul. Era o Toyota 4x4 mare cu roţile echipate cu lanţuri.

Frost se apropie cu prudenţă. Nicio urmă de paşi. Prelata şi capota erau acoperite de zăpadă. Prin urmare vehiculul sosise înainte de a se face ziuă. Iar cei care îl lăsaseră acolo – după toate probabilităţile teroriştii – poate că pătrunseseră deja în bază. Frost se izbi cu palma peste frunte. Dacă aceşti indivizi trecuseră de câmpul minat pe ninsoare şi în plină noapte, cu siguranţă că nu erau zdraveni. În orice caz, reuşiseră. Aflaţi la o distanţă de numai doi kilometri, Frost şi O’Hara ar fi auzit neapărat ecourile unei explozii sau ale unei alarme dacă n-ar fi reuşit.

Doar dacă nu cumva… Poate că oamenii Jihad-ului aşteptaseră în exteriorul incintei să se facă ziuă. Frost se gândi o secundă şi conchise că era imposibil. Era prea frig ca să poţi sta câteva ore în aer liber fară să faci nimic. Luă iar binoclul şi parcurse partea de est a incintei.

Ipoteza lui îşi primi confirmarea. Lângă colţul de nord-est,

chiar în spatele hangarului mare din tablă cenuşie, rulourile de sârmă ghimpată fuseseră deplasate. Mercenarul îşi puse la loc binoclul şi porni spre deschizătura reperată.

Ceasul lui arăta zece şi jumătate când ajunse la locul pe unde se pătrunsese în bază. Nici aici nu se vedea nicio urmă. Teroriştii trecuseră în timpul nopţii.

Ca să nu fie poftit afară înainte de momentul crucial, O'Hara trebuia să se prezinte la postul de pază în ultima clipă. La unsprezece fară cinci. Frost îşi acordase douăzeci de minute pentru trecerea incintelor. Hotărî să facă acest lucru imediat. În felul acesta avea un avantaj de cinci minute şi poate că nici nu era mare lucru.

Îşi scoase tălpicii de care nu mai avea nevoie şi îi înfundă în zăpadă. Apoi, târându-se, pătrunse pe trecerea deschisă între rulourile de sârmă ghimpată. După ce parcurse vreo zece metri, ajunse la un panou cu o inscripţie în franceză şi engleză:

ATENŢIE! TEREN MINAT –
NU DEPĂŞIŢI ACEASTĂ LIMITĂ

Frost ridică cu prudenţă capul. Partea din spate a hangarului cenuşiu se afla la o sută cincizeci de metri. La o sută de metri în spatele hangarului, gardul cu curent electric fusese tăiat. Frost vedea cele două fire de jos depărtate. Atât ca să poată trece un om de mărime mijlocie. Dar între el şi acea deschizătură se întindeau cincizeci de metri de câmp minat. Oamenii Jihad-ului trecuseră. Dar cum? Zăpada le acoperise urmele.

Mercenarul privi cu atenţie terenul. Câmpurile minate erau cu siguranţă lucrul pe care îl detesta cel mai mult pe lume. Cea mai mică greşeală însemna o moarte hidoasă – ciuruit de bile de oţel. Îşi amintea de camarazii de arme care pieriseră astfel. Îţi trebuiau ore întregi ca să scoţi un rănit dintr-un câmp minat. Când aveai timp s-o faci. Ajutoarele ajungeau aproape totdeauna prea târziu şi nenorocitul care căzuse în această capcană îşi dădea duhul scoţând urlete sfâşietoare la capătul unei lungi agonii.

Frost scoase revolverul cromat. Voia să fie pregătit să-şi

aplice lovitura de graţie în caz de ghinion. Dacă va mai avea putere s-o facă…

Reluă examinarea veterinarului şi remarcă nişte mici adâncituri în zăpadă. Se ridică cu prudenţă după ce se convinse că niciun paznic nu patrula de-a lungul gardului. Până atunci nu văzuse decât santinelele de la postul de pază.

Adânciturile, care ar fi scăpat unei priviri superficiale, formau o schemă geometrică regulată. Prima dintre ele se afla la doi metri şi jumătate. Mercenarul se târî pe burtă ca s-o observe mai de aproape. Când ajunse în locul acela, în ciuda frigului, Frost simţi sudoarea curgându-i sub cagulă.

În centrul adânciturii, zăpada îşi schimba culoarea şi consistenţa. Era uşor cenuşie şi translucidă, parcă cristalizată. Aspectul ei te ducea cu gândul la un kilogram de zahăr uitat câteva luni în fundul unui dulap vechi şi umed.

Deducţia era simplă.

Era încă toamnă şi frigul nu atinsese valorile maxime din timpul iernii. Zăpada căzută în timpul nopţii se înmuia considerabil ziua iar solul încă nu îngheţase în adâncime. Numai obiectele metalice, mai bune conducătoare de temperatură, erau acoperite cu un strat de promoroacă. Şi asta se producea aici. Zăpada se dezgheţase apoi îngheţase din nou în locul unde erau amplasate minele. Simetria desenului era pentru Frost o dovadă suplimentară.

Cu toate astea îşi încleştă maxilarele când porni într-un târâş sinuos peste terenul minat. După ce trecu prin gardul tăiat, Frost se simţi lac de năduşeală. Alternanţa de frig şi umiditatea transpiraţiei făcuse să-l doară din nou braţul stâng. Îndoi braţul drept, îşi lăsă capul pe el şi îşi trase un moment sufletul, lungit în zăpadă.

Simţi cum îi revin forţele şi se uită la ceas. Inima îi tresări în piept. Aproape unsprezece fără zece. Îi trebuise mai mult de un sfert de oră ca să treacă de garduri şi de câmpul de mine. Frost îşi zise că, fără ajutorul Jihad-ului şi a adânciturilor care îi permiseseră să descopere amplasamentul minelor, n-ar fi putut ajunge la timp. Îşi puse la loc pistolul şi îşi scoase ţinuta de camuflaj. O făcu ghem şi o aruncă pe terenul minat unde era practic invizibilă. Apoi îşi şterse fruntea de sudoare cu

cagula şi o băgă într-un buzunar.

Frigul începea să-i amorţească degetele, mai ales cele de la mâna stângă dar, în echipamentul furnizat, căpitanul Moine nu prevăzuse mănuşi adaptate la utilizarea armelor de foc.

Făcu un tur de orizont. Prin preajmă nu se vedeau decât doi electrocarişti în salopete, care stivuiau paleţi în depozit. Iar O'Hara nu se vedea nicăieri. Frost se ascunse în spatele hangarului cenuşiu şi începu să fie cuprins de îndoieli. Dacă omul lui Moine le dăduse informaţii greşite? Dacă teroriştii, bănuind ceva, hotărâseră să pună mâna pe alt avion, nu pe Wraith?

Ba nu, ce tot visa! Nişte indivizi pătrunseseră aici înaintea lui lăsând urme suficient de clare. Nu puteau fi decât oamenii Jihad-ului.

Mergând pe partea de nord a hangarului, Mercenarul îi supraveghea pe cei doi muncitori. Şi, deodată, în mintea lui se impuse un detaliu ciudat înregistrat în mod inconştient. Cu spatele lipit de perete, Frost observă mai cu atenţie mişcările celor doi muncitori. Nu avea orbul găinilor. Indivizii executau un du-te-vino permanent între interiorul depozitului şi exterior. Până aici nimic anormal. Ciudăţenia era că transportau doi paleţi, mereu aceiaşi, încărcaţi cu bidoane mari de plastic.

Unul din ei lua un palet pe furca aparatului, îl ducea în depozit, venea după al doilea paiet şi făcea la fel. Celălalt intra atunci în depozit şi scotea, unul după altul, cei doi paleţi, în timp ce colegul lui aştepta afară pentru a reîncepe imediat operaţiunea în sens invers. Mercenarul ştia acum unde se aflau oamenii Jihad-ului. Un mod ca oricare altul de a-şi omorî timpul în mod discret aşteptând ca avionul să iasă din hangar.

Frost se uită la ceas. Unsprezece fără cinci. În curând aparatul avea să fie scos. Auzi un zgomot de motor din direcţia postului de pază. Jeep-ul lui O'Hara. Frost îşi zise în gând că agentul de la FBI acţionase „jos pălăria". În acelaşi moment, un grup de şase oameni – patru ofiţeri cărora nu le distingea gradul şi doi civili – ieşiră din „măruntaiele" bazei prin mica clădire joasă. Frost înţelese că nu era vorba de o

prezentare oficială, ci de o vizită neoficială a unor înalţi responsabili ai aviaţiei, doritori să vadă în sfârşit cu ochii lor bijuteria concepută pentru ei de echipa lui Milton Chilton.

Şontâcăind cu piciorul stâng, O'Hara, însoţit de un soldat înarmat, se grăbea să prindă din urmă grupul de ofiţeri. Frost zări de departe plăcuţa FBI-ului prinsă la vedere de reverul pardesiului.

Frost auzi porţile hangarului culisând. Ca din întâmplare, chiar în acel moment, electrocaristul care tocmai aşezase afară un paiet îşi opri activitatea şi îşi duse electrocarul la jumătatea distanţei dintre cele două clădiri. Frost trase piedica revolverului KG-9. Celălalt muncitor ieşi din depozit şi îşi opri electrocarul în faţa uşii. O'Hara tocmai îi oprise pe cei şase oameni la o distanţă ceva mai mică de o sută de metri, şi le dădea explicaţii întinzând mâna în direcţia hangarului.

În clădirea din tablă cenuşie se auzi deodată un huruit şi Frost văzu apărând un avion mic. Forma lui – fuselajul ca o torpilă, aripile principale imitând forma săgeţii, completate de două aripioare delta cu ampenaj extravagant – îi amintea de rachetele de croazieră Boeing.

Primul muncitor îşi devie traiectoria pentru a-şi plasa electrocarul între avion şi grupul de persoane.

Mercenarul se întrebă ce tactică ciudată concepuse Jihad-ul pentru a pune mâna pe Wraith. Cockpit-ul era închis, avionul avea botul îndreptat spre depozit şi partea din spate spre hangar. La dreapta se aflau gardurile şi câmpul de mine; la stânga era electrocarul, un Allis-Chalmer de culoare galbenă. Prins astfel la mijloc, avionul era nu numai inaccesibil, dar şi în imposibilitate de a decola.

Electrocarul se opri şi teroristul sări jos, înarmat cu un pistol-mitralieră. Conduşi de O'Hara, cei şase oameni şi soldaţii se repeziră în zăpadă. Iranianul deschise focul. Cei opt oameni se aruncară la pământ.

Frost avu o scurtă ezitare. Dacă voia să obţină mărturisiri, atunci trebuia să prindă pe unul din falşii muncitori în viaţă. Putea însă să fie şi celălalt. Asta era însă prea periculos pentru O'Hara şi grupul lui. Avea două avantaje: protecţia oferită de electrocar şi terenul curăţat de zăpadă.

Mercenarul puse un genunchi în pământ şi apăsă de două ori pe trăgaci. Lovit în şale, teroristul se arcui tot, apoi căzu pe beton. Celălalt terorist îşi porni electrocarul. Frost se năpusti înainte urmat de câteva rafale scurte. Cu coada ochiului îi zări pe O'Hara şi pe oamenii lui folosind aceeaşi tactică pentru a se deplasa. Proiectilele loveau uşa depozitului. Frost îl voia viu pe terorist şi de aceea ochea înadins mai sus. Dar, după toate aparenţele, ofiţerul şi soldatul trăgeau în aceeaşi ţintă. Era periculos. Deodată iranianul sări de pe electromotor fără să oprească motorul, făcu o rostogolire, trase o rafală de acoperire şi fugi spre construcţia mare din prefabricate.

Frost îl auzi pe Mike O'Hara strigând:

— Nu trageţi în al doilea, e colegul meu!

Tocmai ajungea la poarta depozitului când auzi în spate un huruit surd. Se întoarse uimit şi, o clipă, crezu că asistă la decolarea unui OZN. Avionul se ridică deasupra solului ca un elicopter. După ce depăşi acoperişul construcţiilor, aparatul plecă ca o săgeată. Cu preţul unei manevre pe cât de primejdioasă pe atât de acrobatică, pilotul viră pe o aripă şi se îndepărtă spre sud-vest, pe direcţia vântului.

— Dumnezeii mă-si! înjură Mercenarul. Pilotul era un om de-al lor.

Suflul reactorului schimbase traiectoria electrocarului abandonat de al doilea terorist. Maşina izbi paleţii aşezaţi pe sol înfigându-şi furca în bidoanele mari de plastic. Un tehnician strigă:

— Nu vă apropiaţi! E acid folosit pentru baterii!

Un val de lichid incolor se vărsă pe sol. Râuleţul de acid se puse în mişcare, devorând zăpada stârnind un nor de fum înţepător şi se scurse într-un cămin situat la baza unei guri de aerisire.

* * *

Ruhollah ezita între două uşi metalice. Cea mai mare părea să ducă spre instalaţiile subterane. Cealaltă era clar că servea pentru inspectarea controlului de ventilaţie.

Ruhollah era satisfăcut. Celălalt murise. Nu reuşiseră să urce în avion, dar misiunea lor fusese îndeplinită: Wraith

decolase.

Ştia că e condamnat să piară. Asta nu mai avea nicio importanţă. Avea o puşcă de asalt şi va da morţii un număr cât mai mare din acei câini înainte de a-şi da duhul, mândru de el. Ai lui erau încă destul de numeroşi pentru a executa faza finală a planului, asta conta. Vor încărca bomba şi prizonierii în buncărul avionului vor face plinul, apoi vor pleca să arunce totul peste capitala Statelor Unite. Un singur lucru regreta. Nu că murea aici, departe de ţara lui, ci că nu putea să asiste la marea hecatombă finală.

Deodată iranianul zâmbi. Cum de nu se gândise la asta? Mai avea o şansă să se afle acolo. Mai mult ca sigur că ceilalţi îl vor urmări prin uzina subterană. Dacă se ascundea pe conductele de aerisire, putea să scape. După ce vor trece de el, va putea să iasă, să ia Toyota şi să ajungă în luminiş înainte de decolarea avionului. Ruhollah apăsă pe clanţă. Uşa metalică se deschise. Iranianul intră şi puse zăvorul în urma lui.

* * *

Pătrunzând în depozit, Frost auzi „bang”-ul caracteristic. Avionul trecuse zidul sonic şi gonea spre sud-vest cu peste trei sute patruzeci de metri pe secundă. În privinţa asta nu mai putea să facă nimic. Singurul mijloc pe care îl mai avea la dispoziţie ca să recupereze aparatul şi, cu aceeaşi ocazie, pe Bess, Kevin şi Milton Chilton, era să-l facă să vorbească pe ultimul terorist. Mercenarul ştia că nu va fi uşor.

În stânga lui se aflau două uşi metalice. Se îndreptă din instinct spre cea mai mare, cea care ducea la complexul subteran. Apăsă pe clanţă. Uşa nu era încuiată.

Ca să fie cu sufletul împăcat, Frost se duse spre cealaltă uşă. În clipa aceea auzi strigăte la intrarea în depozit. Sosea O’Hara împreună cu ceilalţi. Trebuia să se grăbească. Frost voia să-l prindă el primul, pe fugar. Nu ţinea deloc ca un individ prea nervos să-l împuşte, împiedicându-l astfel să mai vorbească. Încercă să deschidă uşa. Blocată. Ciudat… De ce să fie încuiată uşa pentru inspectarea sistemului de ventilaţie, iar cea care ducea la instalaţii să stea deschisă? Un zâmbet încreţi faţa bronzată a Mercenarului.

— Imbecilul! mormăi el printre dinţi.

Se dădu doi paşi înapoi şi ridică revolverul KG-9 îndreptat spre uşă. Ecoul împuşcăturilor răsună îndelung în marele depozit. Distruse zăvorul cu trei gloanţe. Când închise uşa metalică în urma lui, Frost auzi o voce strigând:

— Pe-aici!

Apoi auzi paşii grăbiţi ai celor care se îndreptau spre uşa ce ducea la complexul subteran.

Înăuntru era întuneric beznă. Frost pipăi cu mâna şi găsi în dreapta un întrerupător. Trase cu urechea. Individul putea foarte bine să aştepte la câţiva metri, cu puşca îndreptată în direcţia uşii. „Nu, îşi zise Frost, ar fi tras când am deschis.” Aşteptă alte câteva secunde şi, neauzind nimic, roti întrerupătorul. Se aprinse lumina din plafon.

Cinci metri mai încolo, culoarul îngust se termina în formă de T. Frost înaintă cu prudenţă, pregătit să tragă la nivelul solului pentru a nimeri picioarele în cazul în care apărea teroristul. Bifurcaţia dinspre stânga nu era luminată. Culoarul acela se oprea în dreptul unei guri de aerisire care răspândea o lumină cenuşie pe acel braţ. Frost aruncă o privire. Gura de aerisire părea intactă. Iranianul nu fugise pe acolo. Şirul de becuri urma culoarul spre dreapta, în direcţia complexului subteran. Frost tocmai pornea pe bifurcaţia luminată când, deodată, auzi un zgomot difuz în spatele lui. Se întoarse brusc, ghemuit, gata să deschidă focul.

Nimic. Mercenarul îşi încordă auzul. Zgomotul se auzi din nou. Frost avu impresia că era un geamăt extrem de slab. Tânguirea venea dinspre braţul de culoar care ducea la gura de aerisire. Încet, fără să se ridice în picioare, Frost se îndreptă spre culoarul cufundat în întuneric.

După ce parcurse câţiva metri începu să înţeleagă. Mai întâi saliva căpătă un gust acrişor, apoi limba îi deveni vâscoasă. Frost scuipă şi îşi continuă înaintarea. Era din ce în ce mai greu de respirat. Atmosfera corozivă îi devora plămânii. Acidul sulfuric răsturnat de electrocar se scursese pe şanţurile destinate să capteze apa provenită din topirea zăpezii sau de la ploile de toamnă.

Mercenarul îşi scoase din buzunar cagula umedă, o rupse în

două şi făcu din ea o mască pe care şi-o legă temeinic la nas şi la gură.

— Îndurare! murmură o voce la capătul bifurcaţiei.

Frost se apropie. Lumina palidă care intra prin gura de aerisire îi permise să vadă o canalizare de PVC care cobora spre un bazin săpat direct în solul betonat sub suflantă. Sistemul era simplu. Apele se scurgeau în canalizare apoi în bazin şi erau după aceea evacuate spre puţuri situate suficient de departe pentru a evita infiltrările în construcţiile subterane. Din cauza amplasamentului depărtat al acestor puţuri, conductele probabil că plecau în pantă domoală şi apa stagna un timp în bazin înainte de a fi eliminată.

În cazul de faţă nu stagna apă, ci acid sulfuric.

Teroristul stătea lungit pe spate la mai puţin de un metru de gaură. Iranianul gemu:

— Îndurare! Omoară-mă! Mă doare… mă doare!

— Ţi-ai pierdut puşcociul? întrebă Frost.

— Acolo… răspunse Ruhollah întinzând cu greutate degetul spre micul bazin plin cu acid sulfuric.

Frost nu avea nevoie de explicaţii ca să afle ce i se întâmplase. Pusese piciorul greşit încercând să fugă pe gura de aerisire şi căzuse în bazin până la jumătatea coapselor. Era un spectacol dezgustător. Bocancii mari de piele rezistaseră acidului, dar pantalonii nu mai erau decât o dantelă neagră, fină ca o pânză de păianjen. Frost zărea dedesubt oasele gambelor şi articulaţiile genunchilor, complet dezgolite. La nivelul coapselor, mai musculoase, şuviţe de carne şi tendoane rămăseseră lipite pe femur. Mercenarul zări şi capete de vene şi artere din care se scurgea un sânge cafeniu închis.

— Omoară-mă, te implor! repetă Ruhollah.

Gata-gata să vomeze, Frost îi lipi de tâmplă ţeava revolverului KG-9. Tocmai voia să apese pe trăgaci când îşi reveni brusc.

Individul acela cu picioarele roase de acid era un terorist periculos. Un ucigaş fără milă. Şi Frost îl urmărise până acolo ca să-l facă să vorbească.

Mercenarul îşi stăpâni dezgustul şi îşi apropie faţa de cea a

lui Ruhollah.

— O.K.! Te omor. Dar serviciu pentru serviciu. Mai întâi am nevoie de câteva informaţii. Eşti de acord să vorbeşti?

— Da… murmură iranianul. Orice numai omoară-mă!

Ochii păreau gata să-i sară din orbite. Fruntea şi obrajii lui se vedeau verzui în lumina care intra prin gura de aerisire. Frost tuşi uşor. Vaporii îi ardeau plămânii.

— Unde e avionul? întrebă el.

— La douăzeci de kilometri de aici, răspunse omul Jihad-ului cu un accent de ţi se zbârlea părul. Într-un luminiş… Sunt… sunt acolo două cabane părăsite… Spre nord-vest.

— Acolo vor încărca bomba?

— Da, gemu iranianul cu o voce din ce în ce mai slabă.

— Tot acolo sunt şi ostatecii?

— Da… În… într-o cabană… Omoară-mă. Te implor!

— Încă o întrebare. Unde vor amicii tăi să arunce bomba?

— La… La…

Omul Jihad-ului părea la capătul puterilor. Frost respira din ce în ce mai greu. Emanaţiile acidului se împrăştiau treptat, dar aspirase suficient ca să-l usture bronhiile.

— Haide, vorbeşte! se burzului el. Unde vor să arunce bomba?

Nu avea nici cea mai mică milă pentru acel fanatic abject. Cu un horcăit de agonie, teroristul îngână:

— La… la Washington. Omoară-mă… milă. E… e prea mult…

Nu-şi termină fraza. Frost îi văzu pupilele negre fixând plafonul culoarului şi maxilarul crispându-se o dată cu venirea morţii. Frost se ridică ca un somnambul şi se îndepărtă în direcţia depozitului. Mintea lui refuza să admită ceea ce tocmai auzise.

Ajunse pe culoarul principal, îşi scoase masca, o aruncă jos şi scuipă de mai multe ori încercând să scape de gustul de acid din gură.

Aici atmosfera era curată. Frost respiră adânc, puse piedica pistolului de asalt şi îl vârî la centură. Apoi porni în pas alergător spre ieşire. Oricât ar fi părut de absurd, acei dementi aveau într-adevăr intenţia să arunce o bombă

atomică asupra Washington-ului. Omul Jihad-ului n-ar fi putut să inventeze o astfel de minciună în momentul în care îşi dădea duhul. Trebuia să se grăbească, să împiedice cu orice preţ avionul să-şi ia zborul cu încărcătura lui mortală. Miza era mult mai mare decât îşi închipuise Frost. Erau în pericol mii de persoane. Asta conta mai mult decât viaţa lui Chilton. Mai mult decât vieţile lui Bess şi Kevin…

Mercenarul deschise uşa metalică şi îl strigă pe O'Hara. Niciun răspuns. Scoase revolverul de la centură şi trase două focuri în aer.

Trei soldaţi urmaţi de un sergent se năpustiră pe uşa mare culisantă.

— O'Hara! urlă Frost trăgând alte două focuri spre tavan.

— Lasă arma! ordonă sergentul.

Mercenarul întoarse capul spre uşă. Soldaţii aveau armele îndreptate spre el.

— Trebuie neapărat să-l găsesc pe agentul O'Hara de la FBI! strigă el. E o problemă de viaţă şi de moarte!

— Lasă arma, altfel dau ordin oamenilor mei să deschidă focul!

Frost aşeză revolverul. Nu putea să tragă în soldaţii armatei canadiene.

XII

— Aici! exclamă o voce.

Vocea lui O'Hara.

— Unde e? făcu omul de la FBI venind în fugă şchiopătând.

— A murit, răspunse Frost.

— La dracu! exclamă O'Hara oprindu-se lângă el cu răsuflarea tăiată.

Cei patru ofiţeri apărură şi ei, cu pistoalele în mână, urmaţi de doi civili neînarmaţi. Sergentul nu ştia ce trebuie să facă. Grupul de ofiţeri era format din doi colonei şi doi generali.

— Ce fac aici? strigă unul din ei.

— Să vedeţi, domnule general... se bâlbâi sergentul. Am crezut că...

— Cară-te de-aici, cretinule! răcni ofiţerul. Aici nu mai sunt terorişti.

Subofiţerul strigă un ordin şi se cărăbăni cu oamenii lui. O'Hara făcu repede prezentările:

— Căpitanul Hank Frost.

Apoi se întoarse spre grup.

— Generalul Simenon, generalul Christie, coloneii Dhase şi Gaboriau, de la aviaţie. Domnii Kelly şi Charrat, din echipa lui Milton Chilton.

— Iertaţi-mă dacă pun capăt amabilităţilor, făcu Mercenarul cu un zâmbet acru, dar nu avem nicio secundă de pierdut.

Apoi le relată în câteva cuvinte ce aflase de la Ruhollah.

— Drăcia dracului! exclamă O'Hara. Repede, spuneţi-mi unde e un telefon! Trebuie să anunţ imediat Washington-ul! Poate că vor reuşi să-i intercepteze deasupra lacului Ontario sau a unei zone nelocuite. Chiar dacă vor reuşi să-şi arunce bomba înainte de a fi doborâţi, cel puţin va fi mai puţin grav decât deasupra unui oraş.

— Nu vor putea să ajungă până la Marile Lacuri, interveni calm Kelly. Nu e carburant în rezervoare. Nu pot face mai mult de o sută de kilometri.

— Probabil vă daţi seama că au prevăzut asta! strigă

Mercenarul.

Generalul Christie, cel mai mare în grad dintre ofiţerii anglofoni, răspunse cu un ton ironic:

— Cum credeţi că şi-au putut procura kerosen, căpitane Frost?

— Aşa cum şi-au procurat plutoniu!

Mercenarul se uită la ceas. Unsprezece şi douăsprezece minute. Trecuseră mai mult de zece minute de când avionul decolase. Nu înţelegea. De ce indivizii aceia stăteau acolo să discute fără rost când ar fi trebuit să acţioneze? Surprinse privirea lui Simenon care îl examina din cap până în picioare cu aerul că nu apreciază deloc ţinuta lui vestimentară, mirosul lui înţepător şi felul în care scuipa tot timpul pe jos. Nu se putu reţine şi răcni:

— La dracu! Trebuie să-i oprim! Şi repede de tot!

— Puţină ţinută, căpitane! îl dojeni generalul Christie. Pe de o parte, nu cred că situaţia e chiar atât de disperată pe cât îţi închipui. Pe de altă parte, nu putem să facem nimic înainte de a anunţa autorităţile competente. În cazul de faţă, având în vedere gravitatea celor întâmplate, autorităţile în cauză sunt în mod obligatoriu primul ministru şi ministrul apărării.

Frost dădu din cap cu disperare. Acum înţelesese. Nu trebuia să conteze pe militari pentru a interveni imediat.

— Repede! repetă O’Hara. Spuneţi-mi unde găsesc un telefon!

Nici el nu făcea nimic până când nu vorbea la Casa Albă. Dar poate că în momentul acela avionul era deasupra Washington-ului.

— Veniţi cu mine, domnule O’Hara, zise Kelly cu un ton liniştitor.

Grupul se puse în mişcare spre uşă.

— Vom anunţa la Fort George, reluă generalul Christie. Nu vă neliniştiţi, vor trimite o patrulă.

Simenon tăcea.

— Cred că s-ar cuveni să anunţăm şi Montréal-ul şi Ottawa, îşi dădu cu părerea colonelul Gaboriau cu un accent inimaginabil.

— Mi se pare cât se poate de indicat, aprobă colonelul

Chase.

Ajunseseră deja la două sute de metri de depozit când O'Hara întoarse capul şi exclamă:

— Dar... Dar unde e căpitanul Frost?

* * *

— Să laşi un motor diesel să stea o noapte întreagă în frig... Bandă de imbecili! bombăni Mercenarul.

Apăsând cu disperare butonul de preîncălzire, Frost desfăcu pe volanul îngheţat harta primită de la Moine. Reperă câteva luminişuri situate la vreo douăzeci de kilometri de Inukschuk pe direcţia nord-vest. Frost îşi aminti că avionul se îndreptase spre sud-vest. Rămase pe gânduri foarte uimit.

Să fi minţit teroristul ars de acid? Apoi Mercenarul îşi aminti de ampenajele uimitoare remarcate pe aripile aparatului.

Dacă era ceea ce credea el, patrulele aeriene ale canadienilor nu prea aveau şanse să repereze avionul-fantomă.

Într-unul din luminişurile de pe hartă se aflau două dreptunghiuri reprezentând nişte locuinţe. Încrucişându-şi degetele de la mâna stângă, Frost încercă să demareze.

Motorul începu să tuşească. Ca să nu-l înece, Frost nu apăsă pedala acceleraţiei decât până la jumătate şi încercă din nou demararea. În sfârşit reuşi.

* * *

Bang-ul sonic făcu să tremure scândurile vechii cabane. Bess ghici ce era. Nu-şi putu stăpâni o tresărire. Se simţi cuprinsă de îndoială, apoi de angoasă.

După câteva clipe, bărbatul mic şi solid intră cu pistolul în mână şi le ordonă prizonierilor să iasă. Chilton nu era în stare să meargă singur. Teroristul chemă doi complici care îl apucară pe inginer de subsuori şi îl târâră afară.

Bess avusese dreptate. Ceea ce reperase în ajun sub plasa de camuflaj era într-adevăr un camion-cisternă. Deodată auzi în aer un şuierat şi ridică ochii. Micul avion descris de Chilton sosea cu toate motoarele oprite. Nu se auzi decât un huruit de câteva secunde, când statoreactorul ventral porni pentru a permite aterizarea.

Tânăra femeie înţelese imediat. Avionul sosea dinspre sud-

vest, împotriva vântului. Imediat ce decolase de la Inukschuk, pilotul o luase pe direcţia vântului pentru ca zgomotul reactoarelor – singurul lucru care permitea reperarea poziţiei avionului la joasă înălţime – să fie dus departe. Zburase astfel un timp, apoi dăduse ocol unei coline, oprise motoarele şi făcuse cale întoarsă pentru a se îndrepta spre luminiş. Pentru asta trebuia să cunoşti capacităţile extraordinare ale aparatului. Dar omul cu pricina le cunoştea, pentru că Chilton i le expusese în detaliu.

Dacă cineva ar fi încercat să repereze avionul după zgomot, probabil că l-ar fi crezut plecat spre sud-vest.

Bess închise câteva clipe ochii ca să-şi revină. Nu trebuia să se lase cuprinsă de panică. Dacă Frost nu reuşise să intervină la timp, poate că va reuşi să facă ea ceva. Căci ştia că teroriştii aveau de gând să-i îmbarce pe toţi trei şi să-i arunce o dată cu bomba asupra Washington-ului.

Când deschise din nou pleoapele, tânăra văzu camionul cu carburant apropiindu-se de Wraith. În faţă, doi oameni ai Jihad-ului îl scoseseră pe Kevin din cealaltă cabană.

* * *

Frost se grăbea. Chiar şi cu lanţuri la roţi, Mercenarul risca tare mult conducând maşina 4x4 cu peste şaptezeci la oră pe un drum acoperit cu zăpadă. Derapajul controlat de la fiecare viraj proiecta în aer jerbe de zăpadă care se izbeau cu putere de trunchiurile marilor brazi.

Nu putea să lase volanul ca să se uite la ceas, dar intrând în luminiş, Frost ştia că de la plecarea sa de la bază trecuseră cam douăzeci şi cinci de minute.

Apariţia lui în plină viteză creă un efect de surpriză. Văzând camionul cisternă şi pe omul care trăgea un furtun gros prin zăpadă, Mercenarul înţelese că tocmai terminase de făcut plinul aparatului. Pilotul se afla la comenzi, în spatele peretelui de plexiglas al cockpit-ului.

Mercenarul ştia că avionul putea să decoleze de pe loc în câteva secunde. Ţinu piciorul apăsat pe acceleraţie.

În ultima secundă răsuci la maximum volanul la stânga şi strânse frâna de mână. Când Toyota îşi termină prima întoarcere pe loc, Frost plonja înainte. În ciuda stratului de

zăpadă care îi amortiză căderea, simţi oţelul revolverului KG-9 împungându-l tare în coaste. Ar fi trebuit să urle de durere. Frost execută o alunecare lungă. Un metru. Doi metri, trei metri. Avea zăpadă în ochi, în gură, în urechi. Zăpada îi intra pe gulerul hainei. Apoi simţi un şoc. Se oprise lângă una din roţile avionului.

Ridică capul, şi văzu Toyota continuându-şi cursa ca un titirez. Omul cu furtunul încercă să o evite dar nu reuşi. Lovit în plin de capota maşinii, tipul fu aruncat în aer, făcu un salt periculos şi căzu în luminiş ca o marionetă dezarticulată.

Maşina se opri în sfârşit lovind faţada unei cabane după ce făcu pulbere în trecere un alt membru al Jihad-ului care se pregătea să deschidă focul.

Frost se ridică cu un genunchi în pământ, lângă roata aparatului. Blestemând şi scuipând zăpada din gură, Mercenarul armă revolverul de la centură sperând ca alunecarea să nu-i fi stricat mecanismul. Din cealaltă cabană ieşiră trei bărbaţi.

Fidel obiceiului său, Mercenarul apăsă pe trăgaci de două ori. Unul din terorişti se prăbuşi lovit drept în piept. În câteva secunde Frost văzu o mare aureolă de sânge formându-se în zăpadă în jurul cadavrului.

Frost continuă să tragă, bătând în retragere sub burta avionului. La numai câţiva metri, aproape sub cockpit, o trapă dublă mai era încă deschisă. Asta şi căuta. Şi trebuia să se mişte cât mai repede. Mercenarul ştia că dacă mai era acolo în momentul pornirii reactorului, asta însemna că va muri carbonizat.

Teroriştii se adăposteau după colţul cabanei. Mercenarul profită de scurta acalmie pentru a se apropia şi mai mult de trapa dublă. Auzi clănţănitul unei rafale, apoi un plesnet urmat de o expiraţie violentă. Deodată avionul căpătă o înclinaţie curioasă deasupra capului său. Unul din cauciucuri fusese perforat de un proiectil. Frost bombăni printre dinţi cu un ton arţăgos:

— Hai, bibicilor! Mierliţi avionaşul! Mă scutiţi de-o treabă.

De parcă l-ar fi auzit, oamenii Jihad-ului deschiseră focul. Frost îşi întoarse capul spre partea din faţă a aparatului.

Trapele se închideau. Trase câteva gloanţe spre colţul cabanei şi se avântă.

Avionul era mic şi spărtura de la roată îl mai lăsase în jos cu câţiva centimetri. Frost făcu un salt şi reuşi să se agaţe de una din trape. Se simţi ridicat în aer.

Se arcui brusc şi reuşi să se salte, rostogolindu-se apoi în buncăr când cele două maxilare de otel se închiseră cu un plesnet metalic. Mercenarul le simţi cum îi prinde talpa bocancului stâng. Reuşi cu o smucitură să-şi elibereze piciorul în extremis şi trase o înjurătură:

— Fir-ar dracu al dracului! Asta mai lipsea!

— Mereu la fel de rafinat, căpitane Frost…

— Bess, la dracu! Eşti aici?

— Ei da, sunt aici.

Frost se întoarse dar nu văzu nimic. În buncăr domnea un întuneric aproape total. În clipa aceea un duduit zgudui pereţii aparatului. În mai puţin de o secundă, Mercenarul simţi o acceleraţie de vreo zece g lipindu-l în mod irezistibil de podeaua buncărului. Apoi acceleraţia se produse în sens orizontal în momentul în care se puse în mişcare turboreactorul. Dezechilibrat, Frost se rostogoli spre partea din spate a buncărului. Se opri lângă un corp.

— Fii atent, Hank, că mă striveşti.

— Kevin! Şi tu eşti aici!

— Da. Şi mai e şi tăticul meu dar cred că e leşinat.

— Kevin! Asta nu înseamnă că…

— Opreşte-te, Frost, făcu vocea tinerei femei. Vezi bine că nu-şi dă seama. În loc să-l ocărăşti, mai bine ne-ai dezlega.

— Sunteţi legaţi?

— Da. Încântătoarele noastre gazde au intenţia de a ne oferi o vedere aeriană a Washington-ului de neuitat. În cădere liberă împreună cu bomba.

— Ticăloşii! mârâi Mercenarul scoţându-şi cuţitul Gerber. Nu le-a fost milă nici măcar de copil!

— Aiurea! Cu cât comit mai multe atrocităţi, cu atât sunt mai fericiţi. Vei avea o mare surpriză când vei vedea în ce hal arăt.

— O splendoare! făcu Mercenarul tăind cu prudenţă

legăturile tinerei femei.

După ce o eliberă, Frost o strânse în braţe.

— Au!

— Ce-ai? întrebă el.

— Mă doare. Chiar aici am o vânătaie mare!

— Scuze. Dar aici poate să te atingă omul?

— Au, au! La naiba!

— Bun, înţeleg, bombăni Mercenarul. Va trebui să mă lipsesc de... de...

— Frost, ai face mai bine să laşi gura şi să-i dezlegi pe Kevin şi pe tatăl lui.

Frost tăie legăturile copilului, având grijă să nu-l rănească, apoi trecu la tatăl lui.

Bess îi luă imediat pulsul lui Chilton.

— E plăpând, zise ea.

— Trebuie să găsim un mijloc de a-l trezi, zise Mercenarul. E singura noastră şansă de a stăpâni acest avion. Dacă calculele mele sunt exacte, vom fi la Washington în mai puţin de o oră şi jumătate.

— Nu, Frost. Dacă vor să nu fie reperaţi, nu vor trece zidul sonic. Din fericire pentru timpanele noastre, şi poate şi pentru pielea noastră.

— Ce putem face pentru Chilton?

Frost scoase o mână de zăpadă din haină şi o strivi pe faţa inginerului fară să obţină alt rezultat decât un geamăt tânguitor.

— Ce are tăticul meu? întrebă Kevin.

— E bolnav, răspunse Bess. Încercăm să-l îngrijim.

— Nu-i faceţi rău, nu?

— Sigur că nu, îl asigură Mercenarul.

Deodată Bess exclamă:

— Dumnezeule, pilulele!

Îşi duse mâna la buzunarul blugilor.

— Ce pilule? întrebă Frost.

— Ieri după-amiază au vrut să-i dea cu forţa amfetamine. Le-am furat din ele. Crezi că putem încerca?

— Fără ezitare, zise Frost. Pe de o parte e vorba de viaţa lui Chilton. Pe de altă parte, viaţa a câtorva mii de persoane şi

poate un război deschis între SUA şi Iranul ayatollahilor. Nu mai încape discuţie.

— Ai dreptate, aprobă tânăra femeie strecurând două pilule printre buzele inginerului. Dă-mi puţină zăpadă. Am să i-o pun în gură ca să poată înghiţi pastilele.

* * *

Cifrele luminoase ale ceasului de la mâna Mercenarului indicau douăsprezece şi cinci când Milton Chilton tuşi uşor şi bâigui:

— Ce se întâmplă?

Bess, care îl fricţiona viguros, simţi corpul inginerului scuturat de tremurături nervoase.

— Încearcă să rămâi calm, domnule Chilton. V-am dat un drog ca să vă trezim, răspunse Bess. Suntem…

— Îmi amintesc, o întrerupse Chilton. Ne-au încărcat împreună cu bomba. Nu puteţi să aprindeţi lumina?

— E lumină în buncăr? întrebă Frost uimit.

— Da, pentru operaţiunile de întreţinere. Unde ne aflăm? în faţă sau în spate?

— În spate.

— În cazul ăsta, deplasaţi-vă în partea din faţă. Pipăind de-a lungul peretelui, veţi găsi roata de deschidere a unui panou mobil care comunică cu cockpit-ul. La cincizeci de centimetri spre dreapta se află un şaltăr.

Mercenarul traversă buncărul în patru labe. Când întâlni peretele opus, Frost se ridică, găsi cu uşurinţă roata şi apăsă pe şaltăr. Toată lumea îşi frecă instinctiv pleoapele apoi Frost exclamă:

— Dumnezeule! Bess!

Ochiul stâng al tinerei femei era împodobit cu o vânătaie monumentală. Kevin Chilton se aruncă în braţele tatălui său, care îl sărută şi îi mângâie părul.

— Tăticule! zise copilul. Sper că te simţi mai bine.

— Sigur că da, sigur că da, murmură inginerul. Vom face totul ca să scăpăm de-aici.

— Unde e bomba? întrebă deodată Bess.

— Deasupra capetelor noastre, răspunse Chilton.

Toţi îşi îndreptară privirea în sus.

— Nu e prea impresionant, comentă Frost. Ai zice că sunt două butelii de gaz, una mare şi una mică, legate împreună cu un fir electric.

— E o meştereală artizanală, zise inginerul. Dar să vă feriţi. Dacă e bine făcută, ar putea să fie extrem de distrugătoare.

— Sper cel puţin că e bine izolată. Cu tot plutoniul pe care îl are înăuntru…

— Fii liniştit, domnişoară Stallmann… Ne-am gândit la siguranţa piloţilor noştri. Dacă în acest buncăr ar fi cea mai mică radiaţie suspectă, nu numai că computerul ar fi dat alarma, dar nu ar fi permis aprinderea motoarelor.

— Nu-mi plac maşinile care comandă totul, comentă Frost. Dar trebuie să recunosc că, în anumite cazuri, au şi părţile ei bune. Domnule Chilton, parcă ai spus că acest panou dă direct în cockpit…

— Exact. Permite inspectarea buncărului în timpul zborului. Problema e că, imediat ce îl vei deschide, pilotul va fi avertizat de un beculeţ luminos de la tabloul de comandă.

— Şi nu putem împiedica asta în niciun fel?

— Nu. După cum bine ai spus, maşina comandă.

— Bun. Atâta pagubă. Nu avem de ales. Rămâneţi aici şi nu veniţi decât atunci când vă chem.

Frost manevră roata şi panoul se deschise. Mercenarul ridică capul şi văzu sfera cockpit-ului şi pe lângă ea trecând în mare viteză nori albi. Se pregătea în habitaclu, cu revolverul KG-9 în mână când, o violentă accelerare verticală îi expedie în buncăr. Pilotul, avertizat de imixtiunea lui, reacţionase.

Cu preţul unui efort supraomenesc, Mercenarul ajunse din nou la panou şi se agăţă cu o mână de marginea deschizăturii. Strânse din dinţi şi reuşi să intre cu capul şi cu umerii în cockpit şi să îndrepte pistolul spre pilot.

Omul se întoarse spre el. Avea cearcăne mari la ochi şi două zgârieturi roşii pe obrazul drept.

— Să nu faci asta, zise el rânjind. Ne aflăm la o mie două sute de picioare. O gaură în carlingă va duce la depresurizare.

Individul se aplecă liniştit spre tabloul de bord şi apăsă câteva clape. Acceleraţia încetă. Pilotul se întoarse din nou

spre Frost ţinând în mână un pistol de calibru mare.

— Nici tu nu vei trage, zise Mercenarul intrând de-a binele în cockpit. Îţi va fi prea frică să nu păţească ceva frumuseţea ta de bombă.

— Deci suntem ca înainte, făcu teroristul. Atunci fii cuminte şi întoarce-te în buncăr.

— Glumeşti? zise Mercenarul izbucnind în râs şi scoţând cuţitul de luptă.

— Foarte bine, făcu iranianul, pierzându-şi deodată umorul.

Se ridică brusc şi se aruncă asupra lui Frost. Mercenarul abia avu timp să se lase în jos pentru a evita lovitura cu patul armei. În acelaşi timp ridică braţul drept. Omul Jihad-ului deschise larg gura de uimire şi durere înfigându-se singur în cuţitul Gerber. Cu o mişcare scurtă, Mercenarul urcă cu lama spre stern. Văzu limba dilatată ieşind din gură, apoi sângele curgând şi ştiu că teroristul murise.

Expedie cadavrul pe podeaua metalică, şterse cuţitul de hainele victimei şi strigă în deschizătură:

— Terenul e liber! Puteţi veni!

Primul apăru Kevin. Frost păli la faţă şi făcu cum se pricepea mai bine să ascundă mortul.

— A încasat-o, nu-i aşa? zise puştiul lăsându-se pe vine lângă teroristul spintecat.

— Du-te în fund şi nu te uita la asta! strigă Mercenarul.

Apoi apăru Bess şi mâinile lui Milton Chilton. După ce-l ajutară pe inginer să se urce în cockpit, Bess şi Frost aruncară cadavrul în buncăr şi închiseră trapa. Cu paşi împleticiţi, Milton Chilton înaintase spre tabloul de bord.

— Preiei comenzile, domnule Chilton? întrebă Bess.

— Imposibil. Vedeţi cum îmi tremură mâinile. Computerul primeşte ordine prin această claviatură. S-ar putea să apăs din greşeală pe altă clapă. Instalează-te în scaunul pilotului, căpitane Frost, iar eu îţi voi da indicaţiile necesare.

— Hei! obiectă Mercenarul. Am călătorit deseori cu avionul sau cu elicopterul dar numai ca pasager!

— Ai încredere în mine, insistă inginerul. De altfel, e foarte simplu.

Frost se aşează pe scaunul pilotului. Nu avea de ales.

— Dumneata, domnişoară Stallmann, aşează-te cu Kevin pe scaunul copilotului. Să nu cădeţi din cauza manevrelor.

Bess se aşeză, îl luă pe Kevin pe genunchi şi legă centura strângându-l pe Kevin în braţe. Chilton se prinse cu amândouă mâinile de speteaza lui Frost şi îşi începu explicaţiile:

— Ecranul pe care-l vezi la mijloc…

— Mersi, e radarul. Cunosc.

— Bine, zise Chilton. Acum ecranul din dreapta. Formează combinaţia 1 2 6 V B Y.

Frost apăsă pe clapele indicate. Pe ecran apărură nişte linii luminoase perpendiculare.

— Ai zice că e o grilă de cuvinte încrucişate, spuse Frost.

— Fiecare din aceste pătrăţele are o funcţie foarte precisă şi dă indicaţiile vechilor instrumente de bord. Plecând de la stânga, ai indicatorul de direcţie, orizontal artificial pentru controlul poziţiei, inclinometru, variometrul statoscopic, altimetru, busola, navigraful…

— Taci, îl imploră Mercenarul. O să mă faci să mă apuce tremuriciul!

Îl auzi pe Chilton râzând în spatele lui apoi dându-i o nouă combinaţie pe care Frost se grăbi să o formeze pe claviatură. Toată grila se umplu de date indescifrabile care, pentru inginer, părea a fi lucrul cel mai simplu din lume.

— Era timpul să facem ceva, comentă el. Am intrat în Ontario. Încă un sfert de oră de zbor şi am fi fost deasupra Statelor Unite. Vom ateriza.

— Cum aşa? Oriunde?

— Asta e şi avantajul Wraith-ului. Să profităm. Formează combinaţia A 6 9 Z T 3. Asta înseamnă reperarea terenului.

Frost apăsă clapele indicate. Pe al treilea ecran, situat la stânga radarului, începură să defileze în alternanţă pete negre şi albe.

— Ce mai sunt şi astea?

— Pomii şi spaţiile dintre ei, răspunse Chilton. Imediat ce vom întâlni un spaţiu suficient de mare pentru a ateriza, beculeţul verde situat la dreapta ecranului va începe să pâlpâie pentru a ne anunţa. După ce va pâlpâi de patru ori,

vei apăsa pe butonul roşu de sub ecranul radarului. Avionul va ateriza apoi singur în punctul reperat. Dar mai întâi trebuie să ne apropiem de sol şi să micşorăm viteza.

Frost formă o altă combinaţie dată de inginer şi, brusc, se simţi practic ridicându-se în sus de pe scaun. Îşi legă repede centura.

— Eficace, nu-i aşa? observă inginerul nu fără mândrie.

Frost îl simţi cum strângea cu putere speteaza scaunului.

— Te descurci? îl întrebă el.

— Mă descurc, îl asigură Chilton. Mă ţin bine. Acum să reducem viteza. Formează CIN 003.

Frost execută indicaţia. Urmă o scuturătură deosebit de violentă. Chilton cam forţase doza în materie de decelerație. Strivit de greutatea tinerei femei, Kevin scoase un strigăt. Frost simţi cum Chilton dă drumul spetezei scaunului. Întinse mâna. Prea târziu. Inginerul se lovi cu capul de tabloul de bord strivind câteva manete.

Mercenarul văzu imediat un mesaj apărând pe ecranul din dreapta, care anunţa că transmiţătorul radio era scos din funcţiune.

— La dracu! mârâi el.

Apoi se uită în jos. Chilton zăcea leşinat pe podeaua cockpit-ului.

— La dracu! La dracu! La dracu! repetă Mercenarul. Prea mergea bine. Şi mai avem şi viteză!

Deasupra lor se roteau patru avioane de vânătoare canadiene. Frost ştia că li se trimiteau mesaje, dar nu mai avea cum să răspundă. Deodată, unul din avioane veni în picaj până sub botul aparatului lor şi se redresă la nivelul copacilor. Somaţia era clară. La următoarea trecere va ataca cu rachete.

— La dracu! Ce pot să fac! răcni Frost.

— Uite, beculeţul verde! strigă Bess.

— Ce-a zis că trebuie făcut după aceea? întrebă Frost. Am uitat.

— Apeşi pe butonul roşu după patru pâlpâiri.

Beculeţul verde se mai aprinse o dată, şi apoi de încă două ori. Frost apăsă pe clapa roşie. Urmă o altă zmucitură şi apoi

tăcere. Toate motoarele se opriseră. Decelerația era incredibilă. Frost simți aparatul îndreptându-se spre sol în cădere liberă.

— Frost, copacii! strigă deodată Bess. Ne vom strivi! Frost se uita și el neputincios. Văzu vârful brazilor venind spre ei cu o viteză vertiginoasă.

XIII

După încă două secunde de angoasă, sub burta aparatului su auzi un vuiet surd. Se pornise statoreactorul. Wraith-ul ateriză singur în mijlocul unui mic luminiş.

— La dracu! murmură Frost ştergându-şi fruntea de sudoare cu mâneca. M-au trecut toate căldurile.

— Şi pe mine, mărturisi Bess. Dar ce face Chilton?

Mercenarul îşi desfăcu centura şi se aplecă spre inginer.

Avioanele de vânătoare ale armatei canadiene se roteau deasupra pădurii ca nişte păsări de pradă. Chilton era tot inconştient. Frost căută uşa cockpit-ului. Aveau nevoie de aer. Dar nu reuşea s-o găsească. Probabil că şi asta era comandată de blestematul de computer. Mercenarul nu voia să încerce nişte combinaţii la întâmplare. Mai întâi că nu avea practic nicio şansă să o nimerească pe cea bună. Pe urmă nu voia să deschidă din greşeală buncărul şi să elibereze bomba.

În sfârşit, inginerul redeschise ochii. Apoi urmară primele lui cuvinte:

— Maneta din dreapta tabloului… las-o jos.

— Pentru ce? întrebă Frost.

— Ca să oprim totul.

Frost lăsă în jos maneta. Auzi motorul oprindu-se. Apoi urmă un „clic” şi cockpit-ul se deschise singur. Bess şi Frost nu mai rezistau. Simţeau nevoia să respire aer curat. Îl instalară pe Chilton pe un scaun şi ieşiră, lăsându-i pe tată şi pe fiu să se bucure de această regăsire.

— Aer! În sfârşit! Aer! strigă Mercenarul imediat ce puseră piciorul pe pământul luminişului.

Avioanele de vânătoare îşi continuau manevrele aeriene.

— Ce aşteaptă? întrebă Bess.

— Sosirea elicopterelor. Probabil bănuiesc că am fi noi, dar nu sunt siguri.

Mercenarul era epuizat fizic şi nervos. Pulsaţiile sângelui în braţul stâng îi amintiră de accidentul cu buştenii. În tâmple simţea o durere surdă. Se uită la Bess, îi văzu ochiul învineţit

şi obrazul tumefiat, şi nu se putu abţine să nu zâmbească. Se sfârşise. Washington-ul fusese salvat. La fel ca şi Bess, Kevin şi probabil, Milton Chilton. Restul erau chestii fără importanţă.

Deodată îi veni să izbucnească de bucurie. O prinse pe Bess de talie şi schiţă un pas de vals printre frunzele umede şi acele de brad.

— Au! gemu Bess râzând. Şi pe-acolo am vânătăi.

În euforia lor, cei doi nu observară un individ imens, ascuns la vreo sută de metri după trunchiul unui copac mare. Omul îi observa cu binoclul. Deodată, tovarăşul lui îi trase un cot în coaste şi întrebă:

— Ce zici, Martial, crezi că sunt braconieri?

— La naiba, Alfred! De unde vrei să ştiu? Oricum, asta nu ne priveşte. După cum indică busola, Keewatin se află mult mai la vest.

* * *

— Cum e? întrebă Bess.

— Totul merge ca pe roate! Milton iese după-amiază din spital. N-a stat decât cinci zile. Medicul zice că a scăpat ieftin după câte a îndurat.

— L-ai văzut pe Kevin?

— Da. A venit cu Deborah tocmai când plecam.

— Păi, gânguri Bess scoţându-şi ochelarii negri care îi ascundeau ochii, când îmi faci şi mie unul?

— Un ce?

— Un copil.

— Hâmmm… făcu Mercenarul gânditor strecurându-şi o mână în bluza amantei sale. Încă nu ştiu dacă sunt hotărât. Dar, dacă vrei, ţi-aş propune încă de-acum o repetiţie generală. Sau tot nu poate să te atingă omul?

— Pe legea mea, murmură Bess, cu respiraţia întretăiată. Voi încerca să-ţi suport cu stoicism brutalităţile.

Telefonul sună tocmai când Frost sfârşise cu descheiatul bluzei.

— Ca de obicei, bombăni el ducându-se să răspundă. Alo!

— Hank?

— Da, ce e, Kevin?

— Te sun ca să-ţi amintesc că încă nu mi-ai cumpărat

fondatele cu sirop de arţă pe care mi le-ai promis.

— Se zice *ar-ţar,* Kevin. Îţi voi aduce când vin să te iau la întoarcere.

— Când?

— Săptămâna viitoare. Ştii bine că bunicul tău şi şcoala ţi-au acordat un mic supliment având în vedere împrejurările. Haide, la revedere.

— Aşteaptă, Hank. Mătuşa Debby vrea să-ţi spună ceva.

— Alo! Deborah?

— Da. Milton ar vrea să-i mulţumiţi domnului O'Hara din partea lui. Nu ştie cum să-l găsească şi ţine mult la asta.

— O voi face, o asigură Mercenarul. Apropo. Dimineaţă am vorbit cu el la telefon şi mi-a spus că în urmă cu două zile au fost capturaţi alţi trei membri ai Jihad-ului lângă cabanele părăsite. Grupul special de acţiune şi-a făcut treaba. Se pare că afacerea a fost clasată. Mike va putea să-şi ia şi el o vacantă meritată.

— Şi mujahedinii? se interesă Deborah Hamilton.

— Nici urmă de ei. După toate probabilităţile, tipii au şters-o de pe teritoriul canadian, considerând că nu mai aveau ce să facă acolo din moment ce grupul de comando al Jihad-ului fusese nimicit.

— Veşti excelente. I le voi transmite lui Milton. Ai luat legătura cu Wilbur Scartwell?

— Nu personal. Dar am vorbit la telefon cu Deacon care îi pregăteşte o notă de plată piperată rău de tot.

— Foarte bine. Te las. Presupun că eşti foarte ocupat ajutând-o pe Bess să se refacă…

— Asta da. Sunt pur şi simplu copleşit, zise Frost izbucnind în râs înainte de a închide.

Încă mai zâmbea când se întoarse spre pat. Bess terminase treaba începută de el. Frost se uită la ea. Deşi pielea ei încă mai purta urmele vânătăilor, Mercenarul o găsi extrem de atrăgătoare.

— Haide! murmură tânăra femeie cu o voce răguşită. Aştept o repetiţie generală.

— Dorinţele dumneavoastră sunt ordine pentru mine, răspunse Mercenarul aruncându-şi hainele prin cameră.

SFÂRŞIT